

ДЖИМ
БЪЧЪР

БУРЕНОСЕН
ФРОНТ

КНИГА ПЪРВА ОТ „ДОСИЕТАТА НА ДРЕЗДЕН“

Clibri

ДЖИМ БЪЧЪР БУРЕНОСЕН ФРОНТ

Превод: Веселин Иванов

chitanka.info

Дългоочакваният първи роман от бестселъра на „Ню Йорк Таймс“ „Досиетата на Дрезден“ — най-накрая и на българския пазар! „Буреносен фронт“ е дебютът на Джим Бъчър и ни запознава с неговия най-популярен герой — Хари Дрезден, наемен магьосник и детектив.

В първия си случай като консултант на полицейския отдел за специални разследвания Хари се заема със зловещо двойно убийство, извършено с помощта на най-черна магия. Магьосническият еквивалент на Филип Марлоу не може да си позволи да откаже, защото отчаяно му трябва парите. Знае се, че там, където има черна магия, има и черен маг. А този черен маг знае името на Хари. И ситуацията става много... интересна.

Пригответе се за среща с мощна магия, свирепи демони, отмъстителни вампири, лукави феи, безскрупулни мафиоти и зли чудовища. Пригответе се да видите свят, който съществува паралелно с нашия, там всичко, което населява най-страшните ви кошмари, е реално. Запознайте се с Хари Дрезден — единствената ви защита срещу силите на мрака.

„Уникално, много специално преживяване за любителите на свръхестественото, фентъзито и криминалните романи. Уникално и свежо преживяване, литературна находка, която се случва веднъж в живота. Невероятен!“

Мийдуест Бук Ревю

На Деби Честър, която ме научи на всичко, което трябва да знам за писането. И на баща ми, който ме научи на всичко, което трябва да знам за живота. Липсваш ми, татко!

БЛАГОДАРНОСТИ

Особено съм задължен на Каролин, Фред, Дебра, Тара и Корин — първите почитатели на Хари Дрезден. Ако не беше първерзното ми желание да ви накарам да крещите, за да напиша поредната глава, Хари нямаше да преживее толкова неприятности. Много съм благодарен на Райша Мейнхард и Ей. Дж. Янчевиц — изключителни агенти и добри хора, а също и на Крис Или за всестранното му присъствие.

Специални благодарности на моя син, Дж. Дж., който вярваше, че тати е написал хубава книга, въпреки че не можеше да я прочете.

Благодаря и на теб, Шанън, за толкова много неща. Ти си моят ангел. Някой ден ще се науча най-сетне да си обръщам чорапите, преди да ги хвърля на пода на спалнята.

ГЛАВА 1

Половин час преди обичайното време чух пощальона да се приближава към вратата на моя офис. Стъпките му звучаха по-различно от друг път — бяха тежки, самоуверени, а той си подсвиркуваше. Явно беше нов човек. Продължи да си подсвирква почти до вратата на офиса и едва тогава млъкна. След това се изсмя.

После почука.

Изтръпнах. Обикновено ми пускат писмата през процепа на вратата, освен когато са препоръчани. Рядко имам препоръчани пратки и те най-често носят лоши вести. Станах и отворих вратата.

Новият пощальон, който приличаше на баскетболна топка с ръце и крака, с изгоряла от слънцето оплешивяла глава, се хилеше на надписа на стъклото. Погледна към мен и го посочи с пръст:

— Шегувате се, нали?

Прочетох надписа (да не би някой да го е сменил) и кимнах.

— Не, сериозен съм. Може ли да си получа пощата?

— Тъй значи. Партията, шоуто и други такива работи?

Опита се да надникне над рамото ми, сякаш очакваше да види бял тигър или оскъдно облечена асистентка да снове из единствената стая на офиса.

Не бях в настроение да слушам подигравки и посегнах към плика, който стискаше в ръката си.

— Няма такова нещо. Не правя партията.

Той продължаваше да го държи, изкривил любопитно глава.

— Значи гадателство? Гледате на карти или на кристална топка?

— Не — отвърнах аз. — Не съм медиум.

Издърпах писмото от ръката му.

Той упорстваше:

— Какъв сте тогава?

— Какво пише на табелата?

— „Хари Дрезден. Магьосник.“

— Точно така — потвърдих.

— Истински магьосник? — попита той ухилен, очаквайки да се хвана на това. — Заклинания и отвари? Демони и вълшебства? Лукави и гневливи?^[1]

— Не особено лукав. — Измъкнах писмото от ръката му и посочих към разписката. — А сега мога ли да се подпиша за пощата си, моля?

Усмивката на новия пощаджия изчезна и той ме погледна навъсено. Подаде ми разписката (поредното уведомление за закъсняла вноска за наема) и каза:

— Вие сте смахнат. Смахнат! — Прибра я и добави, преди да си тръгне: — Приятен ден, господине.

Проследих го с поглед.

— Страхотно — измърморих и затворих вратата.

Казвам се Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден. Можете да ме повикате на свой риск. Аз съм магьосник. Имам офис в центъра на Чикаго. Доколкото знам, аз съм единственият професионален магьосник в страната, който упражнява този занаят открито. Можете да ме откриете в жълтите страници в раздел „Магьосници“. Вярвате или не, но аз съм единственият. Обявата ми изглежда така:

„ХАРИ ДРЕЗДЕН — МАГЪОСНИК

Търсене на изгубени вещи.

Паранормални разследвания.

Консултации. Съвети. Разумни цени.

Не се занимавам с любовни отвари, бездънни портфейли, партита и други развлечения.“

Нямате представа колко хора се обаждат само да попитат дали не се шегувам. Но ако сте виждали нещата, които аз съм виждал, и ако знаете поне половината от това, което знам, ще се чудите как някой въобще може да си помисли, че мога да се шегувам.

В края на дваисети век и в зората на новото хилядолетие се наблюдава възраждане на интереса на обществеността към паранормалното. Медиуми, призраци, вампири — каквото поискате. Хората все още не възприемат сериозно подобни неща, но много малко от това, което Науката обеща, се случува в действителност. Болестите

продължават да са проблем. Гладът също. Насилието, престъпленията и войните са проблеми. Въпреки напредъка на технологиите, нещата не станаха така, както хората се надяваха.

Науката, най-разпространената религия на двайсети век, днес има малко помрачен образ след експлозиите на космическите совалки, децата наркомани и няколкото поколения безучастни американци, които позволиха на телевизията да им възпитава отрочетата. Хората търсят нещо, но мисля, че сами не знаят какво. И въпреки че постепенно започват да проглеждат за магическия свят, който ги съпътства отдавна, продължават да мислят, че аз съм някакъв шегаджия.

Както и да е, последният месец беше слаб. Даже последните месеци бяха слаби. Успях да платя наема за февруари едва към 10 март и по всичко личи, че ще мине още доста време, преди да се издължа за текущия месец.

Единствената работа, която ми се отвори, беше миналата седмица, когато се наложи да пътувам до Брансън, Мисури, за да проверя дали къщата на един кънтри певец не е обитавана от духове. Не беше. Клиентът ми обаче не остана много доволен от този резултат и още повече се начумери, когато го посъветвах да изостави упойващите вещества и да отдели повече време за сън и физически упражнения. Може би това щеше да му бъде по-полезно от заклинанията и екзорсизма. Плати ми пътните разноски и хонорар за един час и си тръгнах с чувството, че съм постъпил правилно почтено, но не много практично. По-късно научих, че повикал някакъв медиум шарлатанин, който изпълнил специален ритуал с благовония и светлинни ефекти. Хора всякакви!

Довърших книжлето, което четях, и го хвърлих в кашона ПРОЧЕТЕНО. В този поставен на бюрото ми кашон имаше цял куп прочетени и захвърлени книги със смачкани страници и подвити гръбчета. Безмилостен съм към книгите. Тъй като нямах кой знае какво да правя, се загледах в другата купчина, на непрочетените книги, но в този момент телефонът иззвъня.

Погледнах го враждебно. Ние, магьосниците, сме доста мрачни индивиди. Вдигнах слушалката след третия сигнал, за да не прозвуча прекалено ентусиазиран, и казах:

— Дрезден.

— О, Хари Дрезден ли е? Магьосникът? — В тона отсреща се долавяше извинителна нотка, като че ли жената ужасно се страхуваше да не ме обиди.

„Не, помислих си, Хари Дрезден, прахосникът, а Хари магьосникът е в съседния офис.“

Магьосниците по принцип са вечно сърдити, но едва ли е разумно един консултант на свободна практика, който на всичкото отгоре е закъснял с наема, да се прави на ощипан и затова, вместо да пусна някакъв пиперлив лаф, отговорих на жената:

— Да, госпожо. С какво мога да ви бъда полезен?

— Ами — каза тя — не съм съвсем сигурна. Загубих нещо и се надявам да ми помогнете.

— Откриването на загубени вещи е моя специалност — отговорих аз. — За какво става дума?

Настъпи малка нервна пауза.

— За съпруга ми — каза тя с леко дрезгав глас като на мажоретка, изявявала се в продължение на дълъг турнир, но с достатъчно биография в гласа ѝ, за да разбере, че не беше непълнолетна.

Повдигнах вежди.

— Госпожо, не съм точно специалист по изчезнали лица. Обърнахте ли се към полицията или към някой частен детектив?

— Не — отговори тя припряно. — Те не могат да ми помогнат. Всъщност не съм ги търсила. Всичко е толкова объркано. Не е нещо, за което можем да говорим по телефона. Съжалявам, че ви отнемам от времето, господин Дрезден.

— Чакайте — прекъснах я аз. — Извинете, но не ми казахте името си.

Отново настъпи същата нервна пауза, като че ли тя прелистваше записките си, преди да ми отговори:

— Наричайте ме Моника.

Хората, които имат и бегла представа от магьосници, не обичат да ни казват имената си. Те са убедени, че ако името излезе от собствените им уста, може да бъде използвано срещу тях. Да си призная честно, прави са.

Трябваше да бъда максимално възпитан и безобиден. Тя се колебаеше дали да не затвори телефона, а аз се нуждаех от работата.

Щях да открия половинката ѝ, ако се заемех сериозно.

— Добре, Моника — подех аз, опитвайки се да придам на гласа си мелодичен и приятелски тон. — Щом смятате, че вашият случай е твърде деликатен, можете да ме посетите в офиса и да поговорим. Ако се окаже, че съм в състояние да ви помогна, ще го направя, а ако не, поне ще ви насоча към някого, който би бил по-полезен за вас. — Озъбих се, уж че се усмихвам. — Безплатно.

Вероятно „безплатното“ свърши работа. Съгласи се да дойде в офиса до час. Това означаваше около два и половина. Достатъчно време, за да изляза и да хапна нещо преди това.

Телефонът звънна отново почти в момента, в който оставих слушалката, и ме стресна. Втренчих се в него. Нямам доверие на електрониката. Всичко, произведено след 40-те, ми се струва съмнително и не се радва на благоразположението ми. Колите, радиоапаратите, телефоните, телевизорите, видеомагнетофоните не са ми по сърце. Не ползвам дори автоматични моливи.

Отговорих с почти същата престорена сърдечност, с която бях говорил с Моника.

— Дрезден на телефона. С какво мога да ви помогна?

— Хари, трябваш ми до десет минути в „Медисън“. Можеш ли да дойдеш? — Гласът отново беше женски, но делови, рязък и студен.

— Ало, лейтенант Мърфи! — излигавих се аз. — Толкова отдавна не съм те чувал. Как си? Как е семейството?

— Зарежи това, Хари. Имам два трупа и искам да им хвърлиш едно око.

Изтрезнях моментално. Карин Мърфи беше шеф на Отдела за специални разследвания в Чикаго и на практика поемаше всички т.нар. необичайни престъпления. Нападения на вампири, мародерства на тролове, отвличания на деца от пакостливи духове — всичко това не е много подходящо за полицейски доклад, но все пак има случаи на нападнати хора, на откраднати деца, на повредено или унищожено имущество и някой трябва да се заеме с тях.

За Чикаго и почти за целия район този някой бе Карин Мърфи. А аз бях ходещият ѝ справочник по свръхестественото и платен консултант на полицейското управление. Но два трупа? Две убийства, извършени по необичаен начин? Не ми се беше налагало досега да се занимавам с нещо подобно.

— Къде се намираш? — попитах аз.

— Хотел „Медисън“, на Десета улица, седми етаж.

— Това е на петнайсет минути от тук — казах аз.

— Значи можеш да пристигнеш до петнайсет минути. Чудесно.

— Хм — казах и погледнах часовника. Моника-без-фамилно-име трябваше да пристигне след около четирийсет и пет минути. — Само че имам среща.

— Дрезден, имам два трупа и никакви следи и заподозрени, а убиецът е на свобода. Срещата ти може да почака.

Ядосах се. Случва ми се понякога.

— Не може — възразих. — Но виж какво. Мисля, че мога да отскоча да хвърля едно око и да се върна навреме.

— Обядвал ли си? — попита тя.

— Какво?

Тя повтори въпроса си.

— Не — отвърнах.

— Недей тогава — последва пауза, после тя продължи с тон, в който се усещаше нещо злокобно. — Много е лошо.

— Колко лошо, Мърфи?

Гласът ѝ омекна и това ме уплаши повече от образите на кървава и насилствена смърт, които си представях. Мърфи беше корава мацка и се гордееше, че никога не показва слабост.

— Наистина е много лошо, Хари. Не се бави. От Специалния отдел горят от нетърпение да се заловят за работа, но аз знам, че не обичаш някой да се мотае на местопрестъплението, преди да си го огледал.

— Тръгвам — казах аз, докато обличах сакото си.

— Седми етаж — напомни ми тя. — Ще те чакам там.

— Добре.

Изключих осветлението в офиса. Отворих вратата и я заключих след себе си. Поколебах се, защото не знаех колко време ще ми отнеме огледът при Мърфи, а не ми се искаше да пропусна срещата с Моника-не-ми-задавайте-въпроси. Затова отворих отново вратата и написах на една бележка:

„Излизам. Ще се върна за срещата в 14:30.

Дрезден“

След това се затичах надолу по стълбите. Рядко използвам асансьора, макар че офисът ми е на петия етаж. Той винаги се поврежда точно когато имам нужда от него.

Имаше и още нещо. Ако аз бях на мястото на този, който използва магически сили, за да убие двама души наведнъж, щях да се погрижа преди всичко да отстраня единствения практикуващ магьосник, който сътрудничи на полицията. Имах по-големи шансове да оцелея на стълбите, отколкото в тясната кабина на асансьора.

Параноик? Може би. Но фактът, че сте параноик, съвсем не изключва вероятността да ви дебне невидим демон, който иска да изяде лицето ви.

[1] Цитат от „Властелинът на пръстените“: „Но казано е: не се бъркай в работите на вълшебниците, защото са лукави и гневливи“. (Превод Любомир Николов) — Б.р. ↑

ГЛАВА 2

Карин Мърфи ме чакаше пред хотел „Медисън“. Дватамата с нея сме ярка илюстрация на противоположностите. Колкото аз съм висок и слаб, толкова тя е ниска и набита. Очите и косата ми са тъмни, а тя притежава русите къдрици на Шърли Темпъл и бебешко сини очи. Лицето ми е издължено и ъгловато и имам ястребов нос и заострена брадичка, докато нейното лице е гладко и закръглено, а сладкото ѝ носле би подходило повече на някоя мажоретка.

И тази година март беше студен и ветровит и тя беше облечена с дълго палто, което прикриваше дамския костюм с панталон отдолу. Мърфи никога не носеше рокли, но аз подозирах, че има мускулести и добре оформени крака, като на гимнастичка. Спортната ѝ натура се потвърждаваше от няколкото купи по айкидо, които красяха кабинета ѝ. Косата ѝ стигаше до раменете и се развяваше безмилостно от пролетния вятър. Не носеше обици, но беше толкова добре гримирана, че почти не личеше. Приличаше по-скоро на нечия любима леля или на дружелюбна майка, отколкото на закоравял детектив по убийствата.

— Нямах ли друга връхна дреха, Дрезден? — попита тя, когато наближих достатъчно, за да се поздравим.

Пред входа стояха няколко неправилно паркирани полицейски коли. Тя ме погледна за половин секунда, но после отмести очи. Трябва да призная, че издържа на погледа ми по-дълго, отколкото повечето хора биха се осмелили. Не че е толкова опасно, освен ако не продължи няколко секунди, но аз бях свикнал хората, които знаеха, че съм магьосник, да подчертават това, като избягват да ме гледат в очите.

Огледах дългия си черен брезентов шлифер, тип дъстер^[1], с неговата дебела подплата и мушамено покритие, и ръкави, достатъчно дълги за ръцете ми.

— Какво ѝ е на тази?

— Все едно си я взел от реквизита на „Имало едно време на Запад“.

— Е, и?

Тя изсумтя, което не беше най-нежният звук за една дребна жена, завъртя се на пети и се запъти към вратата на хотела.

Настигнах я и закрачих малко пред нея.

Тя ускори ход. Аз също. Започнахме да се надпреварваме кой ще стигне пръв до входната врата, като прескачахме локвите от снощния дъжд.

Моите крака са по-дълги и, естествено, аз я изпреварих. Отворих вратата и с галантен жест я поканих да влезе. Това си беше стара закачка между нас. Може би ценностите ми са отживелица, но аз съм от старата школа. Вярвам, че трябва да се отнасяме с жените като с нещо повече от по-дребни и по-мекушави мъже с цици. Опитайте се да ме убедите, че това е лошо. Умирам да кавалерствам на жените — да им отварям вратата, да плащам сметката в ресторанта, да им подарявам цветя и други такива работи.

Това обаче вбесява Мърфи, която се беше борила с нокти и зъби срещу най-коравите мъже в Чикаго, за да се издигне до тук. Изглежда ме кръвнишки, докато ѝ държах вратата, но в същото време прочетох в погледа ѝ увереност и спокойствие. Колкото и да ѝ беше досаден, нашият ритуал я караше да се чувства уютно.

Обаче колко лошо можеше да е положението на седмия етаж?

И двамата внезапно млъкнахме, докато се заизкачвахме нагоре с асансьора. Знаехме се от доста време, за да не изпитваме неудобство от мълчанието си. Познавах Мърфи и почти инстинктивно долавях настроенията и мислите ѝ — впрочем случва се често, когато прекарвам достатъчно дълго време с някого. Не знам дали това е естествена, или свръхестествена дарба.

Инстинктът ми подсказваше, че тя е напрегната и опъната като струна. Криеше го, но нещо в начина, по който държеше раменете си, в наклона на врата ѝ, в цялата ѝ стойка ме караше да го усещам.

А може би просто проектирах собственото си състояние върху нея. Затвореното пространство на асансьора ме изнервяше. Облизах устни и се огледах. Сянката на Мърфи и моята собствена изглеждаха като разлети по пода. Нещо ме притесняваше, някакъв инстинкт ми опъваше нервите. Успокой се, Хари!

Миг преди асансьорът да спре, тя рязко издиша, след което вдиша отново, преди да се отворят вратите, като че ли имаше желание

да задържи въздуха, докато остане на етаж, и да си поеме дъх едва когато влезе отново в кабината и тръгне надолу.

Кръвта има особена, лепкава миризма, напомняща смътно на метал, и когато вратите се отвориха, цялата атмосфера на етаж бе пропита от нея. Стомахът ми се сви, но аз преглътнах мъжествено и излязох от асансьора след Мърфи, след което минахме по коридора покрай няколко униформени полицаи, които ме познаха и ме пропуснаха, без да ми поискат малката ламинирана карта, предоставена ми от градската управа. Вярно, че дори и в такова голямо полицейско управление като чикагското не разполагат с цели орди консултанти (предполагам, че в документацията им фигурирах като психолог), но въпреки това момчетата в сини униформи не проявиха достатъчна бдителност.

Мърфи влезе преди мен в стаята. Миризмата на кръв стана поплътна, но зад входната врата нямаше още нищо зловещо. Външната стая на хотелския апартамент приличаше по-скоро на хол, решен в наситено червени и златисти тонове, като интериорите на старите филми — скъпи на вид, но леко фалшиви. Креслата бяха богато тапицирани с тъмна кожа, а подметките ми потъваха в дебелия, ръждив на цвят, мъхест килим. Каdifените завеси на прозорците бяха спуснати и въпреки че всички лампи бяха запалени, стаята тънеше в сумрак и от цветовете и материите се носеше едва доловима чувствена атмосфера. Не беше място, където да ти се прииска да седнеш и да си четеш. Зад вратата вдясно от мен се чуваха гласове.

— Почакай малко тук — каза Мърфи и влезе през вратата, която вероятно водеше към спалнята на апартамента.

Започнах да обикалям хола с притворени очи, като отбелязвах подробностите. Кожено канапе. Две кожени кресла. Стереоуредба и телевизор в лъскав музикален шкаф. Бутилка с топло шампанско в кофичка с вода от разтопилия се предишната вечер лед. Две празни чаши до нея. На пода имаше листенце от роза, което не пасваше на килима (изобщо имаше ли в тази стая две неща, които да си подхождат?).

Малко встрани, под ръба на едно от кожените кресла, се подаваше късче сатенен плат. Наведох се, повдигнах леко креслото, като внимавах да не оставям отпечатъци, и измъкнах лъскави черни

гащички. Малък триъгълник, общит с дантела, на която една от връзките беше направо скъсана. Ppp!

Стереоуредбата беше последна дума на техниката, но не особено скъпа. Извадих молив от джоба си и с гумичката натиснах бутона за включване. Стаята се изпълни с нежна, чувствена музика — ниски басы, ритъм на барабани, вокали без думи и като фон, тежкото дишане на жена.

Музиката продължи още малко, след което спря и един и същи пасаж с продължителност около две секунди започна да се повтаря.

Намръщих се. Както вече казах, имам такова действие върху техниката. Имаше нещо общо с това, че съм магьосник и боравя с магически сили. Колкото по-деликатна и модерна е една апаратура, толкова по-голяма вероятност има да се повреди, щом се приближа на достатъчно разстояние. Унищожавам копирна машина от петдесет крачки.

— Любовното гнезденце — чу се мъжки глас, който удължи думата любов в *люююбов*. — Е, господине, какво мислите?

— Здравейте, детектив Кармайкъл — отвърнах, без да се обръщам.

Не можех да сбъркам високия му носов говор. С Мърфи работеха заедно и като заклет скептик беше убеден, че не съм нищо повече от измамник, който присвоява трудно спечелените пари на кметството на града.

— Тези гащички ги пазиш, за да си ги вземеш вкъщи, или просто не си ги видял? — попитах го аз и се обърнах към него.

Беше нисък, възпълен и плешив, с кървясали очи и безволева брадичка. Сакото му беше омачкано, а по вратовръзката личаха мазни лекета от храна — всичко това служеше за прикритие на острия му като бръснач интелект. Той беше умен полицаи и преследваше безмилостно убийците.

Приближи се до креслото и погледна надолу.

— Не е зле, Шерлок — каза той. — Но това е само увертюра. Почакай да видиш главната атракция. За всеки случай съм ти приготвил една кофа.

Обърна се и изключи засяклата уредба със собствения си молив.

Ококорих се, за да му покажа колко съм ужасен, след което го заобиколих и влязох в спалнята. И тутакси съжалих. Огледах се и

отбелязах механично подробностите, като внимателно изключих онази част от мозъка си, която започна да крещи в мига, в който влязох в стаята.

Съдейки по трупното вкочаняване, смъртта им беше настъпила предишната нощ. Бяха на леглото и тя го беше възседнала, наведена назад с извивка в кръста, като балерина. Гърдите ѝ изпъкваха примамливо. Той беше изпънат под нея — тялото му беше стройно и мускулесто, а ръцете му стискаха сатенените чаршафи. Ако бяха позирали за еротична снимка, щеше да е доста ефективна.

Само дето торсовете и на двамата любовници от горната лява страна бяха отворени навън и ребрата им стърчаха през кожата като остри ножове. Огледалото на тавана беше опръскано от кръвта от артериите им, която бе шуртяла навън, заедно с пихтиести, желатиноподобни парчета плът, които по всяка вероятност бяха остатъците от сърцата им. Когато се наведох над тях, успях да надникна в кухините на телата им. Забелязах посивялата обвивка на двата неподвижни бели дроба и върховете на ребрата, видимо огънати от някаква сила отвътре.

Това определено лишаваше картината от еротичния ѝ заряд.

Леглото заемаше централното място в стаята, което му придаваше лек акцент. Спалнята беше издържана в декоративния стил на хола с изобилие от червено и плющ, които изглеждаха малко прекалени, освен може би на светлината на свещи. И наистина по стените имаше свещници, в които се виждаха изгорели докрай свещи.

Приблжих се до леглото. Килимът проскърца под стъпките ми. Малката крепяща част от мозъка ми, здраво залостена зад вратите на самоконтрола и тренировките, продължаваше да ломоти несвързано. Опитах се да се абстрахирам. Наистина. Но ако не напуснех скоро тази стая, сигурно щях да се разцивря като момиченце.

Затова набързо запаметих подробностите. Жената беше двайсет и няколко годишна, с прекрасна външност. Поне така ми се стори. Сега трудно можех да преценя. Косата ѝ беше кестенява, подстригана по момчешки и според мен леко боядисана. Очите ѝ бяха полузатворени, затова беше трудно да се определи цветът им — по-скоро светли или зеленикави.

Мъжът вероятно беше минал четирийсетте и имаше телосложение, което се добива след дълги тренировки. На дясната му

мишница се виждаше татуировка, изобразяваща кама, но тя беше отчасти покрита от гънка на сатенения чаршаф. По кокалчетата на пръстите му имаше дълбоки белези, а на долната част на корема личеше грозен белег от рана, вероятно от нож.

Край леглото бяха разхвърляни дрехи — нейната черна рокля, чифт лачени обувки и неговият смокинг. В ъгъла стояха прилежно подредени чантите им, неотваряни и вероятно оставени там от пиколото.

Вдигнах поглед. Кармайкъл и Мърфи ме наблюдаваха мълчаливо.

Свих рамене.

— Е, какво? — попита Мърфи. — Има ли магия тук?

— Или магия, или е било невероятен секс — отговорих аз.

Кармайкъл изсумтя.

Аз се засмях и това беше всичко, от което се нуждаеше крещящата част от моя мозък, за да разбие вратите, зад които я бях залостил. Стомахът ми се разбунтува и аз побягнах навън. Верен на обещанието си, Кармайкъл беше приготвил лъскава кофа и аз се строполих на колене пред нея и започнах да повръщам.

Трябваша ми само няколко мига, за да се овладеем отново, но в никакъв случай не можех да се върна в спалнята. Не можех да видя отново двата трупа, чиито сърца бяха буквално експлодирани от гърдите им.

И някой наистина беше използвал магия, за да го направи. И то в нарушение на Първия закон, за да причини вреда на друг човек. Членовете на Белия съвет щяха дружно да получат удар. Това не беше дело на някой зловреден дух или пакостливо същество, или атака на някое от многото същества от Небивалото като вампири и тролове. Това си беше обмислено и целенасочено действие на магьосник, на човек, който е в състояние да се намеси във фундаменталните енергии на създанието и на самия живот.

Беше по-лошо от убийство. Беше извратена, жалка перверзия, все едно някой бе пребил човек с шедьовър на Ботичели, превръщайки красотата в инструмент на разрушение.

Трудно може да се обясни това, ако никога не сте се сблъскали с него. Магията произлиза от живота и се управлява от съзнанието, ума и чувствата на човешките същества. Да отнемеш живот със същата

магия, която го е породила, беше отвратително и дори граничеше с кръвосмешение.

Седнах и си поех дълбоко дъх, опитвайки се да преглътна горчивия вкус в устата си, когато Мърфи и Кармайкъл излязоха от стаята и дойдоха при мен.

— Добре, Хари — каза Мърфи. — Дай да видим какво е станало тук?

Нужно ми беше малко време, за да си събера мислите и да започна да говоря.

— Влезли са в стаята. Пийнали са малко шампанско. Потанцували са на музиката от уредбата и са започнали да се целуват. След това са преминали в спалнята. Общо са били тук по-малко от час. Ударило ги е в мига на най-голямата възбуда.

— По-малко от час? — попита Кармайкъл. — Как го изчисли?

— Дискът е дълъг час и десет минути. Допускам, че са потанцували няколко минути, преди да влязат в спалнята. Уредбата свиреше ли, когато ги намерихте?

— Не — каза Мърфи.

— Не е била нагласена да започва отново от началото. Искали са малко музика за настроение в тон с цялата обстановка.

Кармайкъл изсумтя:

— Нищо повече от това, което и бездруго разбрахме — обърна се той към Мърфи. — Да каже още нещо.

Мърфи изгледа Кармайкъл с поглед, който казваше *млък!*, след което добави меко:

— Имам нужда от още подробности, Хари.

Прекарах ръка през косата си.

— Съществуват само два начина някой да успее да направи такова нещо. Първият е чрез призоваване. Това е най-директната, впечатляваща и шумна форма на магия. Експлозии, пожари, такива неща. Но се съмнявам случаят да е такъв.

— Защо? — попита Мърфи.

— Защото трябва да можете да виждате или да докоснете обекта, върху когото искате да въздействате — казах аз. — Трябва да попадне в зрението ви. Мъжът или жената, които са извършили това, би трябвало да са били в стаята заедно с тях. В такъв случай ще е трудно да прикрият уликите от присъствието си, затова всеки, който е

достатъчно сръчен да извърши подобно заклинание, би предпочел пистолет. По-лесно е.

— Каква е другата възможност? — попита Мърфи.

— Тавматургия^[2] — отговорих аз. — Правиш нещо в малък мащаб и му придаваш енергия, за да се изпълни в по-голям.

Кармайкъл изсумтя:

— Ама че глупост.

Мърфи беше скептична.

— Как става това, Хари? Може ли да се направи от разстояние?

Кимнах.

— Убиецът трябва да притежава нещо, което да го свързва с жертвите — коса, нокти, кръв. Такива работи.

— Нещо като кукла за вуду магия?

— Точно така.

— Косата на жената е боядисвана наскоро — каза Мърфи.

Кимнах.

— Ако откриете салона, в който си е боядисала косата, може да излезе нещо от там. Не знам.

— Имаш ли нещо друго, което може да ни е от полза?

— Да. Убиецът е познавал жертвите. И мисля, че е жена.

Кармайкъл изсумтя:

— Само си губим времето в приказки. Във всеки девет от десет случая убиецът познава жертвата.

— Млъкни, Кармайкъл — прекъсна го Мърфи. — Защо мислиш така?

Исправих се и потърках лицето си.

— Така действа магията. За да направиш нещо с нея, тя трябва да излезе отвътре, от теб самия. Магьосниците трябва да се съсредоточат върху това, което искат да постигнат, да си го представят, да повярват и то става. Не можеш да причиниш нещо, ако то не е част от теб. Жената, която ги е убила, би могла да умъртви и двамата и да се опита да нагласи нещата като нещастен случай, но е предпочела да го направи по този начин. А за да го направи именно така, трябва да е имала много силни лични мотиви да пожелае смъртта им, та чак да проникне вътре в тях. Вероятно става дума за отмъщение. Би трябвало да търсите съпруга или любовница. А също така и заради момента на настъпване на смъртта — по време на сексуалния акт. Това не е

случайно. Емоциите са един вид проводник на магията, път, който може да бъде използван за нейното осъществяване. Избрала е моментът, когато ще са заедно и ще са обладани от похотливото си желание. Разполагала е с техни вещи или нещо, върху което да насочи енергията си, но е планирала всичко предварително. Никой не причинява такива неща на непознати.

— Глупости — каза Кармайкъл, но този път ругатнята му не беше насочена към мен.

Мърфи ме погледна.

— Непрекъснато говориш за жена — предизвика ме тя. — Защо, по дяволите, мислиш така?

Посочих спалнята и отвърнах:

— Не можеш да направиш нещо толкова ужасно, ако не си изпълнен с достатъчно омраза. Жените мразят по-силно от мъжете. Те могат по-добре да насочват и да освобождават омразата си. По дяволите, вещиците са много по-гадни от магьосниците. Това тук ми прилича на някакъв вид женско отмъщение.

— Но би могъл да го направи и мъж — възрази Мърфи.

— Ами... — започнах да увъртам.

— Господи, каква сексистка свиня си, Дрезден. Само жена ли може да направи такова нещо?

— Ами не, не мисля така.

— Не мислиш така? — изръмжа Кармайкъл. — И това ми било експерт!

Стрелнах и двамата с ядосан поглед.

— Още не съм започнал да работя конкретно върху това, което ми трябва, за да накарам нечие сърце да се пръсне, Мърф. Но при първа възможност със сигурност ще те известя.

— И кога може да стане това? — попита Мърфи.

— Не знам. — Спрях с ръка следващия ѝ коментар. — Не мога да кажа кога. Просто не мога. Дори не знам дали ще мога въобще да разгада историята, камо ли кога ще успеея.

— При хонорар от 50 долара на час по-добре да стане бързичко — подхвърли Кармайкъл.

Мърфи го погледна — в погледа ѝ не се четеше съгласие, но нямаше и укор.

Възползвах се от това, да поема дълбоко дъх и да се поуспокоя. След което погледнах отново двамата и попитах:

— Добре, а кои са жертвите?

— Не е твоя работа — сряза ме Кармайкъл.

— Рон — каза Мърфи, — много ми се пие кафе. Ще отидеш ли да вземеш?

Кармайкъл се обърна към нея. Той не беше висок, но въпреки това стърчеше над нея.

— Стига, Мърф. Този тип се заная с нас. Наистина ли мислиш, че ще може да ни каже нещо важно?

Мърфи изгледа студено и възмутено своя изцъклен и потен партньор, който беше с една глава по-висок от нея.

— Чисто, с две бучки захар.

— По дяволите — изруга Кармайкъл. Стрелна ме със студен поглед (но не право в очите), пхна ръце в джобовете си и излезе от стаята.

Мърфи го последва с тихи крачки и затвори вратата след него. При спомена за двете тела в съседната стая холът моментално стана по-тъмен и клаустрофобичен, обладан отново от ухиления призрак на предишната интимност, който танцуваше сред миризмата на кръв.

— Името на жената е Дженифър Стантън. Тя работи за „Каdifения салон“.

Подсвирнах. „Каdifеният салон“ беше много скъп клуб за компаньонки, ръководен от жена, известна като Бианка. Тя поддържаше цял рояк красиви, очарователни и умни момичета и предлагаше услугите им на най-богатите хора при тарифи над няколкостотин долара на час. Бианка продаваше компанията на жени, които повечето мъже можеха да видят само по телевизията или на кино. Знаех също, че тя е вампир със значително влияние в Небивалото. Притежаваше власт с главно В.

И преди се бях опитвал да обясня на Мърфи какво представлява Небивалото, но тя така и не успя съвсем да разбере. Обаче знаеше, че Бианка е зъл вампир, който понякога се забърква в битки за територия. И двамата бяхме убедени, че щом едно от момичетата на Бианка е замесено, несъмнено и тя имаше пръст.

Мърфи удари право в целта.

— Дали това не е свързано с оспорването на територии от страна на Бианка?

— Не — отговорих аз. — Освен ако не е спор с някой човешки магьосник. Никой вампир, дори вампирски магьосник не може да направи подобно нещо извън Небивалото.

— Възможно ли е да се е скарала с някой магьосник? — попита Мърфи.

— Възможно е. Но не е в стила ѝ. Не е толкова глупава. — Не можех да кажа на Мърфи, че ако някой вампир се заиграе със смъртните, Белият съвет щеше да се погрижи да го лиши от възможността да доживее, за да се похвали с това. Никога не говорях на обикновените хора за Белия съвет. Не бива. — Освен това — казах аз, — ако някой човек би искал да навреди на Бианка, той би предпочел да убие момичето и да остави клиента жив, за да може случката да се разчуе и да попречи на бизнеса ѝ.

— Хм — каза Мърфи. Не беше много убедена, но все пак си отбеляза мнението ми.

— А кой е мъжът? — попитах я аз.

Мърфи ме погледна за миг и после отговори:

— Томи Том.

Примигнах, за да ѝ покажа, че не ми разкрива знание, което е всеобщо достояние.

— Кой?

— Томи Том — повтори тя. — Бодигардът на Джони Марконе.

Сега всичко си дойде на мястото. Джони Марконе — Джентълмена, беше гангстерът, който се изкачи на върха, след като фамилията Варгаси се разпадна от вътрешни боричкания. Полицейското управление гледаше на него с известно облекчение след десетилетията безмилостни свади и кървави отмъщения във фамилията Варгаси. Джони, по прякор Джентълмена, не търпеше ексцесии в своята организация и не обичаше независимите гангстери, които се опитват да проникнат в града. Крадци, банкови обирджии и наркодилъри, които не бяха от неговите хора, по някакъв начин винаги биваха пропъждани или просто изчезваха и никой повече не чуваше за тях.

Марконе оказваше цивилизоващо влияние върху престъпния свят, сред който се подвизаваше. Беше изключително хитър бизнесмен

и разполагаше с цял отбор адвокати, които издигаха между него и закона истинска барикада от заявления, документи и записи. Полицаяте не си признаваха, но понякога изглеждаше, че просто не искат да го преследват. Той беше за предпочитане пред царувалия преди него хаос.

— Бях чувал, че има бияч — казах аз. — Очевидно вече няма.

Мърфи кимна.

— Така излиза.

— Каква ще бъде следващата ти стъпка?

— Предполагам, че ще проверя фризьорската следа. Ще говоря с Бианка и с Марконе, но от сега знам какво ще ми кажат.

Тя затвори бележника си и поклати недоволно глава.

Наблюдавах я известно време. Изглеждаше уморена и ѝ го казах.

— Наистина съм уморена — отговори тя. — Уморена съм да гледат на мен като на превъртяла. Дори Кармайкъл, партньорът, с когото работя, мисли, че съм преминала границите.

— А останалите от Отдела. И те ли мислят така? — попитах аз.

— Повечето от тях се мръщят и въртят пръст, опрян до слепоочието, когато не гледам към тях. Оставят докладите ми в архива, без дори да ги прочетат. Останалите, които са се сблъскали с необясними неща, просто си умират от страх. Те не искат да повярват в нищо, което не са гледали като деца по „Дискавъри“.

— А ти?

— Аз ли? — Мърфи се засмя и сви кокетно устни, показвайки, че е много по-красива, отколкото се полага за нейната твърдост. — Светът се разпада по шевовете, Хари. Мисля, че хората са прекалено арогантни, за да си въобразяват, че са научили всичко, което си заслужава да се знае през последния век. По дяволите. Ние едва сега започваме да надникваме в мрака около нас. Може да звучи цинично, но на мен ми харесва.

— Бих искал всички да мислят като теб — казах аз. — Това ще ми спести много шантави обаждания по телефона.

Тя продължи да се усмихва дяволито.

— Можеш ли обаче да си представиш един свят, в който всички радиостанции ще пускат само музиката на АББА?

И двамата се разсмяхме. За бога, тази стая плачеше за малко смях.

— Хей, Хари — каза Мърфи усмихнато. Виждах как зъбчатите колела отново се задвижват в главата й.

— Да?

— Каза, че би могъл да разбереш по какъв начин убиецът е извършил това. И че не си много сигурен дали ще успееш.

— Да?

— Това са глупости. Защо ме излъга?

Стегнах се. Господи, наистина е много умна. Или може би мен не ме бива много да лъжа.

— Виж, Мърф, има неща, които просто не трябва да правиш.

— Понякога и на мен не ми се иска да се ровя в мръсотията, с която се занимавам. Но просто трябва да правиш каквото е нужно, за да бъде свършена работата. Знам какво имаш предвид, Хари.

— Не — отсякох аз. — Не знаеш.

И тя наистина нямаше представа. Не знаеше нищо за миналото ми, за Белия съвет или за Проклятието на Дамокъл, надвиснало над главата ми. Често дори и аз си внушавам, че не знам за това. Съветът имаше нужда само от един дребен повод, един-единствен, за да ме обвини в нарушаване на Седемте закона на магията и Проклятието да се стовари върху мен. Ако започнех да приготвям рецепта за магия за убийство и ме хванеха, това щеше да е достатъчно основание за тях.

— Мърф — казах аз. — Не мога дори да се опитам да разгадая това заклинание. Не мога дори да събера данните, които са ми нужни. Ти просто не разбираш.

Тя ме погледна, без да вижда очите ми. Не съм срещал досега някого, който да може това.

— О, разбирам. Разбирам, че убиецът е на свобода и аз не мога да го хвана. Разбирам, че ти знаеш нещо, което може да ми помогне, или поне можеш да откриеш някаква следа. И разбирам също, че ако ме оставиш на сухо този път, ще извадя твоята карта от досието ти в управлението и ще я скъсам на парчета.

Кучка. Консултациите ми за управлението плащаха повечето ми сметки. Или поне част от тях. Все пак я разбирах. И аз щях да нервнича, ако действах в пълно неведение като нея. Мърфи не знаеше нищо за заклинания, ритуали или талисмани, но познаваше много добре човешката омраза и насилието.

Всъщност, помислих си аз, в случая не става дума да извърша черна магия, а само да открия как е направена. Това е съвсем различно. Щях да помогна на полицейското разследване, нищо повече. Може би Белият съвет щеше да ми влезе в положението.

Да бе. А може някой ден да отида в музея и да се пообразовам малко.

Почти веднага след това Мърфи хвърли примамката. Погледна ме за миг и се извърна. Изражението ѝ беше уморено, честно и гордо.

— Трябва да ми кажеш всичко, което знаеш, Хари. Моля те.

Класически случай на жена в беда. При цялата си освободеност и професионализъм, тя знаеше много добре как да дърпа струните на моите старомодни принципи.

Изскърцах със зъби:

— Добре, започвам още тази вечер.

Уха, на членовете на Белия съвет това много щеше да им хареса. Трябваше само да се погрижа да не разберат.

Мърфи кимна и въздъхна, без да ме погледне.

— Хайде да се махаме от тук — и се запъти към вратата. Този път не се опитах да я изпреваря.

Отвън продължаваха да се мотаят полицаи, а Кармайкъл не се виждаше никъде. Хората от съдебната лаборатория чакаха нетърпеливо да излезем. Те веднага взеха своите пластмасови пликкове, пинцети, фенерчета и прочее инструменти и се вмъкнаха покрай нас в стаята.

Докато чакахме старинният асансьор да се довлече до седмия етаж, Мърфи оправи с едно движение косата си. Тя носеше златен часовник и това ме подсети за времето.

— Колко е часът? — попитах аз.

Тя погледна часовника си.

— Два и двайсет и пет. Защо?

Преглътнах ругатнята и се втурнах към стълбите.

— Имам среща.

Почти летях надолу. Имам голям опит в това и влетях тичешком във фоайето. Успях да заобиколя пиколото, който влизаше през входната врата, натоварен с багаж, и изскочих навън. Краката ми са дълги и затичах срещу вятъра, развял след себе си черния шлифер.

Бях на няколко преки от моя офис и след като преминах половината разстояние, успокоих крачките си до ход. Не исках да пристигна на срещата с Моника-с-изчезналия-съпруг пуфтящ като ковашки мех, обрулен от вятъра и с обляно от пот лице.

Заради зимния сезон не бях в добра форма и се запъхтах тежко. Това отвлече вниманието ми и забелязах тъмносиния кадилак едва когато се изравни с мен и някакъв едър мъжага излезе от него и ми препречи пътя. Беше червенокос и с дебел врат. Цялото му лице изглеждаше равно — сякаш някой нарочно го беше удрял с дъска, когато е бил бебе — и само веждите му стърчаха. Имаше малки сини очи, които се свиха още повече, когато го приближих.

Спрях, отдръпнах се назад и се опитах да го заобиколя.

Още двама мъже, високи колкото мен, но доста по-тежки, забавиха ход, приближавайки тичешком. Те очевидно ме бяха следвали и изглеждаха ядосани. Единият леко накуцваше, а другият имаше прическа на остри кичури, очевидно направени с гел. Почувствах се отново като в училище, заобиколен от хулиганите от футболния отбор.

— С какво мога да ви помогна, господа? — попитах аз.

Огледах се за полицай наоколо, но явно всички се бяха събрали в „Медисън“. Всеки обича да зяпа.

— Влизай в колата — ми нареди по-близко стоящият до мен. Другият отвори задната врата.

— Предпочитам да се поразходя. Добре е за сърцето.

— Ако не влезеш в колата, няма да е добре за краката ти — изръмжа мъжът.

От колата се чу глас:

— Моля ви, господин Хендрикс. Бъдете по-учтив. Господин Дрезден, бихте ли влезли за момент? Надявах се да ви закарам до вашия офис, но вие така стремително хукнахте, че това беше невъзможно. Позволете поне да ви съпроводя по останалия път.

Наведох се и погледнах към задната седалка. Отвътре ми се усмихваше мъж с красиви и непретенциозни черти, облечен в спортно яке и джинси „Ливайс“.

Усмивката му се разшири и дори ми се стори, че ми намигна.

— Казвам се Джони Марконе. Бих искал да обсъдя нещо с вас.

Погледнах го за миг, след това обърнах поглед встрани към много едрия и прекалено мускулест господин Хендрикс. Той изръмжа и ми

прозвуча като Куджо^[3] миг преди да нападне. Не бях склонен да се заяждам с Куджо и приятелчетата му.

Затова седнах отзад в кадилака при Джони Марконе — Джентълмена.

Денят се оказа доста натоварен. А аз все така закъснявах за срещата.

[1] Дъстер — дълга горна дреха от груб брезент или кожа, с дълбоки цепки отпред и отзад, удобна за езда. — Б.пр. ↑

[2] Тавматургия — вид магия. — Б.пр. ↑

[3] Куджо — име на куче убиец, порода санбернар, от едноименния роман на Стивън Кинг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Джони Марконе — Джентълмена нямаше вид на човек, който иска да ми строши краката или челюстта.

Леко посребрената му коса беше подстригана късо, а в ъгълчетата на очите слънцето и смехът бяха изсекли дълбоки линии. Очите му бяха зеленикави, като изтъркана доларова банкнота. Приличаше повече на треньор на университетски отбор — красавец с хубав тен, атлетичен и ентузиазизиран. Това впечатление се подсилваше и от хората, които го заобикаляха. Куджо — Хендрикс, приличаше много на професионален футболист, изгонен от мача заради прекалени непредизвикани грубости.

Куджо се настани в колата, погледна към мен в огледалото и се включи в трафика, като подкара бавно към моя офис. Кормилото изглеждаше мъничко и деликатно в лапите му. Отбелязах си наум — не позволявай на Куджо да те хване за гърлото, дори с една ръка. Тя ще му е достатъчна.

Радиото бе пуснато, но когато влязох в колата, музиката прекъсна и тонколонките започнаха да пращят. Хендрикс изруга и се замисли за секунда. Може би се налагаше да анализира случая с втория си мозък или нещо подобно. След това протегна ръка и започна да бърника копчетата, докато накрая го угаси. С това темпо можех само да се надявам, че колата все някога ще стигне до офиса ми.

— Господин Дрезден? — усмихнато ме попита Марконе. — Разбрах, че от време на време работите за полицейското управление.

— Подхвърлят ми по някоя мръвка — съгласих се аз. — Хей, Хендрикс, трябва да си закопчаете колана. Статистиката твърди, че е 50 до 60 процента по-безопасно.

Куджо изръмжа и ме погледна в огледалото, а аз му се усмихнах в отговор. Усмивките обиждат по-силно хората, отколкото ругатните. Или просто моята усмивка е прекалено обидна.

Марконе изглеждаше малко объркан от поведението ми. Може би очакваше, че ще стоя пред него с шапка в ръка, но аз никога не съм

харесвал Франсис Форд Копола и си нямам Кръстник. (Всъщност имам Кръстница, и тя е фея, но това е съвсем друга история.)

— Господин Дрезден — подхвана отново той, — какъв хонорар вземате за услугите си?

Това ме накара да съм нащрек. Какво може да иска от мен някой като Марконе?

— Обичайната ми тарифа е 50 долара на час плюс пътните разходи — казах аз. — Но зависи и от естеството на работата.

Марконе кимаше, докато говорех, сякаш да ме окуражи. Набръчка чело, като че ли обмисляше какво да каже, загрижен за моето благосъстояние като някой доброжелателен дядо.

— В такъв случай колко трябва да ви предложи, за да не се занимавате с това разследване?

— Искате да ми платите да не правя нищо?

— Да кажем, че ви дам стандартния хонорар. Това прави хиляда и четиристотин на ден, нали?

— По-точно, хиляда и двеста — поправих го аз.

Той ми се усмихна.

— Рядко се срещат честни хора. Хиляда и двеста на ден. Да кажем, че ви платя две седмици отпуск, господин Дрезден, а през това време ще можете да се възползвате да погледате филми, да се понаспите — такива неща.

Погледнах го.

— И за повече от хилядарка дневно вие искате от мен...?

— Да не правите нищо, господин Дрезден. — Марконе се усмихна. — Абсолютно нищо. Починете си, опънете си краката. И главно стойте настрана от детектив Мърфи.

Аха. Марконе не искаше да се ровя в убийството на Томи Том. Интересно. Погледнах през прозореца и присвих очи, като че ли се замислям.

— Парите са у мен — каза Марконе. — В брой. Вярвам, че ще изпълните вашата част от сделката, господин Дрезден. Ползвате се с репутация на почтен човек.

— Хм. Не знам, Джон. Доста съм зает, за да приема нова поръчка точно сега.

Колата почти стигна до моя офис. Вратата не беше заключена. Не си бях сложил колана, в случай че се наложи да блъсна вратата и да

изскоча навън. Не съм ли предвидлив? Или това е просто магьосническата ми параноя?

Усмивката на Марконе помръкна и той си придаде искрено изражение.

— Господин Дрезден, аз наистина имам желание да установим позитивни работни отношения. Ако е въпрос на пари, мога да ви предложа и повече. Да речем, двоен хонорар. — Докато говореше, ръкомахаше енергично, полуизвърнат към мен. За бога, очаквах едва ли не да ме прикани да хукна и да победея заради Гипър^[1]. Усмихна се отново. — Какво ще кажете?

— Не е въпросът в парите, Джон — казах аз и го фиксирах лениво с поглед. — Не мисля, че тази работа може да стане.

За моя изненада, той не отвърна очи.

Хората, които разбират от магия, се научават да гледат на света под различен ъгъл. Сдобивате се с гледна точка, за която не сте подозирали преди, и начин на мислене, който не би ви споходил, ако сте вникнали в нещата, които един магьосник може да види.

Когато погледнете някого в очите, го виждате по друг начин. И само за секунди и той прониква във вас на същата дълбочина. Марконе и аз се вгледахме един в друг.

Зад спокойната усмивка и бащинските маниери се криеше войник, боец. Той щеше да получи онова, което иска, и то по най-сигурния начин. Той беше отдаден човек, отдаден на своите цели и на хората си. Никога не позволяваше страхът да го завладее. Бизнесът му се основаваше на човешкото падение и страдания — дрога, проституция, кражби — но той вземаше мерки страданията да бъдат сведени до минимум, защото това беше добре за бизнеса. Беше бесен за смъртта на Томи Том — обзет от студен и овладян гняв — защото някой дръзко бе пристъпил в неговата територия. Той искаше да открие виновните и да се разправи с тях по свой начин — затова не желаше намесата на полицията. Беше убивал навремето и пак щеше да убива, и за него това не беше нищо повече от бизнес сделка, като плащането на стоките в магазина. Дълбоко в Джони Марконе — Джентълмена цареше хлад. Освен в едно тайно кътче. Там, където, скрит от всекидневните мисли, се таеше някакъв дълбок срам. Не го виждах достатъчно ясно. Но бях убеден, че някога в миналото се е случило нещо, за което той би дал мило и драго да го промени и би пролял

кръв, за да го изтрие. Именно от това мрачно кътче произлизаха цялата му решителност и сила.

Такъв го видях, когато се взрях в него, преодолявайки всичките му маски и защиты. И по силата на някаква интуиция разбихах, че той осъзнава какво ще видя, когато нарочно срещна погледът ми — беше наясно, че ще се разкрие. Затова бе поискал да се срещне с мен насаме. Искаше и той да надникне в душата ми и да разбере що за човек съм.

Когато се вглеждам в очите на някои хора, в душата и вътрешната им същност, те също могат да надникнат в мен — какво съм извършил, какво искам и съм в състояние да направя. Повечето, които са успявали да направят това, направо пребледняват, а една жена припадна. Не знам какво виждат — това е място, където аз самият не се ровя.

Джони Марконе не беше като другите хора, които бяха надниквали в душата ми. Той даже не мигна — само погледна, оцени видяното и след като моментът премина, кимна, като че ли беше разбрал нещо. Имах неприятното чувство, че ме е преметнал. Че беше разбрал повече за мен, отколкото аз за него. Първото чувство, което изпитах, беше гняв, гняв, че съм манипулиран, гняв, че беше дръзнал да погледне в душата ми.

Секунда след това аз се изплаших до смърт от този човек. Бях видял душата му, а тя бе твърда, като ледена пустиня. Беше повече от смуцаващо. Той беше вътрешно силен, див и безмилостен, без да е жесток. Това беше душата на тигър.

— Добре тогава — каза той меко, като че ли нищо не беше станало. — Не искам да ви насилвам, господин Дрезден. — Колата забави ход и Хендрикс спря до тротоара. — Ще ми позволите ли да ви дам един съвет?

Беше изоставил бащинския си тон и говореше спокойно и търпеливо.

— Ако е безплатен — правех се на остроумен, но бях толкова стреснат, че едва ли можех да изгърся нещо умно.

Марконе леко се усмихна.

— Мисля, че за вас ще е по-добре да се разболеете от грип за няколко дни. Тази работа, в която детектив Мърфи иска да погледнете, не е добре да излиза наяве. Това, което ще откриете, няма да ви хареса.

То е от моята страна на оградата. Оставете ме да се оправя сам и аз повече няма да ви безпокоя.

— Заплашвате ли ме? — попитах аз.

Не вярвах да го прави, но не исках той да знае, че мисля така. Ако гласът ми не трепереше, щеше да е много по-добре.

— Не — отговори той откровено. — Твърде много ви уважавам, за да прибягна до заплаха. Казват, че вие сте истински, господин Дрезден. Истински маг.

— Казват също, че съм луд за връзване.

— Аз избирам много внимателно кого да слушам — каза Марконе. — Помислете си върху това, което ви казвам, господин Дрезден. Не е необходимо областите, в които работим, непременно да се припокриват. Не бих искал да ви превърна в мой враг по този въпрос.

Стиснах зъби, за да овладеем страха си, и изстрелях бързо и остро:

— Не бива да ме превръщате във враг, Марконе. Няма да е умно от ваша страна. Въобще няма да е умно.

Той присви спокойно очите си. Можеше да среща без страх погледа ми. Всеки от нас бе взел мярката на другия. Това не можеше да се повтори вече.

— Би трябвало да сте по-учтив, господин Дрезден — отговори той. — Добре е за бизнеса.

Не си направих труд да му отговоря. Не исках да прозвучи уплашено или преднамерено дръзко. Вместо това казах:

— Ако си загубите някога ключовете на колата, можете да ми се обадите. И не опитвайте да ми предлагате пари или да ме заплашвате. Благодаря, че ме докарахте.

Той ме наблюдаваше безизразно, докато излизах от колата и затворих вратата след себе си. Хендрикс пое отново по улицата, но преди това ми отправи един последен мръсен поглед. И преди бях надниквал в душите на няколко души. Това не е нещо, което лесно се забравя. Но не бях срещал досега подобен човек, толкова хладнокръвен и овладян — дори хора със способности, с които бях разменял поглед, не можеха да се мерят с него. Никой досега не беше ме разглеждал като колона от цифри, които само трябва да се запаметят и да се приложат евентуално в бъдещи уравнения.

Пъхнах ръцете си в джобовете на шлифера и потреперих, когато леденият вятър ме настигна. Напомних си, че съм магьосник, че се занимавам с истинска магия и не се плаша от големи мъже с големи коли. Не се разтрепервам при вида на трупове, чийто живот е прекъснат от магия, по-силна от тази, която владее. Мога да се справя. Честно.

Но тези зеленикави очи, зад които се криеше студена и лишена от емоции душа, ме караха да треперя, докато се изкачвах по стълбите към моя офис. Държах се глупаво. Той ме изненада и внезапната размяна на погледи, прониквайки чак до душата, ме беше изплашила. Всичко това, събрано заедно, ме беше извадило от равновесие и аз бях започнал да му хвърлям заплахи като разстроен ученик. Марконе беше хищник. Той просто подуши моя страх. Ако усети, че съм слаб, любезната усмивка и бащинският тон щяха да изчезнат толкова бързо, колкото и се бяха появили.

Какво гадно първо впечатление.

Е, поне щях да стигна навреме за срещата.

[1] „Да победите заради Гипър!“ — призив на треньора на отбора на Нотр Дам, с който той вдъхновявал играчите да изтръгнат победата в памет на бившата звезда от 20-те години на миналия век Джордж Гип. Роналд Рейгън, който през 40-те години изпълнява ролята на Гип в киното, възприема същия лозунг по време на предизборната си кампания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Когато пристигнах, Моника-без-фамилно-име стоеше пред офиса ми и пишеше нещо на гърба на бележката, която бях закачил на вратата.

Приблжих се, но тя беше толкова погълната от заниманието си, че не ме усети. Беше хубава жена, трийсет и няколко годишна. Пепеляворусата ѝ коса ми се стори естествена в сравнение с боядисаната коса на мъртвата жена от хотела. Гримът ѝ беше нанесен умело и с вкус, а лицето ѝ беше красиво и приятно и достатъчно закръглено, за да изглежда младо, а устните — достатъчно плътни, за да изглеждат женствени. Носеше дълга, бледожълта пола, кафяви ботуши, чисто бяла блуза и се беше наметнала със скъпа на вид зелена жилетка, която да я предпази от ранния пролетен хлад. В целия ѝ вид имаше нещо познато и ми напомняше на Анет Фуничело или на Барбара Билингсли^[1] — типичната американка.

— Моника — обадох се аз и пуснах в ход най-невинната си и дружелюбна усмивка.

Тя примигна, когато се приближих.

— О, вие ли сте, Хари...

Усмихнах се и подадох ръка.

— Хари Дрезден, госпожо. Приятно ми е.

Забави се миг преди да поеме ръката ми, но определено задържа погледа си, насочен към гърдите ми. В този момент бях доволен, че си имам работа с някого, който е прекалено нервен, да ме погледне в очите. Стиснах леко ръката и минах покрай нея, за да отключа вратата на офиса.

— Простете за закъснението, но в последния момент ми се обадиха от полицията и трябваше да направя един оглед.

— Така ли? — попита тя. — Значи полицията... — Тя махна с ръка, вместо да довърши изречението, и влезе през вратата, която аз държах отворена.

— От време на време — кимнах аз. — Като попаднат на нещо странно, искат и аз да хвърля един поглед.

— Какво нещо?

Потръпнах и преглътнах отговора. Помислих си за труповете в „Медисън“ и ми прилоша. Когато погледнах към Моника, видях, че изучава чертите ми, прехапала нервно долната си устна. Щом ме усети, веднага отвърна поглед.

— Да ви предложи кафе? — попитах я аз.

Затворих вратата след нас и запалих лампите.

— Не, благодаря, няма нужда.

Тя стоеше права и гледаше кашона с прочетените книги, и стискаше с две ръце чантата пред себе си. Имах чувството, че ще изпищи, ако ѝ кажа внезапно „бау“, затова се придвижвах внимателно и бавно, докато направих за себе си чаша нес кафе. Вдишвах и издишвах, извършвайки познатите движения, докато успея да се успокоя от срещата с Марконе. Когато приключих, кафето ми беше готово. Разположих се зад бюрото си и я поканих да седне на един от столовете пред мен.

— И така, Моника — подхванах аз. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Ами нали ви казах, че съпругът ми е... ами такова... — И кимна към мен, като направи някакъв странен жест.

— Изчезнал? — добавих аз.

— Да — каза тя, въздъхвайки почти облекчено. — Но не по някакъв мистериозен начин. Просто го няма. — Тя се изчерви и заекна. — Взел си е някои неща и си е тръгнал. Без нищо да каже. Оттогава го няма. Вече започвам да се тревожа за него.

— Хм — попитах аз, — от колко време го няма?

— От три дни — отговори тя.

Кимнах.

— Вероятно има някаква причина, за да потърсите мен, а не някой частен детектив или полицията.

Тя отново се изчерви. Лицето ѝ беше много подходящо за целта с неговата момичешка, светла кожа. Всъщност беше направо прелестно.

— Да. Той се интересуваше от... от...

— От магия?

— Да. Купуваше си книги от щанда за езотерика на една книжарница. Но не от онези четива за замъци и дракони. Сериозни неща. Купи си и карти за *тарот*. — Тя произнесе думата неправилно, като аматьор.

— А защо мислите, че изчезването му може да има нещо общо с тези интереси?

— Не съм сигурна — призна тя. — Но е възможно. Много съм объркана. Наскоро остана без работа и преживя голям стрес. Тревожа се за него. Струва ми се, че който го открие, би трябвало да може да разговаря с него на тази тема.

Тя пое дълбоко въздух, сякаш усилието да изрече толкова дълги изречения, без нито едно хм, я беше изтощило.

— Все още не разбирам напълно. Защо се обърнахте към мен? Защо не отидохте в полицията?

Кокалчета ѝ побеляха от стискането на дръжката на чантата.

— Той си опакова багажа, господин Дрезден. Полицаите ще решат, че е напуснал жена си и децата. И няма да разследват. Но случаят не е такъв. Той не би постъпил така. Единствената му грижа е да ни осигури добър живот, нищо друго.

Намръщих се. Нервничиш, защото хубостникът май е избягал от теб, а?

— Дори и така да е — казах аз, — защо потърсихте мен? Има частни детективи. Мога да ви препоръчам един много добър, ако решите.

— Защото вие сте запознат... — Тя разтвори колебливо ръце.

— С магията, нали? — попитах аз.

Моника кимна.

— Мисля, че това може да се окаже важно. Не съм сигурна. Но така ми се струва.

— Къде казахте, че е работил? — попитах аз.

Извадих от джоба си листче и си отбелязах нещо.

— „Силвър и сие“ — каза тя. — Те са маркетингова компания. Изследват пазарите на различни продукти и препоръчват на компаниите къде да инвестират средствата си.

— Аха — казах аз. — Как се казва съпругът ви, Моника?

Тя преглътна. Видях, че се опитва да измисли какво да ми каже, само не истинското му име.

— Джордж — успя да изрече накрая.

Погледнах я. Беше вторачена нервно в ръцете си.

— Моника. Разбирам, че сигурно ви е тежко. Повярвайте ми, ужасно много хора стават нервни, когато идват в моя офис. Но моля ви да ме разберете правилно. Аз няма да ви навредя. Единственото, което правя, е да помагам на хората. Вярно е, че някой, който владее тези неща, може да използва имената ви във ваша вреда, но аз не бих го направил. — И заех една фраза от Джони Марконе: — Не е добре за бизнеса.

Засмя се нервно.

— Чувствам се много глупаво — призна тя. — Но се говорят такива неща...

— Знам. Магьосници.

Оставих молива и сплетох пръсти по особен начин. Жената беше нервна и имаше определени очаквания. Можех да успокоя страховете ѝ, ако изпълня част от тях. Внимавах да не се обърна към календара на стената, на който датата 15-и бе отбелязана с червено кръгче. Наемът. Имах нужда от пари. Дори днешният хонорар и каквото успеех да изкарам в бъдеще, нямаше да ми стигне, а не се знаеше и кога щяха да ми платят от общината.

Освен това никога не мога да устоя на изкушението да помогна на изпаднала в беда дама. Дори и когато самата тя не е сто процента сигурна, че желае тъкмо аз да я спася.

— Моника — продължих аз, — в този свят съществуват сили, за които повечето хора дори не подозират. И които ние все още не разбираме достатъчно. Мъжете и жените, които работят с тези сили, виждат нещата под друг ъгъл и достигат до разбирането им по различен начин. Те са по-особени и понякога това поражда подозрения и страхове. Знам, че сте чели книги и сте гледали филми, които показват хора като мен в ужасна светлина, а написаното в Стария завет за вещиците не прави нещата по-розови. Но в действителност ние сме хора като всички останали. — Отправих ѝ най-очарователната си усмивка. — Искам да ви помогна и ви давам дума, че няма да ви разочаровам.

Тя изслуша това и се замисли за момент, продължавайки да гледа ръцете си.

— Виктор — каза тя най-сетне. — Виктор Селс.

— Чудесно — казах аз и си отбелязах името в бележника. — Дали има някакво място, където според вас би могъл да отиде?

Тя кимна.

— Къщата при езерото. Имаме къща край... — И отново махна с ръка.

— Езерото?

Тя ме погледна и това ме подсети да бъда търпелив.

— Езерото Провидънс, край границата на щата, близо до езерото Мичиган. Есенно време там е много красиво.

— Добре. А сецате ли се за някои приятели, на които би могъл да гостува, или роднини, които би искал да посети?

— Виктор не се разбираше със семейството си. Така и не ми стана ясно защо. Въобще не говореше за тях. Женени сме от десет години и нито веднъж не ги е споменавал.

— Ясно — отбелязах си и това. — А приятели?

Тя прехапа устни, което, изглежда, ѝ беше навик.

— Не. Той беше близък с шефа си и с някои колеги от работата, но след като го уволниха...

— Аха — казах аз, — разбирам. — И продължих да записвам това, което тя ми каза, разделяйки отделните параграфи с дебели черти.

Запълних почти две страници с фактите и моите наблюдения относно Моника. Държа да съм изчерпателен в тези неща.

— Е, как мислите, господин Дрезден? — попита тя. — Ще можете ли да ми помогнете?

Прегледах бележките си и кимнах.

— Надявам се, Моника. Ако е възможно, бих искал да видя нещата, които вашият съпруг е колекционирал. Какви книги е купувал. Това ще ми помогне да добия по-ясна представа за него. Може да хвърля и един поглед край езерото Провидънс. Съгласна ли сте?

— Разбира се — каза тя.

Изглеждаше облекчена и едновременно с това още по-нервна, отколкото в началото. Записах си адреса на къщата край езерото и кратки упътвания за посоката.

— Знаете ли какъв е моят хонорар? — попитах я аз. — Тарифата ми е висока, така че може да ви излезе по-евтино, ако наемете някой друг.

— Разполагаме със значителни спестявания, господин Дрезден — каза тя. — Не се притеснявам за парите.

Това ми прозвуча малко странно на фона на нервните ѝ маниери.

— Добре — отговорих аз. — Вземам по 50 долара на час, плюс разходи. Ще ви изпратя подробна фактура за всичко, което съм направил, така че вие ще имате пълна представа за обема на работата. Обичайната практика е да сключим договор. Не мога да ви обещавам, че ще работя изключително само по вашия случай. Държа да третирам клиентите си с уважение, така че не мога да поставям някой от тях пред другите.

Тя кимна в знак на съгласие, бръкна в чантата си и извади от там бял плик. Подаде ми го и каза:

— Вътре има петстотин долара. Достатъчно ли е като начало?

Опа! Петстотин долара ще уредят наема за миналия месец и част от сегашния. Свикнал съм нервните ми клиенти да пазят от моите предполагаеми магьоснически способности тайната на влоговете си. Парите в брой са добре дошли.

— Да, напълно — отговорих аз и се постарях да не погаля плика.

Поне не бях толкова тъп, че да изсипя съдържанието му на бюрото и да почна да броя банкнотите.

Извади още един плик.

— Той е взел повечето неща със себе си — обясни ми тя. — Поне не можах да ги открия на обичайните им места. Намерих само това.

Пликът беше леко издут, бих се обзаложил, че в него има някакъв амулет, пръстен или нещо подобно. Чантата ѝ вероятно беше добре подредена, защото от нея излезе и трети плик.

— А ето ви и негова снимка и телефонния ми номер. Благодаря ви, господин Дрезден. Кога ще ми се обадите?

— Веднага щом открия нещо — отговорих аз. — Вероятно утре следобед или най-късно вечерта. Добре ли е?

Тя едва не ме погледна в очите, но се овладя и се усмихна на носа ми.

— Да, много ви благодаря за съдействието. — Погледна към стената. — О, колко напредна времето. Трябва да тръгвам, скоро ще пуснат децата от училище.

Прехапа устни и отново се изчерви, притеснена, че е изпуснала такъв важен факт за нейното съществуване.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, госпожо — уверих я аз, докато я изпращах до вратата. — Благодаря ви за поръчката, съвсем скоро ще ви потърся.

Тя се сбогува, без да ме погледне нито за миг в очите, и излезе от офиса. Затворих вратата след нея и се върнах към пликовете.

Най-напред — парите. Бяха в банкноти по 50 долара, които винаги изглеждат като нови, макар да са пуснати в обръщение отдавна, защото най-рядко се използват. Общо десет на брой. Прибрах ги в портфейла си и изхвърлих плика.

Следващият плик беше със снимката. Извадих я и я разгледах. Моника, заедно с някакъв строен и привлекателен мъж — широко чело и рунтави вежди, които му придаваха нещо ексцентрично. Усмивката му разкриваше блестящи бели зъби, а кожата му беше загоряла като на човек, който прекарва доста време на слънце, вероятно на яхта. Видът му контрастираше с бледността на Моника. Виктор Селс, предполагам.

Телефонният номер бе написан на просто бяло картонче, изрязано така, че да се побере в плика. Нямахше нито име, нито пощенски код, само седем цифри. Отворих телефонния указател и го прегледах.

Тази особеност също така попадна в бележките ми. Чудех се какво си е мислила тя, като ми съобщава само малките имена, след като ми разкрива цяла дузина следи, по които да я открия. Това показва колко глупаво се държат хората, когато са притеснени от нещо. Говорят глупости и се държат по начин, за който те самите после съжаляват. Ще трябва да внимавам да не й намека нещо подобно, когато говоря с нея следващия път.

Изхвърлих втория плик и изсипах над бюрото си третия.

От него изпадна мъртъв, изсушен скорпион, покрит с консервиращ лак. Кожена каишка беше закачена на пръстен близо до опашката, което показваше, че когато е бил носен, главата му е сочела надолу към земята, а опашката е стърчала, закривена с върха си към тялото.

Потръпнах. Скорпионите имат силно символно значение сред някои вярващи. И освен това никога не олицетворяват нещо добро или здравословно. Около подобен талисман могат да се направят много дребнави и зловни заклинания. Ако го носите на голо, остриите му крачка непрекъснато ще ви драцят и подсещат, че талисманът е върху

вас. Сухият шип на опашката може даже да се забие в кожата на човека, който се опита да ви прегърне. Рачешките му щипки ще се заплетат в космите по мъжката гръд или ще одраскат женските зърна. Гадно, неприятно нещо. Не злобно по своята същност, но не би ви помогнало за красиви и добри магии, ако носите подобен предмет около врата си.

Може би Виктор Селс се е забъркал в нещо сериозно, което е погълнало цялото му внимание. Магическото изкуство може да причини подобно нещо — особено с тъмните си страни. Отдаването му на подобни занимания в отчаянието си, след като е загубил работа, би могло да обясни внезапното му изчезване. Много начинаещи магьосници се опитват да се изолират с надеждата, че това може да им помогне по-добре да се концентрират. В действителност не помага, но все пак улеснява съсредоточаването на непривикналия или безволев ум.

А може би това не беше истински талисман. А по-скоро някаква дреболия или сувенир от пътуване до Мексико. Нямахме начин да разбера дали е средство за подобряване на концентрацията и насочването на магическата енергия, или е било използвано за заклинания — по ред причини аз лично не бих си послужил с подобно съмнително средство.

Трябваше да имам предвид тази грозотия, когато търся човека. Може нищо да не означава, но може и да има някакъв смисъл. Погледнах часовника. Минаваше три. Тъкмо време да проверя в местните морги дали при тях не се е озовал някой неидентифициран мъжки труп — щях да успея да свърша това, а после да отида до банката да внеса парите и да напиша чек на хазаина.

Взех телефонния указател и започнах да звъня по болниците — не беше обичайната ми практика, но не беше и особено трудно, като изключим обичайните проблеми при използването на телефона — пукане, смущения по трасето, примесване с чужди разговори. Ако нещо може да се обърка, то обезателно става.

Изведнъж ми се стори, че с крайчеца на окото си забелязах леко движение от страна на изсушения скорпион, който лежеше на бюрото. Примигнах и се вторачих в него. Не помръдна. Много внимателно насочих магическите си способности и като с невидима ръка започнах да опипвам за следи от заклинание или магическа енергия.

Нищо. Беше пресушен откъм магия, както и откъм живот.

Никой не може да каже, че Хари Дрезден се плаши от мъртви изсъхнали гадинки. Страшни или не, няма да им позволя да ме разсейват.

Побутнах го с телефонния указател, докато падна в едно чекмедже. Далеч от очите, далеч от сърцето.

Е, да, имам проблем със страшни, мъртви, отровни неща. Хайде, осъдете ме.

[1] Известни американски телевизионни и кинозвезди, олицетворяващи идеала за американската жена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Кръчмата на Маканали е само на няколко преки от моя офис. Ходя там, когато съм под напрежение или разполагам с няколко долара повече, за да си позволя една хубава вечеря. Много нестандартни типове като мен ходят там. Собственикът, Мак, е свикнал с магьосниците и с проблемите, които създаваме. Не предлага нито телевизия, нито скъпи компютърни игри. Липсва даже джубокс. Мак държи само едно обикновено пиано. Шансовете то да се прецака заради нас са минимални.

Казвам „кръчма“ в най-добрия смисъл на думата. За да влезете, трябва да направите няколко крачки по стъпалата надолу и веднага се изправяте пред смъртната опасност да ви закачат твърде ниско въртящите се перки на вентилаторите от тавана. Ако сте висок като мен, се налага да се придвижвате внимателно. Около бара са наредени тринайсет високи столчета, а масите също са тринайсет. Тринайсет високо разположени прозореца пропускат малко светлина от улицата. Тринайсетте стенни огледала отразяват също толкова пъти смътния образ на редовните посетители и създават илюзия за по-голямо пространство. Тринайсет колони, резбовани със сцени от приказки и легенди от Стария свят, правят невъзможно ходенето по права линия, но също така ужким случайно пречупват енергийните потоци и разсейват в една или друга степен аурата, излъчваща се от мрачните, раздразнителни магьосници, и не позволяват тя да се прояви с неочаквани и странни ефекти. Цветовете са убити — землистокафяво и морскозелено. Когато за пръв път влязох при Маканали, се почувствах като вълк, завърнал се в старо леговище. Мак предлага най-добрата бира в града — собствено производство, обаче тъмна. Храната се готви на печка с дърва. И освен това можете лично да отидете до бара и да си вземете поръчката, когато е готова. Това място е тъкмо за мен.

Тъй като обажданията до моргите не дадоха никакъв резултат, взех няколко от банкнотите на Моника и се запътих към Маканали. След ден като днешния имах право на малко тъмна бира и храна,

приготвена от друг. Нощта също се очертаваше да бъде дълга, защото вкъщи щях да се опитам да разбера по какъв начин е извършено заклинанието, отнело живота на бодигарда на Джони Марконе, Томи Том, и на неговото гадже, Дженифър Стантън.

— Дрезден — поздрави Мак и аз се разположих на бара.

Затъмненото удобно помещение беше полупразно — имаше само няколко мъже, които бях срещал тук и познавах по физиономия, и които играеха шах на една маса в дъното. Мак беше едър тип на неопределена възраст, но тъй като от него се излъчваха някаква мъдрост и здрав разум, не бих му дал по-малко от петдесет. Имаше кривогледащи очи и малко злобна усмивка, но той и бездруго рядко се усмихваше. Не говореше много, обаче кажеше ли нещо, си струваше да го чуеш.

— Здравей, Мак — поздравих го аз. — Имах много гаден ден. Дай ми сандвич със стек, пържени картофи и тъмна бира.

— Тъхъ — отговори Мак.

Отвори една бутилка от пивото, собствено производство, и напълни чашата ми, като гледаше встрани от мен. Винаги прави така. Не го упреквам, като знам каква е клиентелата му. И аз не бих ги гледал в очите.

— Чу ли какво е станало в „Медисън“?

— Тъхъ — потвърди той.

— Гадна работа.

Подобен несериозен коментар не заслужаваше дори изръмжаване от негова страна. Мак ми подаде чашата и се зае с печката зад бара — сложи дърва и ги разръчка, за да горят равномерно.

Разлистих омачкания вестник и прегледах заглавията.

— Я виж. Още едно буйстване заради Трето око. За бога, тази дрога е по-лоша от крека.

Статията съобщаваше за пълен погром над една квартална бакалница, извършен от наркомани, надрусани с Трето око, които вярваха, че магазинът е предопределен да избухне, и затова бяха решили да изпреварят съдбата.

— Тъхъ.

— Чувал ли си такова нещо?

Мак поклати глава.

— Казват, че им отваряло третото око — казах аз, четейки статията. — И двамата наркомани се строполили на място. Били закарани в болница в критично състояние. Обаче знаеш ли какво?

Мак се обърна към мен, докато готвеше на печката.

— Убеден съм, че това е невъзможно. Ама че глупост. Внушават на горките момчета, че могат да правят магии.

Мак кимна към мен.

— Ако беше нещо сериозно, досега да са ме потърсили от управлението.

Мак сви рамене и се върна към печката. Надникна в неясното отражение на едно огледало зад бара.

— Хари — каза той, — следят те.

Денят беше твърде напрегнат и не можех да избягна чувството на стягане в раменете. Обхванах чашата си с две ръце и преговорих наум няколко израза на развален латински. Не пречи да се подготвиш за отбрана, в случай че някой реши да те нападне. По отражението в старото захабено огледало забелязах, че някой се приближава към мен. Мак продължаваше да готви невъзмутимо. Нищо не можеше да го смути.

Усетих парфюма още преди да се обърна.

— Я виж ти, госпожица Родригес — казах аз. — Винаги ми е приятно да ви видя.

Тя се закова на няколко крачки зад мен, очевидно смутена. Едно от предимствата да си магьосник, е, че хората винаги приписват всичко, което правиш, на магията, понеже не им идва на ум някакво по-просто обяснение. Тя изобщо не би предположила, че парфюмът ѝ я издаде, а смяташе това, че съм я разкрил, без да я виждам, за проява на тайнствена, мистична сила.

— Заповядайте — поканих я аз. — Седнете. Предлагам да ви почерпя едно питие, но отказвам да ви кажа каквото и да било.

— Хари, не съм дошла по работа — смърри ме тя и се разположи на съседното столче на бара.

Беше средна на ръст и притежаваше удивителна смугла красота, имаше делови вид и носеше сако и пола, чорапогащник и обувки с висок ток. Черната права коса беше подрязана на врата ѝ на черта и бе разделена по средата на два кичура, които обрамчваха тъмната кожа на челото, подчертавайки ленивата привлекателност на дълбоките ѝ очи.

— Сюзан — скарах ѝ се аз. — Нямах да сте тук, ако не сте по работа. Добре ли прекарахте в Брансън?

Сюзан Родригес беше репортер на чикагския „Аркейн“ — жълт вестник, който се занимаваше с всички свръхестествени и паранормални събития в Средния Запад. Най-често това, което пишеха, звучеше като: „Човекът маймуна забелязан с незаконното отроче на Елвис Пресли“ или „Мутиралият призрак на Кенеди отвлича омагьосано момиче скаут“. Но понякога, много рядко, „Аркейн“ отразяваше нещо истинско, като „Нашествието на невидимите“ от 1994 г., когато целият град Милуоки просто изчезна за повече от два часа. Правителствените спътникови снимки показаха долината на реката, обрасла с дървета и лишена от всякакво човешко присъствие. Всички връзки замлъкнаха. След няколко часа градът се появи отново и никой от неговите жители не беше усетил нищо.

Тя се въртеше около мен и по време на посещението ми в Брансън миналата седмица. Изобщо започна да се влачи след мен още от времето, когато ме интервюира малко след като бях отворил офиса си. Трябваше да ѝ го призная — имаше инстинкт. И достатъчно любопитство да си създава непрекъснато проблеми. При първата ни среща към края на интервюто ме подлъга да я погледна в очите — млад репортер, който иска да види интервюирания под друг ъгъл. Но след като разменихме погледи, тя беше тази, която припадна.

Сега обаче ми се усмихна. Харесвах усмивката ѝ. Придаваше интересна форма на устните ѝ, които и иначе си бяха много привлекателни.

— Трябваше да останете за шоуто — каза тя. — Беше много впечатляващо.

Тя постави чантата си на бара и се поизправи на столчето си.

— Не, благодаря — отговорих ѝ аз. — Сигурен съм, че нямах да ми хареса.

— Редакторката ми много похвали репортажа. Дори смята, че ще спечели някаква награда.

— Представям си — казах аз. — Мистериозни видения обладават надрусана кънтри звезда. Истинска, сурова паранормална журналистика.

Погледнах към нея и тя срещна погледа ми без страх. Но не ми позволи да разбере дали подигравката ми я беше смутила.

— Разбрах, че днес са ви извикали за нещо от управлението — каза тя. Наведе се напред, така че лесно бих могъл да надникна в деколтето ѝ под интересен ъгъл. — Много бих искала да чуя нещо за това, Хари. — Усмивката ѝ стана многообещаваща.

Почти ѝ отговорих със същата усмивка.

— Съжалявам — казах аз. — Подписал съм договор за конфиденциалност.

— Нещо неофициално тогава — настоя тя. — Според слуховете тези убийства били доста сензационни.

— Не мога да ви помогна, Сюзан — отговорих аз. — Дори и да ме разчекнат с диви коне, пак няма да ви кажа.

— Само един намек — продължи да настоява тя. — Една думичка. Нещо, споделено между двама души, които много се привличат.

— И кои може да са тези двама души?

Тя се облегна на бара, подпря брадичка на ръката си и ме загледа с присвити очи под плътните си дълги мигли. Едно от нещата, които ми харесваха в нея, беше, че въпреки че използваше своя чар и женственост в преследването на различни истории, въобще нямаше представа колко е привлекателна — бях се нагледал на това през последната година.

— Хари Дрезден — каза тя, — вие ме влудявате. — Присви очи още малко. — Дори не удостоихте деколтето ми и с най-бегъл поглед — упрекна ме тя.

Отпих от бирата си и дадох знак на Мак да донесе и на нея.

— Виновен.

— Повечето мъже вече да са ухапали въдицата — оплака се тя. — Какво ви става, Дрезден?

— Аз съм чист по сърце и душа — отговорих аз. — Никой не може да ме корумпира.

Тя ме погледна разочаровано за миг. После отметна назад глава и се разсмя. Имаше красив смях — гърлен и плътен. Тогава погледнах към гърдите ѝ, макар и само за секунда. Чистото сърце и душа са донякъде, но накрая хормоните си казват думата. Не съм тийнейджър, но не съм и някакъв експерт в тази област. Изцяло съм съсредоточен в работата си и нямам много време за срещи и флиртове с нежния пол. Когато се е случвало, не е било много сполучливо.

Сюзан беше качествена мацка — красива, умна, привлекателна, мотивите ѝ бяха ясни и прости и тя съвсем почтено преследваше целите си. Флиртуваше с мен по-скоро защото се нуждаеше от информация, а не защото ѝ харесвах. Понякога успяваше. Друг път — не. Но сега новината беше прекалено гореща, за да могат „Аркейн“ или Сюзан да се доберат до нея — ако Мърфи разбере, че съм подшушнал нещо за случая, щеше да сложи сърцето ми между две филийки и да го схруска вместо сандвич.

— Хари, какво ще кажете, ако аз ви задавам въпроси, а вие отговаряте само с „да“ или „не“?

— Не — отвърнах бързо.

Не ме бива да лъжа и умен репортер като Сюзан веднага ще ме хване.

Очите ѝ проблеснаха хитро.

— Томи Том по паранормален начин ли е бил убит?

— Не — отговорих отново упорито.

— Това „не“ означава, че не е бил убит — уточни Сюзан, — или, че не е бил убит с помощта на паранормални средства?

Погледнах към Мак за помощ. Той не ми обърна внимание. Мак никога не взема страна. Той е мъдър.

— Не. Не желая да отговарям на подобен въпрос — казах аз.

— Полицията разполага ли с улики или заподозрени?

— Не.

— Да не би вие сам да сте заподозрян, Хари?

Що за хрумване.

— Не — казах аз ядосано. — Вижте, Сюзан...

— Имате ли нещо против, в събота да вечеряме заедно?

— Не, аз... — примигнах към нея. — Какво?

Тя се усмихна, наведе се към мен и ме целуна по бузата. Устните, които толкова харесвах, бяха много, много сладки.

— Чудесно — каза. — Ще дойда да ви взема от дома ви. Да кажем, към девет?

— Извинете, пропуснах ли нещо? — попитах аз.

Тя кимна, а очите ѝ грейнаха закачливо.

— Ще ви предложи фантастична вечеря. Били ли сте някога в „Залата на изкушенията“? А в „Дипломатическия салон“?

Поклатих глава.

— Невероятни стекове — увери ме тя. — И най-романтичната атмосфера. Официалното облекло е задължително. Ще се справите ли?

— Ами да — казах предпазливо. — Тоест това е отговорът на въпроса дали ще дойда с вас.

— Не — усмихна се Сюзан. — Това е отговорът, който аз изкопчих от вас. Исках просто да разбера дали притежавате друго облекло освен джинси и каубойски ризи.

— О, да — казах аз.

— Супер — повтори тя и ме целуна още веднъж, преди да стане и да си вземе чантата. — Ще се видим в събота.

Тръгна, след като ми отпрати още една самодоволна усмивка. Убийствена и знойна.

— С удоволствие ще дойда.

После се обърна и излезе. Продължих да зяпам след нея. Ченето ми щеше да падне на пода.

На среща ли се наakisнах? Или на разпит?

— Вероятно и на двете! — измърморих под нос.

Мак тупна сандвича със стек и пържените картофи пред мен. Дадох му някакви пари и той ми върна рестото.

— Тя иска само да изкопчи от мен информация, която не бива да й давам, Мак — оправдах се аз.

— Тъхъ — съгласи се Мак.

— Тогава защо приех?

Мак сви рамене.

— Тя е готина — казах аз. — Умна и секси.

— Тъхъ.

— На всеки мъж би му кипнала кръвта и би направил същото.

— Тъхъ — изръмжа Мак.

— Е, може би не и ти.

Мак се размекна и леко се засмя.

— Въпреки това може да си навлека неприятности. Луд съм, че се хванах на това хоро. — Взех си сандвича и въздъгнах.

— Тъпо — каза Мак.

— Ама нали току-що казах, че е умна, Мак?

Усмивката на Мак озари лицето му и то стана почти момчешко.

— Не тя — каза той. — Ти си тъп.

Захапах сандвича. Трябваше да призная, че беше прав.

Това объркваше плановете ми. Най-добрият начин да огледам къщата на Селс край езерото и да измъкна някаква информация, беше да го направя през нощта. А вече бях решил утре вечер да поговоря с Бианка, защото имах чувството, че Мърфи и Кармайкъл няма да изкопчат нищо от нея. Това означаваше, че трябва да отида до езерото Провидънс още тази вечер, защото съботната беше заета от Сюзан — или поне част от нея.

Устата ми пресъхна, когато си помислих, че може би остатъкът от нощта може също да бъде ангажиран. Никога не се знае. Тя ме беше замаяла и направила на идиот и вероятно щеше да опита всички възможни хватки, които владее, за да измъкне от мен повече информация за първото издание на „Аркейн“ в понеделник. А на всичкото отгоре беше секси, умна и донякъде привлечена от мен. Това подсказваше, че може да има нещо повече от вечеря и приказки. Нали?

Въпросът беше дали и аз го искам.

Досега всичките ми връзки бяха пълен провал, още откакто не сполучих с първата си любов. Много момчета също не успяват първия път.

Но малцина убиват гаджето си.

Пропъдих тези мисли, за да не извикам прекалено много стари спомени.

Мак ми подаде кесийка с остатъците от храната ми — „За Мистър“ беше единственото му обяснение. Шахматната партия в ъгъла продължаваше и двамата играчи бяха обгърнати в сладникавия облак дим от лулите. Запътих се към колата и се опитвах да измисля как трябва да се държа със Сюзан. Не е ли редно да поразтребя малко апартамента? Имам ли всичко необходимо за заклинанието, което трябва да направя по-късно тази вечер при къщата край езерото? А дали Мърфи ще побеснее, ако говоря с Бианка?

Докато влизах в колата, все още усещах целувката на Сюзан върху бузата си.

Смутено поклатих глава. Казват, че магьосниците били много лукави. Но повярвайте ми, ние не разполагаме с нищо, абсолютно нищо, с което да устояваме на жените.

ГЛАВА 6

Котаракът Мистър не се виждаше никакъв, когато се прибрах вкъщи, но въпреки това му оставих храната в паничката. Надявах се да ми прости, че се прибирам толкова късно. Събрах нещата, които ми трябваха, и ги подредих върху кухненската маса — домашен прясно опечен хляб без консерванти, мед, мляко, една ябълка, остро сребърно ножче и един малък сервиз за хранене, състоящ се от чинийка, чашка и купичка, които собственоръчно бях издълбал от парче тиково дърво.

Върнах се при колата. Моят син фолксваген „Костенурка“ всъщност не е изцяло син, защото и двете му врати са сменени — едната е зелена, а другата — бяла, а капакът на багажника, който е отпред, е червен, обаче името така си остана. Майк, автомонтьорът, при когото ходя, когато закъсам, е страхотен. Никога не задава въпроси за прогорена от огън дупка в капака на багажника или за следи от нокти и зъби по вратите. Такъв сервиз — цена няма.

Запалих „Костенурката“ и поех по щатската магистрала покрай брега на езерото Мичиган, като за малко навлязох в съседния щат Индиана, а след това пак се върнах в Мичиган. Езерото Провидънс е тузарски район с първокласни големи къщи и обширни имения. Парцелите тук никак не са евтини. Виктор Селс сигурно добре е печелел от предишната си работа в „Силвър и сие“, за да си позволи такава къща.

Пътят край езерото извиваше сред гъсти гори и заоблени хълмове чак до брега. Отделните имения бяха пръснати по няколко метра едно от друго. Повечето бяха оградени и имаха врати от дясната страна на пътя в северна посока. Къщата на Селс бе единствената от страната на езерото.

Към нея водеше покрита с чакъл алея, оградена от дървета. От брега се издаваше малък полуостров, с достатъчно място за къщата и за малък пристан, на който нямаше никакви лодки. В сравнение с останалите постройки около езерото Провидънс, тази не беше много голяма. Двуетажна модерна сграда — изградена от много стъкло и

дърво, но така изгладено и полирано, че приличаше повече на пластмаса. Алеята завиваше зад къщата, където имаше паркинг, достатъчно голям за игра на баскетбол пет на пет под таблото с коша, издигащо се до нивото на дървената веранда на втория етаж.

Заобиколих къщата със синята „Костенурка“ и я паркирах там. Принадлежностите ми бяха в черна найлонова раница на задната седалка. Взех я и излязох от колата да се поразтъпча. От езерото подухваше хладен ветреца, който ме накара да потреперя и да се загърна с шлифера.

Първото впечатление е важно, затова исках да чуя какво ми казва инстинктът за тази къща. Постоях така известно време и само наблюдавах.

Инстинктът ми явно имаше нужда от още една бутилка от тъмната бира на Мак. Не ми казваше нищо друго, освен че къщата изглежда като малко скъпо жилище, което е приютявало семейството през многобройни ваканции. Да, когато инстинктът се провали, трябва да се намеси интелектът. Почти всичко изглеждаше съвсем ново. Тревата наоколо не беше пораснала достатъчно през зимата, за да има нужда от косене. Баскетболната мрежа беше достатъчно разпъната и показваше, че е използвана често. Всички пердета бяха дръпнати.

На тревата под верандата блестеше нещо червеникаво и аз се наведох да го взема. Оказа се пластмасова кутийка за филмова ролка — червена със сива капачка, от тези, които се използват за непроявени филми. Много са удобни за съхраняване на различни дреболийки и аз я прибрах в джоба си.

Мястото не приличаше много на семейно убежище, а по-скоро на любовното гнезденце на някой богаташ — уютно закътано зад дърветата на полуострова и затуляно от любопитни погледи. Идеално също така за начинаещ магьосник да упражнява новите си способности, без риск да бъде обезпокояван. Чудесно място за Виктор Селс да се установи и да започне опитите си.

Обиколих набързо къщата и натиснах дръжките на предната и задната врата, дори на вратата на верандата, която вероятно водеше към кухнята. Всички бяха заключени. Ключалките не са препятствие за мен, но Моника Селс не ме беше поканила да разгледам къщата й отвътре. Освен това е лошо *жужу*^[1] да влизаш в чужда къща без покана. Това е и една от причините вампирите да не го правят — за тях

е достатъчно трудно да поддържат съществуването си извън Небивалото. За човешки магьосник като мен не е опасно, но може да намали магическите ми способности. И освен това е невъзпитано. Вече споменах, че си падам малко старомоден.

Контролният панел на алармата, който забелязах през прозореца, също оказва въздействие върху моето решение — не че не мога да го превърна в безполезна купчина от жици и чипове, но много често системите за сигурност подават алармен сигнал в централата, когато внезапно бъдат изключени. Това беше ненужно и всъщност истинската информация, която ме интересуваше, щеше да дойде от другаде.

Все пак нещо ме смущаваше — като че ли къщата не беше съвсем празна. Почуках на входната врата, дори натиснах звънеца няколко пъти. Никой не дойде да ми отвори. Не се появиха и никакви светлини. Вдигнах рамене и се върнах към задната страна на къщата, минавайки покрай няколко празни кофи за отпадъци.

Ето това вече беше странно. Дори никой да не беше идвал тук в последно време, очаквах все пак в тях да има някакви боклуци. Едва ли камионът за смет идваше до самата къща. По-скоро не. Ако семейство Селс посещаваша къщата през почивните дни и искаха кофите да са празни, логично бе да ги оставят на пътя при входа до алеята. Хората от чистотата просто щяха да ги изпразнят и да ги оставят на предишното им място. Така че вероятно някой ги беше донесъл обратно до къщата.

Естествено, не е задължително да е бил Виктор Селс. Може да го е сторил някой съсед. Или пък да е платил на боклукчиите да го направят. Но все пак това беше малък знак, че къщата не е била необитавана през цялата седмица.

Отдалечих се от нея по посока на езерото. Нощта беше леко ветровита, ясна, но прохладна. Големите стари дървета скърцаха и стенеха от вятъра. Беше все още рано да налитат комари. Над главата ми луната нарастваше към пълнолуние и само от време на време пред нея се прокрадваха леки като дантела облаци.

Идеална нощ за лов на елфи.

Почистих от листата и пръстта един малък участък, недалеч от брега, и извадих сребърното ножче от раницата. С дръжката му очертах кръг, след което отново го запълних с листа и клечки, запомняйки мястото. Стараех се да се концентрирам върху кръга, за да

не позволя в него да се вмъкне някаква външна сила и да развали клопката. След това много внимателно приготвих примамката, като разположих в нея чашката и купичката. Сипах една лъжичка мляко в чашката, а купичката напълних с мед.

Отчупих къшей от хляба, който бях взел със себе си, и боднах палеца си с острието на ножа. Когато се появи малка капка кръв, я попих внимателно с къшея. След това го поставих в чинийката с окървавената повърхност надолу.

Клопката беше готова. Събрах си нещата и се скрих зад дърветата.

За да уловите елф, трябва да сте наясно с две страни на магията. Първата е името. Всичко на този свят си има име. Имената са уникални звуци и последователности от думи, присъщи на всеки индивид — нещо като темите в музиката. Ако знаете нечие име, вие можете да се свържете с него по магичен начин, точно както магьосниците могат да се докоснат до някого, ако притежаваш нещо от него — кичур коса, изрезка от нокът, капка кръв. Ако знаете нечие име, вие можете да установите магическа връзка с него, също както можете да се обадите и да говорите с някого, чийто телефонен номер ви е познат. Разбира се, познаването на името не е достатъчно — трябва да можете и да го произнесете правилно. Накарайте двама Джон Смитовци да ви кажат имената си и ще доловите разлики в тона и произношението, уникални за всеки един от тях. Магьосниците имат навика да колекционират имена на хора, духове и различни създания и да ги трупат в нещо като огромна картотека. Човек не знае кога може да му потребват.

Другата част, която трябва да познавате, е теорията за магическия кръг. Повечето магии се нуждаят от кръг под една или друга форма. Очертаването му поставя границите на онова, което магьосникът се опитва да постигне. То му помага да рафинира магията си, да я фокусира и насочи по-ясно. Това се постига чрез създаване на своеобразна преграда, ограничена от периферията на кръга, която отклонява случайните външни магически енергии. За да получите кръг, достатъчно е да го очертаете на земята или да се хванете за ръце с други хора, или да наръсите аромати, докато обикаляте в кръг. През цялото време трябва да се съсредоточите върху намеренията си. И накрая, когато му вдъхнете искрица енергия, кръгът е готов.

Кръгът върши и още нещо — пречи на разните магически създания като елфите, дори и демоните, да преминават през него. Хитро, нали? Обикновено се използва точно за това. Доста по-трудно е да се направи кръг, който да ги задържи вътре. Тогава на помощ идва кръвта. Тя носи сила. Ако вземете малко кръв от някого, тя носи метафизично значение, един вид енергия. Може да е съвсем малко, но е достатъчно, за да затвори кръга.

Сега знаете как се прави това. Не ви препоръчвам обаче да пробвате у дома. Винаги нещо може да се обърка.

Скрих се зад дърветата и извиках името на елфа, който ми трябваше. Много ритмична последователност от срички — всеки път когато го срещях досега, той отговаряше на повикването Тут-тут. Напрегнах волята си да извикам името му, за да се превърне в зов, който ще го накара да се приближи едва ли не по собствено желание. Или поне на теория беше така.

Какво му беше името ли? Моля ви, да не си въобразявате, че магьосниците дават информация просто така? Нямаме представа през какво съм минал, за да се сдобия с него.

Десетина минути по-късно Тут запърха над водите на езерото Мичиган. В първия момент го взех за отражение на луната върху леките вълни на езерото. На ръст беше около петнайсетина сантиметра. Имаше сребристи крилца на водно конче и бледо, красиво човешко лице, съответстващо на великолепието на елфите. Заобиколено беше от лек светлинен ореол. Косата му приличаше на къдрава сребриста пурпурна грива, като перата на райска птица.

Тут много обичаше хляб, мляко и мед — често срещан порок сред по-нисшите елфи. Те не могат да си доставят мед от пчелните кошери, а след като високите технологии превзеха млечните ферми, в техния свят настъпи истински глад за естествено мляко. Излишно е да обяснявам, че не са в състояние да отглеждат жито, да го жънат и да го мелят на брашно за хляб.

Тут се приближи предпазливо до земята, оглеждайки околните дървета. Не ме видя. Облиза се и потри жадно коремчето си, обикаляйки в кръг над миниатюрния сервиз. Щом грабне хляба и го затвори в кръга, ще мога да се пазаря с него за информация срещу освобождаването му. Тут стоеше много ниско в йерархията на неговия

свят. Но ако някой би могъл да знае нещо за Виктор Селс, това беше той. Или поне щеше да знае кой може да е видял нещо.

Тут се посуети още малко, летейки все по-близо напред-назад над храната. Елфи и мед. Пеперуди и пламък. Тут се беше хващал вече няколко пъти на тази примамка, но на елфите не им беше в природата да помнят дълго време подобно нещо или да променят подобаващо поведението си. Независимо от това, чаках със затаен дъх.

Накрая елфът се спусна, грабна хляба, натопи го в меда и лакомо го задъвка. Кръгът се затвори с щракане, което едва достигна до мен.

Въздействието му върху Тут беше светкавично. Той изпищя почти като заек, хванат в капан, и се стрелна към езерото с яростно размахване на крила. Но на края на кръга се блъсна в нещо като тухлена стена и около него се посипаха цял облак сребристи пращинки. Тут изгрухтя и падна на малкия си задник на земята.

— Знаех си аз — извика той, когато излязох зад дърветата. Гласът му беше писклив, по-скоро детски, а не като преувеличените писъци на елфите от анимационните филми. — Сега си спомням къде съм виждал преди този сервиз. Ти, грозен, долен, дългонос, плоскостъп смъртен червей.

— Хей, Тут — казах аз. — Помниш ли предишната ни сделка, или трябва да започваме всичко отначало?

Тут ме погледна предизвикателно и тропна с крак. Вдигна се ново облаче от сребристи пращинки.

— Пусни ме — поиска той. — Или ще кажа на Царицата!

— Ако не те пусна — възразих аз, — няма да можеш да кажеш на Царицата. И знаеш много добре какво ще си помисли тя за глупавия елф, който се е оставил да бъде съблазнен от малко хляб, мед и мляко.

Тут кръстоса заплашително ръце на гърдите си.

— Предупреждавам те, смъртни човече. Пусни ме веднага или ще усетиш ужасната, непобедима сила на магията на елфите. Зъбите ти ще изгният в устата. Ще ти извадя очите от орбитите. Ще ти напълня устата с тор и ушите с червеи.

— Хайде, кажи си всичко — отговорих аз. — След това можем да обсъдим какво трябва да направиш, за да излезеш от кръга.

Заплахите му бяха чист блъф. Винаги съм му го казвал, но той вероятно не помнеше. Ако живеее няколко години, започват да забравят някои дреболии. Тут се намуси и ритна отново земята.

— Хари, можеше поне да се престориш, че те е страх.

— Съжалявам, Тут. Нямам време.

— Време, време — оплака се Тут. — Вие, смъртните, само за това ли мислите? Всеки се оплаква от времето. Целият град се щура наляво и надясно и всички крещат, че са закъснели, и надуват клаксоните. Някога времето ви стигаше, да знаеш.

Изтърпах тази лекция в добро настроение. Във всеки случай Тут никога не може да се съсредоточи дълго върху една и съща тема.

— Спомням си хората, които живееха тук, преди да пристигнат тези луди, вятърничави бледолики. Те никога не се оплакваха от язви или...

Очичките на Тут се спряха на хляба, меда и млякото и отново заблестяха. Той се върна там, взе последния къшей хляб, попи всичкия мед и лакомо го изкълва като птиче.

— Това е вкусно, Хари. Не е като гадостите, които ни дават напоследък.

— Консерванти — казах аз.

— Каквото и да е. — Тут изпи млякото на дълги глътки и падна на гърба си, потупвайки заобленото си коремче. — Добре — каза той накрая. — А сега ме пусни.

— Още не, Тут. Преди това имам нужда от нещо.

Тут ме погледна намръщено.

— Вие, магьосниците, винаги се нуждаете от нещо. Мога да ти направя този номер с тора, да знаеш. — Той се изправи и гордо кръстоса ръце на гърдите си, гледайки към мен високомерно, като че ли не бях десет пъти по-висок от него. — Добре де — омекна той. — Мога да ти направя една малка услуга в замяна на обилното угощение.

Останах сериозен.

— Много добре.

Тут изсумтя и някак си успя да ме погледне високомерно над малкото си носле.

— Аз съм си доброжелателен и мъдър по природа.

Кимнах, като че ли това твърдение беше проява на голям разум.

— Ъхъ, виж, Тут. Искам да знам дали си бил наоколо през последните няколко нощи, или познаваш някой, който се е навъртал тук. Търся един човек, който може да е идвал насам.

— А като ти кажа — заяви Тут, — ще отвориш този кръг, който по всяка вероятност си направил около мен?

— Точно така — казах аз сериозно.

Тут се замисли, като че ли се колебаеше, но накрая кимна.

— Много добре. Ще получиш информацията, която търсиш. А сега ме пусни.

Присвих очи.

— Сигурен ли си? Обещавах ли?

Тут отново тропна с крак, вдигайки сребристи пращинки.

— Хари! Престани да драматизираш!

Скръстих ръце.

— Искам да обещаеш.

Тут разпери ръце.

— Добре, добре, добре. Обещавам, обещавам, обещавам! Ще изровя това, което искаш да разбереш. — Започна възбудено да лети в кръга, размахвайки енергично крила. — Пусни ме навън! Пусни ме навън!

Тройно обещание от един елф е почти равносилно на абсолютна истина. Отидох бързо до кръга и заличих с крак линията, издълбана в пръстта. Пожелах да се отвори и енергията, натрупана в него, се освободи с леко свистене.

Тут се стрелна над водите на езерото Мичиган като малка сребърна комета и изчезна със звън от погледа ми, също както Санта Клаус. Разбира се, той е много по-голям и мощен от Тут, но аз не му знам истинското име. Но не бих се и опитал да го затворя в магически кръг, дори да го знаех. Едва ли някой би събрал достатъчно кураж за това.

Започнах да чакам, като се разхождах, за да не заспя. В такъв случай, ако Тут ми повери информацията, докато спя, ще бъде напълно оправдан. Като се има предвид, че току-що го бях заловил и унижил, той несъмнено щеше да се опита да ми го върне — след две седмици дори нямаше да си спомня, но ако се оставех да ми нанесе този удар, щях да се събудя със страшно главоболие, а това нямаше да е добре за бизнеса.

И така, крачех и чаках. На Тут обикновено му трябва около половин час, за да свърши онова, което съм поискал от него.

Точно след половин час той се завърна целият грейнал и закръжи около главата ми.

— Хей, Хари. Справих се.

— Какво откри, Тут?

— Познай!

— Не мога — изръмжах аз.

— Хайде де. Не можеш ли да отгатнеш?

Намръщих се от умора и досада, но се опитах да не го показвам. Тут си беше такъв по природа.

— Тут, нали обеща да ми кажеш?

— Вечно развалят удоволствието — оплака се той. — Не е чудно, че никое момиче не иска да излиза с теб, освен ако не желае да изкопчи информация.

Аз примигнах и той радостно се изкиска.

— Аха, супер. Ние те следим, Хари Дрезден!

Това вече беше смущаващо. Представих си дузина елфи, които се въртят около апартамента ми и надничат като воайори през прозорците. Трябва да взема мерки това да престане. Не че се страхувах от тях, но така, за всеки случай.

— Моля те, Тут, кажи ми — въздъхнах аз.

— Добре де — изписка той.

Протегнах ръка с дланта нагоре и той кацна по средата. Едва почувствах тежестта му, но усещането, че е там, премина като ток през кожата ми. Той ме погледна безстрашно в очите — елфите нямат душа и не могат да надникнат в човешката, дори не могат да я видят.

— Така — каза Тут. — Говорих със Синьоцветко, който питал Червеноско, а пък той се обърнал към Мег О'Аспенс, която му каза, че Златоочко се повозил на колата за доставка на пици, когато дошла тук предната нощ. — И Тут гордо изпъчи гърди.

— Колата за пици? — попитах слисан.

— Пица — изкрещя Тут радостно. — Пица! Пица! Пица!

Размаха отново криле и аз се опитах да опазя очите си от сребристите пращинки, преди да почнат да сълзят.

— Елфите обичат ли пица?

— О, Хари — отвърна той, останал почти без дъх. — Ти никога ли не си опитвал пица?

— Разбира се, че съм — казах аз.

Тут се засегна.

— И не си запазил едно парченце за нас?

Въздъгнах.

— Виж какво. Може скоро да ви донеса пица за благодарност, че ми помогнахте.

Тут започна да подскача радостно по пръстите ми.

— Да, да! Само да кажа на другите. Ще видим тогава дали ще се подиграват на Тут!

— Тут — казах аз, опитвайки се да го успокоя, — а нещо друго видели ли са?

Тут се закиска, като си придаваше многозначително изражение.

— Той каза, че имало някакви смъртни, които спортували и искали да си възстановят силите.

— Коя фирма е доставила пицата, Тут?

Елфът примигна и ме погледна, като че ли съм най-големият глупак.

— Хари, колата за пици. — След това полетя нагоре и изчезна зад дърветата.

Въздъгнах. Тут не можеше да различи „Домино“ от „Пица Хът“. Той нямаше база за сравнение и не можеше да чете — повечето елфи упорито отричаха писаното слово.

И така, разполагах с две следи. Някой е поръчал пица. Това означаваше поне две неща. Първо, че тук е имало хора предната нощ, и второ, че някой ги е видял и е разговарял с тях. Може би дори ще успея да открия шофьора, който е доставил поръчките, и да го питам дали е видял Виктор Селс.

Втората следа беше казаното от Тут, че „смъртните са спортували“. Елфите не ценят особено навика на смъртните да се отдават на спортни занимания, освен ако в тях няма разголване и сладострастие. Те обичат да дебнат тийнейджъри, които се натискат, и да си правят шеги с тях. Ако въобще може да се говори за „спорт“ в случая, вероятно Виктор е бил тук с някоя любовница.

Започнах да мисля, че Моника Селс се заблуждава. Нейният съпруг не се е скрил тук, за да се упражнява в магьосничество, независимо от наличието на съмнителния талисман. Той се е спотаил в това любовно гнезденце с приятелката си, подобно на всеки друг

съпруг, отегчен от скучния и еднообразен живот с половинката си. Не е достойно за възхищение, но поне е разбираемо.

Единственият проблем беше как щях да кажа на Моника. Имах чувството, че тя нямаше да повярва на подобно сведение.

Събрах чинийката, чашката и купичката и ги прибрах в черната найлонова раница заедно със сребърния нож. От дългото ходене краката вече ме боляха и с нетърпение очаквах да се прибера вкъщи и да се наспя.

В този момент от мрака изникна мъж с изваден меч в ръката, без никакъв предупредителен звук или полъх на магия да оповести неговото появяване. Той беше висок колкото мен, но едър и широкоплещест и движеше огромното си тяло с някакво особено достойнство. Вероятно петдесетинагодишен, с посребряла на кичури коса, наметнат с дълго черно палто, подобно на моето, а панталонът и сакото му бяха издържани в тъмни цветове — въгленово черно и тъмносиньо. Носеше искрящо бяла риза, която би била по-подходяща за смокинг. Имаше опасни сиви очи, заобиколени от леки бръчки. Луната се отразяваше в тях със същите отблясъци, както от сребрилата повърхност на меча. Той тръгна решително към мен и заговори със спокоен тон:

— Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден, безотговорното използване на собствени имена, за да се постави някой в подчинение, е нарушение на Четвъртия Закон на магията. Предупреждавам те, че си под Проклятието на Дамокъл. Следващо нарушение на закона няма да бъде търпяно. Присъдата за него е смърт от посичане с меч и ще бъде изпълнена незабавно.

[1] Жужу — магическата сила на предмети и вещи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Случвало ли ви се е да срещнете посред нощ в горите край езерото Мичиган мъж със зловещ вид и с изваден в ръка меч, чието острие изглежда дълго десет мили? Ако ви се е случвало, потърсете професионална помощ. Ако ли не, повярвайте ми, че такова нещо може да ви изкара акъла.

Поех дълбоко въздух и положих усилия, за да не изрека някоя фраза на развален латински, която да обгърне тялото му в пламъци и да го превърне в купчина пепел. Реагирам много лошо на страх — не се опитвам да бягам или да се крия, а просто искам да размажа това, което го е причинило. Знам, реакцията ми е първосигнална, но определено ѝ се доверявам.

Убийство по рефлекс е малко крайна проява и вместо да го изпепеля, кимнах в отговор:

— Добър вечер, Морган. Знаеш не по-зле от мен, че тези закони се отнасят до смъртните, а не до елфите. Особено когато става дума за нещо съвсем незначително като това, което току-що направих. И ако искаш да знаеш, не съм нарушавал Четвъртия закон. Той можеше да избира дали да приеме предложението ми, или не.

Мрачното, обветрено лице на Морган стана още по-мрачно, а бръчките край устата му — още по-дълбоки.

— Това са процедурни въпроси, Дрезден.

Силните му ръце стиснаха още по-здраво дръжката на меча. Прошарената му коса беше вързана на опашка на тила и приличаше на Шон Конъри в някой от неговите филми, само дето лицето на Морган беше прекалено изпито, за да го докара съвсем на вид.

— Какво имаш предвид? — попитах аз, като се опитвах да не издавам, че съм нервен и разстроен.

А всъщност бях. Морган беше моят Пазител, натоварен от Белия съвет да следи дали не нарушавам някой от Законите на Магията. Той ме следеше и шпионираше непрекъснато, идваше да души особено много след като бях изрекъл някое заклинание. Проклет да съм, ако

позволя на този Цербер на Съвета да види и следа от страх у мен. Подобно на всеки параноичен фанатик, той би го изтълкувал като чувство за вина. Единственото, което трябваше да правя, е да запазя спокойно изражение и да не позволя умората да ме накара да изпусна нещо, което той би могъл да използва срещу мен.

Морган беше един от най-смъртоносните призователи в света. Нямах достатъчно ум, за да се усъмни в лоялността си към Съвета, и владееше по-добре от мнозина най-светкавични и мръсни магии.

Достатъчно мощни и ужасни, за да разкъсат сърцата на Томи Том и Дженифър Стантън, ако пожелае.

— Имам предвид — каза той намръщено, — че съм натоварен да следя как използваш силите си и да се убедя, че не злоупотребяваш с тях.

— Разследвам изчезването на един човек — отговорих аз. — Единственото, което съм направил, е да призова един росен елф и да поискам да ми даде известна информация. Хайде, Морган. Всеки от нас прибъгва до елфите от време на време. В това няма нищо лошо. Не се опитвам да ги контролирам. А само да науча нещо от тях.

— Формално погледнато е така — изръмжа Морган.

Вирнах заплашително глава — бяхме еднакви на ръст, но той ме превъзхождаше поне с петдесетина килограма. Можех да си избира подходящ противник, но той започваше да ме дразни.

— Формален поглед, зад който мога да се скрия доста успешно. Освен ако не изпитваш желание да призовеш Съвета и да проведем спора си пред тях. Знаеш, че ще им отнеме поне два дни да отложат плановете си, да уредят пътуването и да пристигнат тук. Не мога да си представя, че искаш да доведеш група недъгави старци и да ги накараш да прекъснат експериментите си само за да разберат дали слуховете, които се носят тук, са верни. Но ако мислиш, че се налага...

Морган изсумтя към мен.

— Не, не си струва.

Разтвори полите на тъмния си тренчкот и прибра меча в ножницата му. Мечът не беше най-опасното оръжие, съвсем не, но олицетворяваше авторитета, даден му от Съвета, и ако слуховете бяха верни, той бе надарен със силата да обезврежда всякакви магически заклинания, насочени срещу него. Нямах никакво желание да се стигне дотам и да трябва да проверявам, дали слуховете са верни.

— Радвам се, че сме на едно мнение — казах аз. — Приятно ми беше да те видя — и тръгнах край него.

Морган сложи едрата си ръка на рамото ми и сви пръсти.

— Не съм приключил с теб, Дрезден.

Не бих се опитвал да му противореча, докато играеше ролята на пратеник на Белия съвет. Но той не изпълняваше вече тази роля. Мечът беше прибран и той действаше от свое име, без да е облечен с някакъв официален авторитет — поне формално погледнато беше така. А той държеше много на правилата. Най-напред ми изкара ангелите, а след това ми досади — в тази последователност. А сега се опитваше да ме тормози. Мразя грубияните.

Така че поех пресметнат риск и го ударих колкото се може по-силно със свободната си ръка.

Мисля, че ударът го изненада повече от всичко друго. Той отстъпи крачка назад, за да не бъде изненадан отново, и само примигна. Изтри устата си с ръка и когато разтвори пръстите си, по тях имаше кръв.

Стъпих здраво на краката си и се изправих пред него, избягвайки погледа му.

— Не ме докосвай.

Морган продължаваше да ме гледа. След това видях, че лицето му се сгърчи от гняв и вените на слепоочията му се издуха.

— Как смееш? — каза той. — Как смееш да ме удряш?

— Не беше кой знае колко силно — отговорих аз. — Ако говориш от името на Съвета, бих се отнесъл към теб с цялото дължимо уважение. Но не мога да те търпя, когато се заяждаш по лични причини.

Видях как от ушите му буквално излезе пара, когато се замисли върху отговора ми. Потърси причина да ме нападне, но разбра, че според закона няма никакви основания да го направи. Споменах ли вече, че не беше много умен? И държеше много да се спазва законът.

— Ти си откачен, Дрезден — изплю той накрая. — Арогантен и луд.

— Може и така да е — отговорих аз.

Напрегнах се в готовност да хукна колкото може по-бързо. Не обичам да бягам от това, което ме плаши, но също така не обичам да участвам в обречени схватки, а Морган ме превъзхождаше с опит и с

поне петдесет кила. Нямаше точка в закона, която да те предпази от него, и ако проумееше това, можеше да предприеме нещо. Крошето, което му праснах, го изненада, но едва ли щях да успея да го повторя.

— Снощи някой е убил двама души с помощта на магия. Дрезден, аз мисля, че си ти. И когато разбере как точно е станало и го свържа с теб, ще умреш, преди да успееш да направиш заклинание срещу мен. — Морган изтри кръвта от устните си.

Беше мой ред да примигна. Опитах се да превключа скоростите в мозъка си, за да се справя със смяната на темата. Магьосник е извършил убийство. А аз бях магьосник, вече осъждан за това, че съм убил посредством магия, и само благодарение на клаузата за самоотбрана бях отървал кожата. Полицаяте винаги подозират най-напред рецидивистите, преди да се насочат към други заподозрени. Поне що се отнася до мен, Морган мислеше като полицай.

За него аз бях само опасен лъжец.

— Това не е сериозно — възразих аз. — Мислиш, че аз съм го извършил?

Той се усмихна подигравателно. В гласа му звучеше презрение и абсолютна увереност.

— Не се опитвай да го криеш, Дрезден. Сигурно смяташ да се измъкнеш с някоя измама, която старците от Съвета няма да могат да разгадаят. Но този път грешиш. Ние ще разберем как си го направил и ще стигнем до теб. И този път ще направим така, че никога вече да не можеш да навредиш.

— Хайде, стига — прекъснах го аз. Беше трудно, много трудно да поддържам тона на гласа си толкова игрив, колкото ми се искаше. — Не съм го направил. И освен това помагам на полицията да открие извършителя.

— Полицията? — попита Морган. Той присви очи в усилие да разгадае изражението ми. — Като че ли те могат да се справят с подобен случай. Няма да ти бъдат от полза. Дори ако нагласиш нещата така, че някой да попадне под законите на смъртните вместо теб, Белият съвет ще се погрижи за справедливостта да възтържествува. — Очите му излъчваха фанатичен блясък.

— Както и да е. Виж, ако откриеш нещо относно убиеца, което би могло да бъде от полза за полицията, ще ми се обадиш, нали?

Морган ме изгледа с дълбоко отвращение.

— Искаш от мен да те предупредя, когато подозренията ни падат върху теб, Дрезден? Вярно, млад си, но не подозирах, че си толкова глупав.

Прехапах устни, за да не изстрелям очевидния отговор. Морган вече беше на ръба да избухне. Ако бях осъзнал колко яростно искаше да ме хване в издънка, нямаше да наля масло в огъня и да го ударя по устата.

Добре де. Може би пак щях да го направя, но не толкова силно.

— Лека нощ, Морган — сбогувах се аз, преди голямата ми уста да ми навлече още неприятности.

Движението му беше по-бързо, отколкото можеше да се очаква от човек на неговата възраст. Юмрукът му срещна челюстта ми със свръхзвукова скорост и аз се намерих на земята, като марионетка с прерязани конци. Доста време единственото, което можех да правя, беше да дишам. Морган стърчеше над мен.

— Наблюдаваме те, Дрезден. — Обърна се и закрачи към гората, чиито сенки бързо погълнаха черната му наметка. До мен достигна само гласът му: — Ще разберем какво точно е станало.

Не посмях да му отвърна с нещо хапливо. Попипах с пръсти челюстта си, за да видя дали не е счупена. Изправих се и се запътих с омекнали крака към „Костенурката“. Искрено се надявах Морган да открие истината. На първо място това щеше да попречи на Белия съвет да ме екзекутира за нарушаване на Първия закон.

Чувствах, че ме гледа през целия път до колата. Проклет да е. Явно му доставя голямо удоволствие да ме следи. Бях убеден, че където и да отида през следващите няколко дни, той ще е зад мен и ще ме дебне. Беше като някой голям котарак от анимационните филми, който чака до мишата дупка горкото мишле да си подаде нослето, за да го размаже с голямата си лапа. А аз се чувствах точно като мишлето.

Тази аналогия малко ме ободри. В анимационните филми големите котарази винаги загазват. Може би същото щеше да сполети и Морган.

Част от проблема беше, че винаги когато срещях Морган, в паметта ми нахлуваха спомени от ужасните ми младежки години. По това време започнах да изучавам магията, а тогавашният ми ментор ме съблазняваше с Черната магия и накрая се опита да ме убие, защото отказах. Вместо това аз го убих, по-скоро случайно — но той беше

мъртъв и аз го бях извършил чрез магия. Бях нарушил Първия закон: *Не убивай*. Ако някой го наруши, има само една присъда за виновния и тя се изпълнява с меч.

Белият съвет отмени смъртната присъда, защото по традиция магьосникът може да използва своята смъртоносна сила само ако е заплашен собственият му живот или животът на беззащитни същества. А твърдението ми, че съм бил нападнат първи, не можеше да бъде оспорено от трупа на учителя ми. Затова те ми наложиха един вид условна присъда с незабавно последващо изпълнение — едно провинение, и съм мъртъв. Имаше членове на Съвета, които смятаха, че тази присъда е безумно несправедлива (аз бях един от тях, но моят глас не се броеше). Други бяха на мнение, че е трябвало да бъда екзекутиран, независимо от смекчаващите вината обстоятелства. Морган принадлежеше към втората група. Лош късмет за мен.

Имах чувството, че Съветът е доста враждебно настроен, независимо от благосклонното му решение. Те продължаваха да ме подозират и освен това бях трън в очите им, защото нарушавах традицията и упражнявах открито занаята си. В Съвета имаше достатъчно много членове, които биха предпочели да ме видят мъртъв. Трябваше много да внимавам.

Оставих отворени прозорците на „Костенурката“ по целия път до Чикаго, с надеждата да се разсъня, а мозъкът ми работеше трескаво като хамстер във въртящо се колело, но не можах нищо да измисля.

Иронията беше толкова абсурдна, че косата ми се изправи. Белият съвет ме подозираше, че аз съм извършил убийството, и ако не се появеше друг заподозрян, щях да опера пешкира. Разследването на Мърфи добиваше изключително голямо значение за мен. Но за да бъда полезен в него, се налагаше да открия по какъв начин убиецът е направил заклинанието, а за целта щях да се впусна в много съмнителни разследвания, които сами бяха достатъчни, за да ми навлекат смъртна присъда. Параграф двайсет и две. Ако имах повисоко мнение за интелигентността на Морган, щях да предположа, че той е извършил убийствата, за да ги прехвърли на мен.

Но това едва ли беше така. Колкото и да изопачаваше и преиначаваше правилата, Морган никога не би нарушил закона така грубо. Но ако не беше той, кой тогава? Нямах толкова много притежатели на заклинателна сила — освен ако нямаше някакви

недостатъци в законите, които управляват магията, позволяващи сърцата да избухнат сравнително по-лесно от други органи.

Бианка сигурно знаеше повече за евентуалния извършител — няма начин. Бях планирал да се срещна с нея, а посещението на Морган направи това още по-наложително. Мърфи нямаше да подскочи от радост, че се бъркам в нейната част от разследването. Още повече че работите на Белия съвет трябва да се пазят в дълбока тайна от обикновените хора, поради което едва ли щях да успея да ѝ обясня защо го правя. Голям купон.

Понякога си мисля, че Някой там горе наистина ме мрази.

ГЛАВА 8

Когато се прибрах вкъщи, вече минаваше два часът след полунощ. Часовникът на „Костенурката“ не работеше (естествено), но успях да отгатна времето с доста голяма точност по положението на луната и звездите. Бях напрегнат, уморен и нервите ми бяха обтегнати като струни на китара.

Нямаше голяма вероятност да заспя и за да се успокоя, реших да се позанимавам малко с алхимия.

Много пъти ми се е искало да притежавам някакво приятно и социално приемливо хоби, с което да запълвам минути като тези. Например да свиря на цигулка (или май беше виола?) като Шерлок Холмс или да дрънкам на орган като капитан Немо — във версията на „Уолт Дисни“. Но не. Аз съм нещо като мистериозно подобие на класически компютърен програмист. Правя магии под една или друга форма и това е. Много ми се иска някой ден да се захвана с нещо почовешко.

Живея в сутерена на голяма стара къща, която впоследствие е била разделена на много апартаменти. Полуетажът и целият подземен етаж са мои, което е доста удобно. Аз съм единственият наемател, който се разполага на цели два етажа и плаща по-нисък наем, но за сметка на това пък нямам големи прозорци.

Къщата непрекъснато скърца, въздиша и издава шумове, като че ли времето и животът са оставили следи в тухлите и дървото. По цели нощи чувам всякакви стонове и усещам характера ѝ. Тя е стара, но тихичко напява в мрака и по своя скърцащ си начин е жива. Тя е моят дом.

Мистър ме чакаше пред стълбите, които водят надолу към входната врата. Той е огромен сив котарак. Ама като ви казвам огромен, значи наистина огромен. Виждал съм кучета, по-дребни от Мистър. Тежи малко повече от петнайсет килограма и по тялото му няма нито грам излишна тлъстинка. Допускам, че баща му е бил дива котка, рис или нещо подобно. Преди три години го намерих в кофа за

боклук — малко мяукащо котенце с опашка, откъсната от куче или кола — не знам точно от какво, но Мистър еднакво мразеше и двете и беше винаги готов да ги нападне или да им избяга.

Само за няколко месеца Мистър възстанови самочувствието си и скоро се сдоби с убеждението, че той всъщност е собственик на апартамента, а аз съм само някой, когото търпи и с когото дели жилищната си площ. В момента ме гледаше и мяукаше отегчено.

— Мислех, че си отишъл на любовна среща — му казах аз.

Той се нахвърли върху мен и се заби игриво в коляното ми. Олюлях се, но успях да запазя равновесие и отключих вратата. Както си му е редът, Мистър влезе преди мен.

Апартаментът ми се състои от една по-голяма стая с кухненски бокс в единия ъгъл и камина в другия. Една врата води към останалите помещения — спалнята и банята, а зад плъзгащата се врата е входът към мазето, където е моята лаборатория. Обичам уюта и затова на пода има няколко килима, стените са облицовани и навсякъде се виждат колекции от най-разнообразни неща — от жезъла и меча ми в ъгъла до препълнените лавици на библиотеката, която съм решил да подрежда някой ден.

Мистър се разположи на своето място пред камината и ми нареди да запаля огъня. Веднага се подчиних, но запалих и една газена лампа. Разбира се, имам електрическо осветление, но то толкова често се разваля, че не си струва да се занимавам с него. Не смея дори да ползвам газово отопление и затова предпочитам простите неща като камината и свещите. Имам специална печка на въглища, пригодена да изкарва дима навън, но независимо от всичките ми усилия, при мен винаги мирише на горящи дърва.

Свалих си шлифера и преди да вляза в лабораторията, навлякох дебела плетена роба. Кълна се, че магьосниците винаги носят роби точно затова, защото в лабораториите вечно цари ужасен студ. Слязох по стълбите със свещ в ръка и веднага запалих няколко лампи и бензиновия нагревател в ъгъла.

Светлината разкри една дълга маса в средата на помещението, други маси покрай трите стени и едно свободно пространство в единия край на стаята, чийто под бе зает от широк меден кръг, завинтен за пода с яки болтове. Рафтовете над масите бяха препълнени с празни клетки, кутии, пластмасови контейнери, буркани, консервени кутии от

всякакъв вид и размери. Имаше също чифт странни животински рога, няколко кожи, стари мухлясали книги, цяла купчина бележници, изписани с нечетливия ми почерк, и един избелял човешки череп.

— Боб — казах аз и започнах да разчиствам голямата маса, хвърляйки кутии, пластмасови контейнери и кесии в бронзовия кръг на пода. Трябваше да си освободя място за работа. — Боб, събуди се!

Мълчанието продължи още известно време, докато свалях разни неща от рафтовете.

— Боб! — извиках по-силно. — Размърдай се, сънливецо!

В празните орбити на черепа се появиха оранжеви светлинки, които затрепкаха като пламък на свещ.

— Не стига, че трябва да се събудя, ами се налага и да слушам глупости. Какво ти става?

— Спри да мрънкаш — казах аз по-бодро. — Чака ни работа.

Черепът Боб измънка нещо на старофренски, което не ми беше ясно, особено в частта за анатомическите особености на жабите. Той се прозина и когато си затвори устата, зъбите му изцракаха. Боб всъщност не беше човешки череп. Той беше въздушен дух — подобен на елфите, но не съвсем. Беше се установил в този череп, приготвен специално за него, преди няколкостотин години и работата му беше да помни. По разбираеми причини не мога да ползвам компютър, за да съхранявам информация и да следя промените в бавноразвиващите се закони на квазифизиката. Затова ми е нужен Боб. Той е работил с десетки магьосници и е натрупал големи познания и немалко нахалство.

— Проклети магьосници — измърмори той.

— Не мога да спя, така че ще забъркам няколко отвари. Какво ще кажеш?

— Да не би да имам избор — каза Боб. — По какъв случай?

Набързо разказах на Боб какво се беше случило през този ден. Той подсвирна (което не е лесно, ако нямаш устни).

— Изглежда опасно.

— Доста — съгласих се аз.

— Знаеш ли какво? — каза той. — Ако ме изведеш с колата, ще ти кажа как да се справиш.

Наострих уши.

— Боб, веднъж те разходих. Помниш ли?

Той кимна замечтано, драскайки по дървото с костта.

— Помня, Девическия клуб.

Изсумтях и сложих да се вари вода на една от горелките.

— Предполага се, че си интелектуален дух. Не разбирам защо си толкова привлечен от секса.

Тонът на Боб звучеше оправдателно.

— Това е чисто академичен интерес, Хари.

— Да бе. Какво академично има в това, да надничаш в хорските къщи?

— Чакай малко. Аз не само надничам...

Прекъснах го с ръка.

— Спести ми подробностите. Не искам да слушам.

Той изръмжа:

— Ти вулгаризираш нещо, което има значение за мен. Обиждаш моята мъжественост.

— Боб — възразих аз, — ти си череп и не притежаваш никаква мъжественост!

— Така ли? — предизвика ме той. — Присмял се хърбел на щърбел, Хари. Ти не си свалил още никоя мадама. Повечето мъже се занимават с други неща посред нощ, а не правят химически опити.

— Ако искаш да знаеш — казах аз, — имам среща в събота вечер.

Очите на Боб заблестяха с червеникави пламъчета.

— Ооо — ухили се злобно той. — Готина ли е поне?

— Мургава — отговорих аз. — Черна коса, черни очи. Страхотни крака. Дяволски умна и секси.

Боб се изкиска.

— Едва ли ще поиска да види лабораторията ти.

— Престани с това мръснишко мислене.

— Не, наистина — каза Боб. — Ако е толкова готина, чудя се какво толкова намира в теб? Не ми приличаш много на сър Гауейн^[1].

Беше мой ред да се оправдавам.

— Просто ме харесва — казах аз. — Това шокира ли те?

— Хари — провлече Боб, — това, което аз знам за жените, ти не си го и сънувал.

Погледнах го и с известна тъга си помислих, че черепът май е прав. Не че бих му го признал, дори и след милион години.

— Искам да направим отвара за бягство — казах аз. — Не ми се виси тук цяла нощ, хайде да се залавяме за работа, а? Помня едва половината от рецептата.

— Знаеш, че винаги има време да направиш две отвари, дори когато ти трябва само една.

Това беше вярно. Приготвянето на алхимическа отвара се състои в смесване, бъркане и чакане. Нищо не ти струва да започнеш още една и да ги редуваш. Понякога може дори да започнеш три, но това е малко прекалено.

— Добре, да направим две еднакви — едната за резерва.

— Стига, Хари — смъмри ме Боб. — Това е тъпо. Напрегни се малко. Опитай нещо ново.

— Какво например?

Очните кухни на черепа светнаха закачливо.

— Любовна отвара, Хари! Послушай ме. Ние, духовете, знаем как...

— Не — отвърнах твърдо. — Няма начин. Никакви любовни отвари.

— Добре — сопна се той. — Щом няма любовна, няма да има и отвара за бягство.

— Боб! — казах аз заплашително.

Очите му примигнаха и угаснаха.

Изпъшках. Бях уморен, разнебитен и както и да го въртя, не съм личност от тип А^[2]. Скочих, грабнах Боб за челюстите и го разтърсих.

— Хей! — закрецах аз. — Ако не се появиш, ще хвърля този череп в най-дълбокия кладенец. Кълна се. Ще го напъхам на такова място, че никой да не може да го намери.

Очите на Боб примигнаха за миг.

— Не можеш. Прекалено съм ценен. — И отново угаснаха.

Изскърцах със зъби и се въздържах да разбия черепа на парчета на пода. Поех дълбоко дъх и повиках на помощ годините на магьоснически тренировки в самоконтрол, за да не се поддам на раздражението и да пръсна ценния дух на парченца. Вместо това поставих черепа на рафта и започнах бавно да броя до трийсет.

Можех ли да забъркам сам отварата? Вероятно да. Но имах силното чувство, че тя няма да има точно желанието от мен ефект. Правенето на отвари е трудна работа и се разчита повече на

прецизността в детайлите, отколкото на силно изразеното желание, както е при заклинанията. А дори и да направя любовна отвара, това съвсем не означава, че ще я използвам. Нали? Тя ще изтрае само няколко дни, едва ли до края на седмицата. Какво толкова?

Опитах се да погледна разумно на нещата. Това ще укроти Боб и желанието му да бъде полезен. Любовните отвари са едни от най-евтините и няма да ми струва кой знае колко. А пък ако Сюзан поиска да ѝ демонстрирам нещо (което тя винаги прави), бих могъл...

Не. Това ще е прекалено. То ще е равносилно да призная, че не мога сам да спечеля една жена, и ще бъде непочтено спрямо нея. Това, от което имах нужда, беше отвара за бягство. Може да ми потрябва при Бианка или ако се случи най-лошото, с нея ще се спася от Морган и от Белия съвет. Ще се чувствам много по-сигурен, ако разполагам със спасителна отвара.

— Добре, Боб. Прав си. Да направим и двете. Става ли?

Очите на Боб просветнаха уморено.

— Сигурен ли си? Ще направиш любовната отвара, както ти казвам?

— Нали винаги изпълнявам твоите указания, Боб?

— А какво ще кажеш за диетичната отвара?

— Добре де. Това беше грешка.

— А антигравитационната отвара, помниш ли?

— Поправихме пода! Не беше голяма драма.

— Ами...

— Хайде — изръмжах аз. — Спри да ми натриваш носа. Казвай рецептите!

Боб започна да изрежда съставките с чувство за хумор и през следващите два часа ние забърквахме отвари. Те се правят по един и същи начин. Най-напред ви трябва течната основа, към която започвате да прибавяте съставките, които активират петте сетива, към тях добавяте нещо за ума и накрая нещо друго за духа. Общо осем съставни части, които са различни за всяка отвара и спрямо всеки, за когото тя е предназначена. Боб имаше вековен опит и можеше лесно да съобрази кои са най-ефикасните съставки за всеки обект. Беше прав, че е незаменим — не познавах друг дух с неговия опит и бях щастлив, че го имах.

Това не означаваше, че от време на време не ми се искаше да му строша черепа.

Спасителната отвара съдържаше осем унции^[3] джолт кола^[4]. Към нея добавихме капка машинно масло, заради миризмата, и няколко парченца пилешки пера, за плътност. Следващата съставка беше три унции зърна от кафе за еспресо, покрити с шоколадова глазура. Следваше надробен автобусен билет, който не бях използвал, за защита на ума, и малка верижка, накъсана на парчета и накисната в течността, за сърцето. Тогава разгърнах парче бял плат, в който бях завил специално за случая блещукаща сянка, и след като я изсипах в отварата, отворих буркан с миши подскоци и ги оставих да цопнат в нея...

— Боб, сигурен ли си, че това ще свърши работа? — попитах аз.

— Напълно. Това е страхотна рецепта.

— Мирише ужасно.

Очите на Боб примигнаха.

— Обикновено е така.

— Как действа? Със свръхскорост или чрез телепортация?

Боб се прокашля:

— По малко и от двете. Като я изпиеш, за няколко мига ставаш като вятъра.

— Вятър ли? — погледнах го аз. — Не съм чувал досега такова нещо.

— В края на краищата аз съм въздушен дух — отговори Боб. — Много е ефикасно. Повярвай ми.

Измърморих нещо и оставих отварата да изстива, преди да се захвана със следващата. Когато Боб ми каза първата съставка, изпитах леко съмнение.

— Текила? — попитах го недоверчиво. — Сигурен ли си? Мислех, че в основата на всяка любовна отвара стои шампанското.

— Шампанско или текила, каква е разликата? Нали трябва да се потиснат задръжките — отговори Боб.

— Струва ми се, че това ще даде съмнителни резултати.

— Ало? Кой тук е духът на паметта? Ти или аз?

— Добре, но...

— Кой има опит с жените? Ти или аз?

— Боб...

— Хари — напомни ми Боб, — аз прелъстявах пастирки, когато ти не си бил нищо повече от трепване на клепача на прапрадядо ти. Знаем какво правя.

Въздъгнах, изтощен от споровете с него.

— Добре, добре. Текила. — Взех бутилката и отмерих осем унции, поглеждайки към черепа.

— Добре. Сега сложи три унции черен шоколад.

— Шоколад? — усъмних се аз.

— Мацките си падат по шоколад, Хари.

Измрънках, по-скоро нетърпелив да свърша с тази история, и продължих да отмервам съставките. Добавих капка парфюм (марка, която харесвах), унция накъсана дантела и последната въздишка от дъното на стъклен буркан. След като изсипах и малко светлина от свещ, отварата започна да блести в златисторозово.

— Супер — каза Боб. — Сега трябва да посипем и малко пепел от страстно любовно писмо.

Примигнах.

— Тъъ, Боб, запасите ми от такива материали са оскъдни.

Боб въздъгна.

— Мога да си представя. Провери на рафта зад мен.

Погледнах и намерих там няколко любовни романчета, чиито корици бяха изпъстрени с картинки на неустойимо сладостна плът.

— Тези ли? От къде ги докопа?

— От последната ми разходка — отговори закачливо Боб. — Седемдесет и четвърта страница, абзацът, който започва с: „Нейните млечнобели гърди...“. Откъсни страницата, запали я и посипи отгоре пепелта.

— И това ще подейства?

— Жените умират за такива неща. Имай ми доверие.

— Добре — въздъгнах аз. — Това ли е духовната съставка?

— Аха — каза Боб. Той се люлееше възбудено напред-назад. — Остава само една лъжичка диамантен прах и сме готови.

Потърках си очите.

— Диамант? Нямам никакви диаманти, Боб.

— Така си и мислех. Ти си евтинджия, затова жените не те харесват. Вземи една петдесетачка и я накъсай на дребни парчета.

— Петдесетдоларова банкнота? — попитах аз.

— Парите — потвърди Боб — действат много възбуждащо.

Млъкнах и извадих от джоба си последните петдесет долара, започнах да ги късам и да пускам парченцата в отварата.

Следващата стъпка беше най-трудната. Веднъж размесени всички съставки, е нужно да им се вдъхне достатъчно енергия, за да се активират. Не е толкова важен физическият състав на сместа — от значение е какъв смисъл носят съставките и какво е значението им за този, който прави отварата, както и за този, който ще я използва.

Магическата енергия може да произлиза от различни места. Понякога това са природни забележителности като вулкана на връх Сейнт Хелънс или прочутия гейзер в Йелоустоун, или пък някоя събираща енергията точка като Стоунхендж. Най-добрата магия идва отвътре. Понякога е чисто умствено усилие или сурова воля. Понякога е чувство и усещане. Всичко това действа както праханът за разпалването на огън.

Разполагах с достатъчно грижи за разпалване на магия, а също и с тревоги и упорство. Прошепнах необходимата молитва на развален латински над отварите и започнах да я повтарям отново и отново, докато почувствах вътре в себе си как постепенно съпротивлението започва да нараства. Събрах всичките си грижи, ядове и упорство и ги хвърлих срещу съпротивлението, подсилвайки ги със силата и тона на думите си. В един миг магията излетя от мен като вълна, като изплискана течност.

— Това е любимият ми момент — каза Боб, когато и от двете отвари изригнаха зелени пари и пяна започна да прелива над ръбовете на купите.

Отпуснах се на един стол и зачаках отварите да се успокоят. Бях останал без сили, като че ли съм пренасял цял товар тухли на раменете си. Когато престанаха да врят, изсипах всяка отвара в отделна бутилка с винт и старателно и четливо ги надписах с неизтриваем маркер. Откакто навремето, когато се опитвах да си пусна прилична брада, бях сбъркал отвара за невидимост с течност за подхранване на косъма, внимавам много да не объркам шишенцата.

— Няма да съжаляваш, Хари — ме увери Боб. — Това са най-добрите отвари, които някога съм правил.

— Аз ги направих, а не ти — сопнах му се в отговор.

Бях толкова уморен, че не исках такива дребни спорове да ми попречат да се пъхна бързо в леглото.

— Добре де — отговори Боб. — От мен да мине.

Обиколих стаята и загасих всички горелки и бензиновия нагревател и се изкачих по стълбата обратно на партера, без да кажа нито дума повече. Боб остана да се киска самодоволно.

Едва се добрах до леглото и се строполих върху него. Мистър има навик да се сгушва в краката ми. Почаках го и след секунда той се намести и замърка като моторче.

Макар и смъртно изтощен, се опитах да си направя някакъв план за следващите няколко дни. Да говоря с вампира Бианка. Да открия липсващия съпруг. Да се спася от яростта на Белия съвет. Да намеря убиеца.

Преди той да ме е намерил.

Неприятна мисъл. Реших обаче да не й обръщам внимание и се сгуших под завивките, за да се наспя.

[1] Сър Гауейн — един от рицарите на крал Артур. — Б.пр. ↑

[2] Според една остаряла типология от 50-те години на миналия век личностите от тип А се отличават с амбициозност, агресивност, нетърпение и работохолизъм. — Б.пр. ↑

[3] Унция — мярка за тегло = 28,3 г, и за течност = 29,57 мл. — Б.пр. ↑

[4] Джолт кола — напитка, конкурентна на кока-кола, отличаваща се с по-високо съдържание на кофеин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

В петък вечерта трябваше да се срещна с вампира Бианка.

Разбира се, не тръгнах натам веднага след като се събудих. Не се влиза така лекомислено в леговището на звяра. Преди това трябва добре да закусите.

Аз обаче седнах да закузвам едва към три следобед, защото тогава ме събуди позвъняването на телефона. Наложих се да стана от леглото и да отида до другата стая, за да вдигна слушалката.

— Рррррррррр — изръмжах аз.

— Дрезден — каза Мърфи, — какво успя да разбереш?

Звучеше напрегнато. Гласът ѝ имаше особената острота, която добиваше винаги когато беше нервна, и ме дразнеше като стържене на нокът върху кост. Разследването на убийството на Томи Том явно не вървеше добре.

— Все още нищо — отговорих аз. След това съвсем малко послъгах. — Работих почти цяла нощ, но въпреки това нямам нищо конкретно.

Тя изпусна една ругатня, а после добави:

— Това не е достатъчно, Хари. Трябват ми отговори, и то веднага.

— Ще ги имаш колкото може по-бързо.

— Гледай да е още по-бързо — изръмжа тя.

Беше ядосана. Не че това е необичайно за нея, но явно имаше и друга причина. Някои хора се паникьосват, когато нещата не вървят добре. Други свалят гарда. Мърфи побеснява.

— Комисарят май пак ви е натиснал?

Комисарят от Градското полицейско управление Хауард Феърведър използваше Мърфи и нейния отдел за изкупителни жертви, като им тропосваше всякакви невъзможни за разкриване престъпления. Непрекъснато слухтеше наоколо и всячески се опитваше да изкара Мърфи виновна за провалите, като че ли това щеше да му спести да не разпънат на кръст него самия.

— Като крилата маймуна от „Вълшебникът от Оз“^[1]. Да се чудиш кой разчита на него да свърши някаква работа. — Гласът ѝ звучеше кисело като зрял лимон и ясно чух как пуска таблетка алка зелцер в чаша с някаква течност. — Говоря сериозно, Хари. Ще ми дадеш отговорите, които ми трябва, и то бързичко. Интересува ме дали е магия, и ако е, как е била направена и кой би могъл да я извърши. Хора, места — всичко.

— Не е толкова просто, Мър...

— Тогава го направи просто. Колко време ти е необходимо? Оценката ми трябва за съвещанието с комисаря след петнайсет минути, иначе ще се наложи да върна значката си.

Намръщих се. Ако успея да изкопча нещо от Бианка, може би щях да помогна на Мърфи, но ако това се окажеше невъзможно, щях да загубя целия следобед и пак нямаше да мога да дам на Мърфи отговорите, от които се нуждаеше. Май трябваше да си забъркам отвара, която да ме държи буден.

— Нима работите и през почивните дни?

Мърфи въздъхна:

— Шегуваш ли се?

— Сигурно до понеделник ще разбере нещо.

— Ще успееш ли дотогава? — попита тя.

— Въпреки че, дори и да успея, не знам колко ще ти е от полза.

Дано да имаш и други възможности освен тази...

Чух я как въздъхна и изпи шумящата течност.

— Не ме разочаровай, Хари.

Реших да сменя темата, преди тя да успее да ме приклеци и да ме хване в лъжа. Нямах намерение да се заема със забраненото разследване, преди да измисля начин как да го направя.

— Нищо ли не излезе с Бианка?

Нова ругатня.

— Тая кучка въобще не пожела да разговаря с нас. Само се усмихваше, поклащаше глава и издихваше цигарен дим. Ръсеше празни приказки и непрекъснато кръстосваше крака. Само да го беше видял Кармайкъл — потекоха му лигите.

— Е, не мога да го упрекна. Казват, че била хубавица. Виж какво, Мърф, защо пък аз...

— Не, Хари. Изключено. Няма да ходиш в „Каdifения салон“ и няма да говориш с тази жена, да не си посмял да се забъркаш в тази каша.

— Лейтенант Мърфи — провлачих аз, — ти да не ревнуваш?

— Не се ласкай толкова. Не забравяй, че си цивилен, Дрезден, въпреки че имаш разрешително. Ако задникът ти кацне в болницата или в моргата, аз ще го отнеса.

— Мърф, твоята загриженост ме разчувства.

— Аз ще ти разбия главата в тухлена стена, ако ме изиграеш, Хари. — Гласът ѝ звучеше остро и яростно.

— Хей, успокой се. Щом не ми разрешаваш, няма проблем. — Опа. Излъгах. Щеше да ми се нахвърли като вълк на агне.

— Не можеш да лъжеш, Хари. По дяволите. Ще трябва да те напъхам в някоя килия, за да ти попреча...

— Какво? — извиках аз в микрофона. — Мърф, нещо прекъсва. Не те чувам. Скапан телефон. Обади ми се. — След това оставих слушалката на мястото ѝ.

Мистър се покатери върху мен и се настани в скута ми. Наблюдаваше ме със зелените си очи, когато се наведох напред и изключих телефона, щом отново започна да звъни.

— Мистър, гладен ли си?

Приготвих закуската. Вчерашният сандвич със стек за него. Спагети на фурна за мен. Разделих последната кутия кола поравно — Мистър си пада по нея, колкото и аз. Когато приключихме с яденето и пиенето, бях вече буден и можех да мисля отново.

Лятното часово време все още не беше влязло в сила, така че щеше да се стъмни около шест. Дотогава разполагах с два часа.

Сигурно смятате, че знаете това-онова за вампирите. Даже е възможно някои от нещата, които сте чували, да са истина. Но вероятно не са. Не горях от нетърпение да попадна в бърлогата на Бианка и просто да поискам информация от нея. По-скоро бях склонен да допусна, че нещата ще се развият по грозен начин, още преди да сме казали или направили каквото и да било, и трябваше да съм сигурен, че няма да ме изненада неподготвен.

Магьосничеството се състои именно в предварително обмисляне и добра подготовка. Ние, магьосниците, не сме свръхчовеци. Стоим една крачка пред останалите хора и можем да използваме

допълнителна информация в наша полза. В корена на думата магьосник се крие мъдрост^[2]. Ние сме наясно с нещата, но не сме нито по-бързи, нито по-силни от останалите. Дори не сме кой знае колко надарени с изключителен интелект. Но сме ужасно хитри и ако получим шанс, можем да извършим забележителни неща.

Ако сте подготвен да се изправите пред някакъв проблем, много вероятно е да успеете да се справите с него. Затова събрах нещата, които смятах, че ще ми потрябват — проверих бастуна, поставих сребърния си нож в една кания, така че да ми е под ръка, налях от спасителната отвара в пластмасово шише и го поставих в джоба на палтото. Закачих на врата си любимия талисман — сребърния пентаграм на майка ми на сребърна верижка. Имах го от баща си. Накрая прибрах в джоба си едно внимателно сгънато парченце бял плат.

Бях се запасил с няколко вълшебни неща — или поне полувълшебни, във всеки случай. Прекалено скъпо е да разнасяш целия набор вълшебства, а и отнема доста време, затова не мога да си го позволя. Ние, магьосниците средна ръка, можем само да нарамим няколко заклинания и да се надяваме, че те няма да зациклят в най-неподходящия момент. Щях да се чувствам много по-сигурен, ако имах жезъла си или стрелящата пръчка, но това би било все едно да се появя с танк пред вратата на Бианка, въоръжен с картечница и огнехвъргачка, и да заявя, че съм дошъл да се бием.

Трябваше да поддържам тънкия баланс между това, да вляза, подготвен за евентуални проблеми, и това, да вляза с идеята да създавам такива.

Не мислете, че се страхувах. Не вярвах Бианка да иска да си има неприятности със смъртен магьосник. Едва ли би поела риска да вбеси Белия съвет, като се забърка с мен.

От друга страна, аз не бях точно любимецът на Съвета. Те може дори да се направят, че нищо не са видели, ако Бианка реши просто да ме отстрани от играта.

Внимавай, Хари, предупредих се сам. Не се поддавай на параноята. Ако се отпуснеш съвсем, ще си осигуриш малко кътче в Мазето на самотата.

— Как мислиш? — попитах Мистър, след като вече се бях окичил с всичките принадлежности, които исках да нося.

Мистър отиде до вратата и задраска по нея настоятелно.

— Всички ме критикувате. Добре — въздъхнах аз.

Пуснах го да излезе, затворих след него и отпраших с колата към „Каdifения салон“, който се намираще в скъп район край езерото.

Бианка управляваше своя бизнес от луксозна къща, строена в разгара на 20-те бурни години. Носеха се слухове, че била построена от прочутия Ал Капоне за негова любовница.

Имаше желязна ограда и врата с охрана. Завих с „Костенурката“ по алеята, която водеше към нея. В момента, когато спрях, моторът отзад започна да кашля и да трака. Свалих стъклото и погледнах. Нещо изгърмя и по алеята се разнесе черен пушек.

Изтръпнах. Моторът изтрака почти извинително и умря. Чудесно. Сега нямах с какво да се върна. Излязох от „Костенурката“ и заставах замислено до нея.

Пазачът зад вратата беше едър мъж, не особено висок, но напопан здраво с огромни мускули, които криеше под скъпия си костюм. Огледа ме с поглед на куче, което се кани да нападне, и попита иззад вратата:

— Имате ли уговорена среща?

— Не — отговорих аз. — Но мисля, че Бианка ще пожелае да ме види.

Той не се впечатли.

— Съжалявам. Но Бианка не е вкъщи тази вечер.

Нещата вечно се усложняват. Вдигнах рамене, склжих ръце и се наведох над капака на мотора на „Костенурката“.

— Както кажете. Ще трябва да почакам тук, докато дойде аварийната кола, за да ме изтегли от вашата алея.

Той ме погледна и очите му се свиха до тънки цепки от усилието да мисли. Очевидно мислите му стигнаха до мозъка, там бяха обработени и върнати обратно с инструкцията „Прехвърли отговорността“.

— Ще предам за вас — каза той.

— Чудесно — одобрих това аз. — Няма да съжалявате.

— Името ви? — изръмжа той.

— Хари Дрезден.

Дори и да знаеше името ми, това не му пролича. Погледна към мен и „Костенурката“, отдръпна се навътре, извади мобилен телефон и

го залепи до ухото си.

Заслушах се. Това не е много трудно. Днес вече никой не го прави, но можете да изострите сетивата си значително, ако се упражнявате достатъчно дълго.

— Някакъв тип твърди, че Бианка ще иска да разговаря с него — казваше пазачът. — Казва се Хари Дрезден. — Той замълча за момент и единственото, което успях да доловя през бръмченето, беше, че гласът от другата страна е женски. — Аха — каза пазачът и погледна към мен. — Аха — повтори той. — Добре, добре, ще го пусна. Разбира се, госпожо.

Бръкнах през прозореца на „Костенурката“ и извадих бастуна си. Подпрях го на плочките до мен и почуках няколко пъти с него, като че ли проявявам нетърпение.

Пазачът се обърна към мен, наведе се и натисна някакъв бутон. Нещо забръмча и вратата започна да се отваря.

— Заповядайте, господин Дрезден — каза той. — Мога да повикам да изтеглят колата ви, ако искате.

— Супер — казах аз и му дадох номера на сервиза на Майк.

Посъветвах го да каже, че колата е на Хари. Пазачът старателно си записа всичко това в малък бележник, който извади от джоба си. През това време аз го заобиколих и се запътих към къщата, почуквайки с бастуна на всяка крачка.

— Чакайте! — каза той спокойно и самоуверено.

Хора, които говорят така авторитетно, сигурно имат оръжие под ръка. Спрях.

— Оставете бастуна — каза той. — И вдигнете ръцете. Трябва да ви претърся, преди да ви пусна.

Въздъгнах и изпълних нарежданията му. Той започна да ме опипва. Не се извърнах към него, но можех да подуша метала на неговия пистолет. Намери ножа и го взе. Пръстите му се докоснаха до синджирчето на врата ми.

— Какво е това? — попита той.

— Пентаграм — отговорих аз.

— Покажете ми го. Използвайте само едната ръка.

С лявата си ръка бръкнах под ризата и му показах моята сребърна петолъчна звезда, оградена от окръжност, самото съвършенство на геометрията. Той изсумтя и каза:

— Добре. — Претърсването продължи. Намери пластмасовото шише. Извади го от джоба ми, отвори капачката и го помириса. — А това какво е?

— Здравословна кола — казах аз.

— Мирише много гадно — каза той, завъртя обратно капачката и пъкна шишето в джоба ми.

— А бастуна?

— Ще си го получите на излизане — отговори той.

Дявол го взел. Бастунът и ножът бяха единствените физически средства за защита. За всичко друго, което носех, трябваше да разчитам изцяло на магия, а понякога това е доста хазартно. Това беше достатъчно да ме стресне.

Е, Фидо, мъжът от охраната, беше пропуснал някои неща. Най-напред чистата бяла кърпичка в джоба ми. Освен това допусна да влезе с пентаграма на врата. Сигурно е решил, че щом не е кръст или разпятие, не мога да го използвам, за да държа Бианка на разстояние от мен.

Коего не беше вярно. Вампирите (и останалите подобни създания) не реагират само на съдържанието на символите, а повече на силите, произлизащи от вярата в тях. Не бих могъл да се опазя от вампир комар с моята вяра във Всемогъщия, защото между нас няма връзка. Но пентаграмът е символ на самата магия и аз много силно вярвам в нея.

И освен това Фидо не съобрази какво представлява спасителната ми отвара. Бианка би трябвало да научи охранителите си да обръщат повече внимание на свръхестествените неща и как точно да ги откриват.

Самата къща беше елегантна и просторна, с високи тавани и подове от тези, които днес вече не се правят. Добре гримирана млада жена с късо подстригана коса ме посрещна в огромния входен салон. Отвърнах подчертано любезно и тя ме въведе в една библиотека, чиито стени бяха отрупани със стари книги в кожена подвързия в цвят, който подходеше на кожената тапицерия на столовете, наредени около огромната стара маса с извити резбовани крака, разположена в средата на стаята.

Седнах и зачаках. И чаках. И чаках. Мина повече от половин час, преди Бианка да пристигне.

Тя се появи в стаята като свещ, горяща с ярък, студен пламък. Късата ѝ коса имаше пепелявокестеняв оттенък и беше прекалено тъмна, за да хвърля отблясъци, но въпреки това те просветваха в нея. Очите ѝ бяха тъмни, кожата безупречно гладка и елегантно гримирана. Не беше едра, но имаше хубави форми и беше облечена в тъмна дреха с дълбоко деколте. Цепката на полата разкриваше щедро бедрото ѝ. Носеше дълги ръкавици, а тристадоларовите ѝ обувки бяха постижения на изкуството за измъчване на крака. Въобще изглеждаше толкова добре, че не вярвах на очите си.

— Господин Дрезден — поздрави ме тя. — Какво неочаквано удоволствие.

Аз се изправих в момента, в който тя влезе в стаята.

— Мадам Бианка — отговорих аз. — Най-сетне се срещнахме. Хорската мълва пропуска да спомене, че сте толкова красива.

Тя се засмя, отмятайки едва глава, за да покаже бледата си шия.

— Казвах ми, че сте джентълмен. Виждам, че наистина е така. Толкова очарователно старомодно е да бъдеш джентълмен в тази страна.

— Двамата с вас сме от друг свят — казах аз.

Тя се приближи и ми подаде ръка с движение, излъчващо женствена грация. Наведох се над нея, поех я и леко докоснах с устни ръкавицата.

— Наистина ли смятате, че съм красива, господин Дрезден? — попита тя.

— Прекрасна като звезда, мадам.

— Възпитан и галантен — прошепна тя.

Огледа ме от главата до петите, но се въздържа да надникне в очите ми, било защото не искаше неусетно да насочи своята енергия, било да не позволи на мен да я видя. Не бих могъл да кажа защо. Заобиколи масата и спря до един от удобните столове. Всъщност аз също заобиколих масата и издърпах стола, за да може да седне. Тя кръстоса крака, което в тази рокля и с тези обувки подчерта тяхната красота. Примигнах за миг, преди да се върна на мястото си.

— И така, господин Дрезден. Какво ви води в моя скромен дом? Забавления ли търсите? Мога да ви уверя, че ще преживеете неща, които никога не са ви се случвали. — Тя постави ръце на скута си и ми се усмихна.

Отговорих на усмивката и пъгнах ръка в джоба с кърпичката.

— Не, благодаря. Дойдох да поговорим.

Устните ѝ леко се разтвориха в едва чуто „ах“.

— Разбирам. И за какво, ако мога да попитам?

— За Дженифър Стантън. И нейния убиец.

Имах само секунда предупреждение. Очите на Бианка се свиха, а след това се разшириха като на котка пред скок. По-бърза от светкавица, тя се спусна към мен през масата, протегнала ръце към гърлото ми.

Преобърнах се със стола. Въпреки че започнах да се движа преди нея, не можах да избягна ноктите ѝ навреме. Един от тях ме одраска болезнено през гърлото, а тя ме последва на пода с плътни устни, оголени над острите ѝ зъби.

Извадих ръка от джоба и разгънах бялата кърпичка срещу нея, освобождавайки слънчевите лъчи, които бях събрал за моите отвари. Цялата стая заблестя за миг.

Светлината удари Бианка и я отхвърли над масата чак до стената с книги, късайки късове плът, както пясъчна буря къса изгнило месо от труп. Тя изпищя и кожата около устните ѝ се обели като люспите на змия.

Никога досега не бях виждал истински вампир. Щях да имам време по-късно да се замисля над целия ужас от гледката. Докато измъквах талисмана, успях да видя някои подробности. Лицето приличаше на прилеп с ужасно и грозно изражение, твърде едро за останалото тяло. Разтворени лакоми челюсти. Раменете бяха изгърбени и мощни. От кокалестите ръце започваха циповидни крила, опънати между ставите. От разтворената ѝ дреха отпред се подаваха отпуснати черни гърди, в които нямаше нищо женствено. Очите ѝ бяха големи и черни, а кожата ѝ беше покрита с някаква лъскава течност, подобно на вазелин по вътрешна автомобилна гума. Тук-там личаха малки дупки, проядени от слънчевите лъчи, с които я бях ударил.

Тя се съвзе бързо, като изсъска бясно и разпери дългите си ръце, завършвайки с остри нокти.

Стиснах пентаграма в юмрук и го вдигнах, както би направил всеки унищожител на вампири.

— Исусе Христе, госпожо, дойдох само да поговорим.

Вампирът изсъска и тръгна отново към мен със странни, накъсани крачки. Ноктестите ѝ крака бяха все така обути в тристадоларовите обувки.

— Назад — извиках аз и сам направих крачка към нея. Пентаграмът започна да гори със студена и ярка светлина от волята и желанието, което му бях вдъхнал — достатъчно, за да спре чудовището.

Тя изсъска и отвърна лице встрани, прикривайки го с ципестите си ръце от светлината. Направи крачка назад, после още една, докато гърбът ѝ отново опря в книгите на стената.

А сега какво да предприема? Не исках да се опитвам да промуша сърцето ѝ. Но ако укротя волята си, тя ще се нахвърли отново и не бих могъл толкова бързо да произнеса някакво заклинание, преди да ми откъсне главата. А дори и да се измъкна, тя вероятно разполага със смъртоносни лакеи, като пазача при вратата, които с удоволствие ще ме убият, ако видят, че застрашавам тяхната господарка.

— Ти я уби — изръмжа вампирът и гласът беше съвсем същият — страстен и женствен, макар изкривен от ярост и излизащ от тази ужасна уста. Смуцаващо. — Ти уби Дженифър. Тя беше моя, магьоснико!

— Виж какво — отговорих аз. — Не съм дошъл за това. А и полицията знае, че съм тук. Спести си неприятностите. Седни да поговорим, след което ще се разделим мирно и тихо. Бианка, да не би да мислиш, че ако бях убил Дженифър и Томи, щях да дойда тук?

— Да не очакваш, че ще повярвам, че не си ти? Няма да излезеш жив от тук.

Бях ядосан и малко уплашен. Дори вампирът ме имаше за лошото момче.

— Какво да направя, за да те убедя, че не съм аз?

Тъмните ѝ бездънни очи се вторачиха в мен през пламтящия огън на вярата ми. Усещах силата, която се опитваше да достигне до мен, отблъсквана от силата на моята собствена воля. Вампирът изръмжа:

— Свали този амулет!

— И като го сваля, ти ще се нахвърлиш отново върху гърлото ми?

— Ако не го свалиш, със сигурност ще го направя.

Странна логика. Опитах се да проумея положението от нейната гледна точка. Тя беше уплашена още щом се появих. Накара да ме претърсят и да ми отнемат, доколкото могат, оръжията. Ако наистина беше убедена, че аз съм убил Дженифър Стантън, защо самото споменаване на името ѝ я изпълни така внезапно с ярост? Имах чувството, че нещата не стоят точно така, както изглеждаха.

— Ако сваля това нещо — отговорих аз, — искам думата ти, че ще останеш на мястото си и ще говориш с мен. Кълна се в огъня и вятъра, че нямам нищо общо с нейната смърт.

Тя изръмжа към мен, закривайки очите си от светлината с ноктите на ръката си.

— Защо да ти вярвам?

— А аз защо да вярвам на теб? — опънах се аз.

Устните оголиха жълтите ѝ зъби.

— Ако ти не приемеш моята дума, аз как да повярвам на твоята, магьоснико?

— Значи все пак ми я даваш?

Тя се напрегна и въпреки че гласът ѝ бе изпълнен със злоба и ярост, без да губи от предишното си сладострастие, стори ми се, че долових в него звън на истина.

— Обещавам. Сваля талисмана и ще говорим.

Време за още един пресметнат риск. Хвърлих талисмана на масата и светлината му избледня, оставяйки стаята отново само на електрическите крушки.

Вампирът бавно смъкна ръце и примигна с големите си очи към мен и към талисмана на масата. Извади дълъг розов език и облиза нервно челюстите си. Разбрах, че е изненадан, че съм го направил.

Сърцето ми биеше лудо, но аз изтиках назад страха си. Вампирите са като демоните, като вълците, като акулите. Не можете да ги оставите да си мислят, че сте потенциална храна за тях, и едновременно с това да очаквате респект. Истинският вид на вампира беше малко гротесков — и не беше в никакъв случай по-страшен от други същества, които съм виждал. Някои демони са много по-ужасни и могат да ви пръснат мозъка само като ги погледнете. Наблюдавах я спокойно.

— Е, хайде — казах аз. — Колкото по-дълго мълчим и се гледаме, толкова по-дълго време и убиецът на Дженифър ще се

разхожда на свобода.

Вампирът ме погледна още веднъж, след което потрепери и се уви с ципестите си крила. Черната слуз се превърна в ивици бледа, съвършена кожа, която покри постепенно тъмната вампирска кожа. Увисналите черни гърди възвърнаха своята съвършена розова форма.

Миг след това пред мен застана Бианка, оправяйки скромно роклята си, кръстосала пред себе си ръце, като че ли й беше студено. Гърбът й беше изправен, а очите все още гневни. Но не беше по-малко красива, отколкото преди минути, нито една черта или форма не бяха променени. За мен обаче великолепието беше разрушено. Тя още имаше същите тъмни, бездънни и чужди очи. Но аз винаги щях да запомня истинския й вид, който се криеше под тази човешка маска.

Станах и оправих стола. След това заобиколих масата, застанах с гръб към нея и й поднесох стола да седне, точно както бях направил при появяването й в стаята.

Тя ме погледна продължително и лицето й смени няколко изражения. Беше видимо разочарована, че не обръщам никакво внимание на външния й вид, и това си личеше. След това се изправи гордо и се разположи грациозно и царствено на стола, въпреки че цялата трепереше от ярост. Правилата на Стария свят за възпитание и гостоприемство важаха все още — но докога ли?

Върнах се при стола си, взех бялата кърпичка и се заиграх с нея. Бианка гневно я погледна и облиза отново устни с език, който вече изглеждаше човешки.

— Така. А сега ми разкажи за Дженифър и Томи Том — започнах аз.

Тя поклати глава с насмешка.

— Мога да ти кажа това, което съобщих и на полицията. Не знам кой би могъл да ги убие.

— Хайде, Бианка. Ние нямаме какво да крием. Не принадлежим към света на смъртните.

Повдигна гневно вежди.

— Ти си единственият в този град, който притежава необходимите познания да произнесе подобно заклинание. Ако не си ти, нямам идея кой друг може да бъде.

— Нямах ли неприятели? Някой, който би искал да упражни натиск върху теб?

Устните ѝ се разтеглиха горчиво в нещо като усмивка.

— Естествено. Но никой от тях не би успял да направи това, което се случи с Томи и Джени. — Тя почука с нокти по масата, оставяйки леки следи в дървото. — Не бих оставила толкова опасни врагове да се въртят наоколо. Поне не задълго.

Облегнах се намръщено назад в стола и положих максималните усилия, на които съм способен, да не издам колко съм уплашен.

— Какво знаеш за Томи Том?

Тя потръпна с раменете си, чисти като порцелан и почти толкова крехки.

— Ти може би смяташ, че той просто е телохранител на Джони Марконе, господин Дрезден. Но вътре в себе си Томи беше много нежен и внимателен човек. Държеше се много добре с дамите. Отнасяше се към тях като с истински личности. — Тя се огледа наоколо, без да вдига погледа си. — Като с човешки същества. Не бих приела за клиент някого, който не е джентълмен, но Томи беше подобър от повечето. Срецнах го за първи път преди години на съвсем друго място. Винаги се стараех да му осигуря някого да се погрижи за него, когато имаше нужда от компания.

— Ти ли изпрати при него Дженифър онази нощ?

Тя кимна с каменно изражение. Ноктите ѝ потропаха по масата, оставяйки нови следи по дървото.

— Той срещаше ли се редовно с някоя друга жена? Някоя, с която е разговарял и пред която е споделял неща от своя живот?

Бианка поклати глава.

— Не — каза тя. Но след това се намръщи.

Аз я наблюдавах, играейки си небрежно с кърпичката. Очите ѝ се стрелнаха към нея, а след това се спряха на моите.

Дори не трепнах. Посрецнах бездънния ѝ поглед и изкривих устни в усмивка, за да покажа, че мога да извадя от ръкава още някой фокус, ако тя реши отново да ме нападне. Видях гнева и яростта ѝ в един момент, когато успях да надникна вътре, открих и причината за тях. Тя беше бясна, че съм видял истинския ѝ образ, ужасена и потресена, че съм успял да смъкна маската и да открия съществуването, скрито под нея. И се страхуваше, че със силите, с които разполагам, мога завинаги да я лиша от прикритие.

Повече от всичко на този свят Бианка държеше да е красива. А тази вечер бях разбил илюзиите ѝ. Бях разтърсил малкия ѝ позлатен свят. Със сигурност нямаше да ми го прости никога.

Потрепери и отклони поглед встрани, бясна и уплашена да не би да проникна по-дълбоко в нея — или тя в мен.

— Ако не беше дадената дума, Дрезден — прошепна тя, — бих те убила на мига.

— Това би било много злощастно — отговорих аз твърдо. — Би трябвало да знаеш рисковете от предсмъртното проклятие на магьосник. Ти също имаш какво да губиш, Бианка. И дори да успееш да ме отстраниш, кълна се в прелестното ти задниче, че ще те завлека в ада заедно с мен.

Тя се стегна за миг, обърна глава настрани и отпусна ръка. Беше мълчалив знак, че се предава. Движението ѝ не беше достатъчно бързо и успях да забележа, че по бузата ѝ се търколи една сълза.

Разплаках вампир. Страхотно. Почувствах се истински супергерой. Хари Дрезден — разбивач на сърцата на чудовищата.

— Може би има някой, който знае повече — каза тя. Прекрасният ѝ глас звучеше безжизнено. — Има една жена, която работеше за мен. Линда Рандал. Те двете с Дженифър ходеха заедно, когато някой клиент изявеше подобно желание. Бяха много близки.

— Къде е тя сега? — попитах аз.

— Работи някъде като шофьор. При богато семейство, което се нуждае от прислуга, която може нещо повече от това да мие прозорци. Тя не беше точно от типа жени, които аз наемам. Мисля, че Дженифър имаше телефонния ѝ номер. Ще помоля някой да го намери, господин Дрезден. — Тя произнесе моето име, като че ли в него имаше горчива отрова, която се опитва да изплюе.

— Благодаря. Много любезно от твоя страна.

Стараех се да говоря възпитано и неутрално. Доброто възпитание и малко блъфиране бяха единствената ми защита от нейните нокти.

Тя остана спокойна, очевидно трудно сдържайки очевидните си емоции, когато отново ме погледна. Погледът ѝ се задържа на гърлото ми, застина, после очите ѝ се разшириха. Изражението на лицето ѝ остана абсолютно, нечовешки неподвижно.

Напрегнах се. Не просто се напрегнах, а се стегнах като стоманена пружина. Изчерпах запасите си от капани и инструменти. Ако решише да ме нападне, нямаше с какво да се защита. Оставаше, разбира се, еликсира, но едва ли щях да успея да го изпия преди да ме разкъса на части. За да не се разтреперя, стиснах здраво креслото. *Не показвай страх. Не бягай.* Само да побегнех, и тя инстинктивно щеше да се хвърли след мен...

— Тече ви кръв, господин Дрезден — прошепна тя.

Много бавно вдигнах ръка към гърлото си — към мястото, където ме одраска с нокти. На края на пръстите ми остана кръв.

Бианка не спускаше поглед от мен. Езикът ѝ отново облиза устните.

— Скрийте я — прошепна тя и от устата ѝ се изтръгна странен, мяукащ звук. — *Прикрийте я, Дрезден!*

Взех кърпата от масата и я притиснах до гърлото си. Бианка бавно замижа и се отвърна настрани. Не се изправи.

— Вървете си — каза тя. — Вървете. Сега ще дойде Пола. След малко ще я изпратя на портала с телефона.

Станах и тръгнах към вратата, но само след няколко крачки спрях и се огледах. Знаех какво се крие под тази великолепно маска, но не можах да се сдържа и още веднъж погледнах към нея. Лицето ѝ се изкриви от желание.

— Вървете си! — изхлипа Бианка с глас, изпълнен с ярост, глад и още някакво, неведомо за мен чувство. — Вървете и не си мислете, че ще забравя тази вечер. Не се надявайте, че ще ви оставя просто така.

Вратата се отвори и в библиотеката влезе младата жена с прави коси, която ме посрещна на входа. Тя ме подмина, плъзгайки поглед по мен, и се отпусна на колене до Бианка. Реших, че именно това е Пола.

Пола измърмори нещо толкова тихо, че не успях да го чуя, и внимателно отметна косите на Бианка от лицето ѝ. После запретна ръкава на блузката си над лакътя и долепи китката си до Бианкините устни.

Добре видях онова, което се случи след това. За миг езикът на Бианка се показва — дълъг, розов, лепкав — и остави по ръката на Пола ивица блестяща слюз. От това докосване Пола трепна и дишането ѝ се учести. През плата на блузката се видя как зърната на гърдите ѝ се

втвърдиха. Тя бавно отметна главата си назад, а очите ѝ заблестяха като на наркоман, който току-що е поел дозата си.

Кучешките зъби на Бианка видимо се удължиха и се впиха в бледата, нежна кожа на Пола. Проблесна кръв. Езикът на Бианка затрепка бързо-бързо, облизвайки кръвта веднага щом се появише. Тъмните ѝ очи се присвиха, оставайки далечни и безучастни. Пола стенеше и ахкаше от наслада; по тялото ѝ преминаваха тръпки.

Прилоша ми и крачка по крачка отстъпих към вратата, без да се реша да им обърна гръб. Пола бавно се плъзна на пода. Съзнанието явно я напускаше, но тя продължаваше да изпитва наслада. Бианка се плъзна след нея. В облика ѝ вече нямаше нищо женствено, само животински глад и нищо друго. А може би само аз виждах под маската на плътта приличащата на труп твар, жадно лочеща кръвта на Пола.

Припряно се измъкнах оттам и хлопнах вратата след себе си. Сърцето ми биеше твърде бързо. Може би сцената с Пола би ме възбудила, ако не бях видял какво се крие зад маската на Бианка. Вместо това ми се повдигаше от страх и отвращение. Жената се отдаваше на тази твар с такава охота, с каквато някоя друга би се отдавала на любовника си.

Слюнката, подсказва онази част от мен, която отчаяно се опитваше да намери поне нещо разумно и логично във всичко това. Сигурно слюнката действа като наркотик; може би дори предизвиква зависимост. Това обясняваше поведението на Пола, желанието ѝ да получи още. Само че не съм сигурен дали Пола щеше да се отдава толкова охотно, ако знаеше истинския облик на Бианка.

Сега разбирах защо Белия Съвет е така настроен срещу вампирите. Ако те могат да придобият такава власт над смъртните, какво ще стане, ако докопат със зъбите си някой чародей? Ами ако могат да привият зависимост в чародей толкова силно, както Бианка в онова момиче, което току-що видях? Не, не може да бъде!

Но ако не може, защо тогава Съветът е толкова настоятелен по тази тема?

„Не се надявайте, че ще ви оставя просто така“ — каза тя.

Крачейки по тъмната пътека към портите, се усещах дяволски неуютно.

Охранителят ме чакаше до вратата. Без да каже и дума, ми върна ножа и бастуна. От другата страна на портите аварийната машина закачаше на буксир моя Бръмбар. Държейки се с една ръка за студеното желязо на вратата, а с другата притискайки към гърлото окървавената си кърпа, гледах как работи Джордж. Той ме позна, махна ми с ръка и се усмихна, проблясвайки с белите си зъби на фона на тъмното лице. Кимнах в отговор. Не бях в състояние да отвърна с усмивка.

След няколко минути в джоба на охранителя зазвъня мобилен телефон. Пазачът отстъпи няколко крачки, измърмори нещо утвърдително, извади от джоба си тефтерче и записа нещо. После прибра телефона и се приближи с бележка в ръка.

— Какво е това? — попитах аз.

— Телефонният номер, който сте искали. И съобщение.

Погледнах към бележката, но не я прочетох.

— Мислех, че Бианка ще изпрати Пола.

Той не отвърна, но стисна зъби и забелязах как против волята си погледна към къщата, където остана неговата господарка, и преглътна трескаво. Пола не излизаше от къщата и охранителят се страхуваше.

Взех бележката и я погледнах. Струваше ми големи усилия да не се разтреперя.

На бележката имаше написан телефонен номер. И една-единствена кратка фраза. Само две думи: „Ще съжаляваш.“

Сгънах хартията на две и я прибрах в джоба на якето си. Още един враг. Страхотно. Поне едно беше хубаво: докато ръцете ми оставаха в джобовете, пазачът не можеше да види как треперят. Може би все пак трябваше да послушам Мърфи. Може би си струваше да си остана вкъщи и да се позанимавам със старата, добра, къде-къде по-безопасна забранена черна магия.

[1] В популярния детски роман на Лиман Франк Баум. Царицата на мишките описва крилатите маймуни като „много пакостливи“ и казва на Дороти, че „те се забавляват, като измъчват някого“, обаче в същото време са длъжни да се подчиняват на чужди заповеди. — Б.р. ↑

[2] На английски wizard — магьосник, и wise — мъдрец. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 10

Тръгнах си от Бианка с наемната кола на Джордж, „Студебейкър“ с дървени страници. При движение тази трошка, пърпореше, пъшкеше и стенеше с всичките си сглобки. Преди да приближа дома си, спрях до един телефонен автомат и набрах номера на Линда Рандъл.

В слушалката се чува няколко сигнала, преди да ми отговорят.

— Бекитс ли търсите? Линда е на телефона — чу се в слушалката тих, приглушен контралт.

— Линда Рандъл ли? — уточних аз.

— М-м-м — отзова се тя. Каdifето в гласа ѝ беше почти осезаемо. — Кой се обажда?

— Казвам се Хари Дрезден. Искан да ви попитам дали можем да поговорим.

— Хари? Кой?

— Дрезден. Частен детектив съм.

Тя се разсмя. Смехът ѝ беше толкова сочен, че ми се прииска да зарежа всичко и да се търкалям гол по земята.

— И какво искате да разследвате, господин Дрезден? Частните ми прелести ли? Вече ми харесват.

Закашлях се.

— Ами... да. Госпожо Рандъл...

— Госпожица — прекъсна ме тя. — Госпожица Рандъл. Свободна съм. В смисъл, в този момент.

— Госпожице Рандъл — поправих се аз, — ако е възможно, бих искал да ви задам няколко въпроса относно Дженифър Стантън.

Мълчание от другата страна на линията. Чувах някакви звуци на заден фон: музика, сигурно по радиото, и механичният глас на говорител, приказващ нещо за бели зони, червени зони и разтоварване на багаж.

— Госпожице Рандъл?

— Не — каза тя.

— Няма да отнеме много време. И ви уверявам, че не вие сте обект на разследването ми. Моля само да ми отделите няколко минути.

— Не — повтори тя. — На работа съм и ще бъда заета до сутринта. Нямам време за вас.

— Дженифър Стантън беше ваша приятелка. Убиха я. Ако можете да ми кажете нещо, което може да помогне...

— Не мога — отново ме прекъсна тя. — Довиждане, господин Дрезден.

В слушалката се чу сигнал „заето“.

Намръщих се раздражено и поставих обратно слушалката. Ето ти ситуация. Загубих толкова много сили за подготовка на срещата ми с Бианка, спечелих си толкова много потенциални неприятности и всичко бе напразно.

Всичко бе напразно, помислих си аз. Всичко, дявол да го вземе, бе напразно.

Бианка спомена, че Линда Рандъл работи като шофьор. При Бекет, спомних си фамилията, които и да бяха те. Сега разбрах що за шумове са се чували на заден план: обявите в сектора за пристигащи на летище „О’Хара“. Излиза, че тя стои с автомобила до аерогарата — може би чака пристигащите отнякъде семейство Бекитс. Във всеки случай, нямаше да е там още дълго време.

Без да губя нито секунда, включих предавките на стария, дрънчащ „Студебейкър“ и потеглих към „О’Хара“. Далеч по-лесно е да разкараш някого по телефона, отколкото при лична среща. Към аерогарата имаше няколко тунела, но тук ми се наложи да разчитам на късмета си — че ще попадна на нужното ми място преди госпожица В-момента-не-съм-заета Рандъл да успее да посрещне работодателите си и да изчезне. И още малко за това, „Студебейкър“-а да успее да преодолее оставащото до летището разстояние.

Колата все пак успя да докрета до местоназначението и още на втория изход видях малка сребриста лимузина, спряла на безплатния паркинг. През тонирания стъкла не се виждаше почти нищо. Както обикновено в петък вечерта, летището гъмжеше от хора — най-вече бизнесмени в сдържани, делови костюми, връщащи се вкъщи от всички краища на страната. По полукръглата рампа непрекъснато пълзяха коли. Ченге в униформа регулираше движението, не

позволявайки на хората да правят всякакви глупости като качване — сваляне на хора на сред пътя.

Паркирах стареца — „Студебейкър“, изпреварвайки в последния момент едно „Волво“ — е, наистина, имах предимството, че колата ми е по-стара и по-тежка, а и я управлявах далеч по-безразсъдно. Наблюдавайки сребристите лимузини, се измъкнах от колата и се отправих към най-близкия телефонен автомат. Пъхнах четвърт долар в процепа и още веднъж набрах номера, който ми даде Бианка.

В слушалката се чува сигнали. В сребристите лимузини някой помръдна.

— Семейство Бекитс; Линда на телефона — измърка тя.

— Здравей, Линда — казах аз. — Пак е Хари Дрезден.

Почти видях усмивката ѝ. В купето проблесна огънче, осветявайки за миг женски силует, после от него остана само оранжевата точка на цигарата.

— Струва ми се, вече ви казах, че не искам да разговарям с вас, господин Дрезден.

— Харесват ми жени, които са трудно достъпни.

Тя се разсмя със своя забележителен смях. През затъмнените стъкла видях как главата ѝ се поклаща в такт със смеха.

— С всяка изминала секунда ставам все по-недостъпна. Още веднъж: довиждане. — И отново сигнал „заето“.

Усмяхнах се, затворих телефона, приближих се до лимузината и почуках по стъклото. То се отпусна с леко жужене и отвътре ме погледна жена на около двацет и пет години, извила учудено вежди. Имаше красиви очи с цвят на дъждовни облаци, леко пресилени сенки и яркочервено червило на пълните си устни. Кафявите ѝ коси бяха стегнати в кок на тила, от което скулите ѝ изглеждаха почти остри; само на слепоочията нарочно беше оставила няколко свободни кичура. Общо взето, имаше хищен вид — рязък, решителен. Беше облечена в бяла блуза и сиви памучни панталони. В едната си ръка стискаше запалена цигара, чийто дим ме удари в носа и аз издишах, за да го прогоня.

Тя ме изгледа откровено изпитателно от долу нагоре.

— Няма нужда да ми казвате, че сте Хари Дрезден.

— Наистина трябва да говоря с вас, госпожице Рандал. Няма да ви отнема много време.

Тя погледна часовника си, след това вратите на терминала, а накрая и мен.

— Добре. Май не мога да избягам? На ваше разположение съм. — Смулна от цигарата. — Аз пък харесвам мъже, които не се отказват лесно.

Прочистих си отново гърлото. Жената беше привлекателна, но не прекалено. Въпреки това в нея имаше нещо, което ме подпалваше, може би в начина, по който държеше главата си и произнасяше думите, и това нещо заобикаляше мозъка ми и атакуваше направо хормоните. По-добре да се захвана направо с темата, вместо да се правя на глупак.

— Как се запознахте с Дженифър Стантън?

Тя ме изгледа под дългите си мигли.

— Бяхме интимни.

Хм.

— Вие сте работили заедно при Бианка.

Линда изпусна още дим.

— Тази превзета малка кучка. Да. Работех с Джен. Дори известно време имахме обща стая. Деляхме едно легло. — Тя сви устните си кокетно и пропусна през тях един тих и трептящ, но порочен смях.

— Познавахте ли Томи Том? — попитах аз.

— О, да. Беше фантастичен в леглото. — Наведе очи и се размърда на седалката, протягайки едната си ръка навътре, така че излезе извън погледа ми. — Той беше редовен клиент. Май два пъти месечно двете с Джен отивахме при него и си организирахме малко парти. — Тя се наведе към мен. — Той умееше неща, които побъркваха всяка жена и я превръщаха в истинско животно, Хари Дрезден. Знаете какво имам предвид. Да пъшка и да крещи от възбуда.

Тя наистина ме подлудяваше. Гласът ѝ възбуждаше такива сънища, които не бихте искали да забравите на сутринта. Изражението ѝ обещаващо неща, които не бих споделил с други, ако ми дадеше такъв шанс. „Работата, Хари. Занимавай се само с работата си.“

Има дни, в които наистина я мразя тази работа.

— Кога за последно разговаряхте с нея?

Тя дръпна отново от цигарата, но този път забелязах как пръстите ѝ леко потрепериха. Преодоля го, но все пак недостатъчно бързо. Очевидно беше нервна. Толкова нервна, че чак трепереше и аз

най-сетне проумях защо. Държеше се като уличница, за да предизвика реакцията на жлезите ми, а не на мозъка, защото се опитваше да скрие нещо.

И аз съм човек, нечие хубаво лице или тяло лесно могат да отвлекат вниманието ми като на всеки друг млад мъж. Линда Рандал беше много добра в тези номера. Но не обичам да ме правят на глупак.

И така, госпожице Секс Богиня. Какво криете?

Прочистих гърлото си и попитах отново:

— Кога за последен път говорихте с Дженифър Стантън, госпожице Рандал?

Тя ме погледна с присвити очи. Съвсем не беше глупава. Разбра, че съм я разгадал и съм прозрял претенциите ѝ. Флиртаджийското ѝ поведение се изпари.

— Полицай ли сте? — попита тя.

Поклатих глава.

— Честна дума, опитвам се само да разбера какво е станало с нея.

— По дяволите — каза тя меко. Хвърли фасата от цигарата на асфалта и издуха цял облак дим. — Вижте какво. Ако ви кажа нещо и видя, че се приближава полицай, въобще не ви познавам. Ясно ли е?

Кимнах.

— Чухме се с Джен в сряда вечерта. Тя ми се обади. Било рожденият ден на Томи. Искаше да се съберем тримата. — Изкриви уста в гримаса. — Нещо като тържество.

Погледнах я и се наведох към нея.

— Отидохте ли?

Очите ѝ блуждаеха нервно, като на котка, затворена в малка стая.

— Не — каза тя. — Бях на работа. Искаше ми се, но...

— Тя каза ли нещо необичайно? Нещо, което да ви накара да помислите, че е в опасност?

Поклати отново глава.

— Не, нищо. Напоследък не се чувахме много често. Виждах я рядко, след като напуснах „Каdifения салон“.

Намръщих се.

— Знаехте ли дали се занимава с нещо друго? Да се е забъркала в нещо, което може да ѝ създаде неприятности?

Тя поклати глава.

— Не. Тя не се занимаваше с такива неща. Не е в нейния стил. Беше много сладка. Повечето момичета се уморяват и започват да се тормозят, господин Дрезден. Но при нея не беше така. Тя по някакъв начин караше хората да се чувстват добре. — Погледна встрани. — Аз не можех така. Просто се магнах.

— Нищо ли не можете да ми кажете? Не се ли сецате за нещо?

Тя стисна устни и поклати глава. Поклати я отново, докато ме лъжеше. Бях съвсем сигурен. Тя се затваряше, стягаше се, а ако наистина нямаше какво да ми каже, защо се опитваше да скрие нещо? Може би знаеше нещо — освен ако не се съпротивляваше, защото по някакъв начин бях засегнал чувствата ѝ — също както при Бианка. Така или иначе, нямаше да ми каже нищо повече.

Свих разочаровано юмруци. Ако Линда Рандал няма информация за мен, бях попаднал в задънена улица. Бях я засегнал — втора жена за една и съща вечер. В серия си, Дрезден, въпреки че едната от тях не беше човешко същество.

— А защо — изплюх камъчето аз, преди даже да си помисля, — защо бяха нужни тези флиртаджийски номера?

Тя ме погледна и се усмихна. Усетих как се промени веднага и на преден план отново излезе чувствената ѝ привлекателност, също както преди малко — но този път дори не се опита да прикрие погнусата, която изпитваше към себе си. Отклоних бързо погледа си от очите ѝ, защото не исках да видя нищо повече, не изпитвах никакво желание да надникна в душата на Линда Рандал.

— Защото съм такава, господин Дрезден. Някои имат нужда от дрога, други от алкохол. А на мен ми трябва оргазъм. Секс. Страст. Пристрастена съм. Градът е пълен с такива като мен. — Тя погледна встрани. — Най-доброто нещо след любовта. Поддържа ме жива. А сега, моля да ме извините.

Отвори рязко вратата. Аз се дръпнах назад да ѝ направя място и тя се запъти към задната част на колата — с дългите си крака и с дълги крачки — и отвори багажника.

От терминала излезе висока двойка — и двамата с очила, облечени в стилни сиви дрехи, които се приближиха към лимузината. Имаха вид на професионалисти — от онези, които имат солидна кариера, но нямат деца, за които да се грижат, с достатъчно пари и свободно време да поддържат добрия си вид — и да помпат мускули на

гладиаторите. На рамото си той беше метнал пътна чанта, а в ръката си стискаше малко куфарче, докато тя не носеше нищо друго, освен папка за документи. Нямаха бижута, нито часовници, дори венчални халки. Странно.

Мъжът постави нещата, които носеше, в багажника и погледът му се плъзна от Линда към мен. Попита я тихо, за да не го чуя, но аз имам добър слух.

— Кой е този? — тонът му звучеше изкуствено и леко напрегнато.

— Един приятел, господин Бекитс. Едно време излизахме заедно — отговори тя.

Нови лъжи. Ставаше интересно.

Погледнах към жената, която вероятно беше госпожа Бекитс. Тя ми отвърна със спокойно изражение, лишено от всякаква емоция. В него имаше нещо призрачно. Виждах съм такива лица на кино — затворници, освободени от нацистките лагери след войната. Кухи, сковани, почти мъртви лица.

Линда отвори задната врата и господин и госпожа Бекитс се настаниха в колата. Госпожа Бекитс за миг погали Линда по кръста, жест, който ми се видя странен по отношение на член от персонала. Забелязах, че Линда потръпна, преди да затвори вратата. След това заобиколи колата и мина покрай мен.

— Изчезвайте — каза тя тихо. — Не искам неприятности с шефа.

Посегнах към ръката ѝ и я стиснах между дланите си, както би направил един любовник, да речем. По този начин визитната ми картичка попадна в нея.

— Визитката ми. Ако се сетите за нещо, ще ми се обадите, нали?

Тя се извърна, без да ми отговори, но картичката изчезна в джоба ѝ, преди да седне в колата.

Мъртвешките очи на госпожа Бекитс ме наблюдаваха през стъклото, докато колата се изниза край мен. Беше мой ред да потръпна.

Както вече казах — призрачно.

Влязох в летището. Мониторите, които показваха разписанието, примигнаха, когато минах край тях. Седнах в едно от вътрешните кафенета и си поръчах чаша кафе. Наложих се да го платя с дребни монети. Повечето ми пари бяха отишли за наема от миналия месец и за любовната отвара, която Боб ме накара да направя. Пари. Налагаше се

да се заема със случая на Моника Селс и да открия съпруга ѝ. Не исках да се измъкна от кашата с Белия съвет само за да се окажа след това на улицата, защото не мога да си платя сметките.

Отпих от кафето и се опитах да си организирам мислите. Грижите ми бяха в две посоки. От всичко най-важно беше да открия кой е убил Томи Том и Дженифър Стантън. Но не само да го направя, за да не се появят още трупове, ами защото, ако не успея, Белият съвет ще се възползва от случая, за да ме осъди на смърт.

И докато преследвам убийци и се крия от екзекутори, ще трябва да свърша нещо и за някой, който може да ми плати. Не мога да представя сметка на Мърфи за тазвечерната акция — тя ще ме одере жив, ако разбере, че обикалям наоколо, задавам въпроси и си пъхам носа, където не трябва. Така че, ако искам да получа някакви пари от полицейското управление на Чикаго, трябва да отделя време за разследването, което Мърфи иска от мен — да се заема с черната магия, която сама по себе си може да ме унищожи.

Може би е най-добре да се заема с изчезналия съпруг на Моника Селс. Вярвах, че съм очертал контурите на този случай, но нямаше да е зле да ги запълня с още малко щрихи. Мога да отделя време, да си изпълня задължението по договора и дори да вложам малко извънреден труд. Това ми харесваше повече, отколкото да се заема с черна магия.

Така че бих могъл да проследя следата, която ми разкри Тут-тут. Онази нощ край езерото Провидънс е била доставена пица. Крайно време е да поговоря с разносвача.

Напуснах кафенето и отидох до телефонните автомати, откъдето потърсих службата за справки. Имаше само едно място близо до къщата край езерото Провидънс, където можеше да се поръча пица. Дадох ми номера и аз го набрах.

— „Пица Експрес“ — обади се някой с пълна уста. — Какво ще си поръчате?

— Вижте — казах аз, — чудя се дали не можете да ми помогнете. Търся разносвача, който е доставил пица на един адрес в сряда вечер. — Дадох им адреса и помолих да говоря с човека.

— Пак ли? — въздъхна той. — Почакайте малко. Джак току-що се върна от една доставка. — Той извика някого и след минута в слушалката се чу високият баритон на млад човек.

— Ало?

— Ало — отговорих аз. — Вие ли доставихте пица на...

— Чуйте — гласът беше нервен и отчаян, — вече казах, че съжбялявам. Това няма да се повтори.

Примигнах изненадано.

— За какво се извинявате?

— Исусе — каза той. След това чух стъпките му, докато преминава през някакво шумно помещение, и след миг настъпи тишина, вероятно беше в друга стая и бе затворил вратата. — Вижте — простена той, — казах ви, че няма да кажа на никого. Само погледнах. Не можете да ме упрекнете за това, нали? Когато позвъних, никой не ми отвори, какво друго можех да направя? Странно парти, но това си е ваша работа. Нали?

Едва успях да го задържа на телефона.

— Какво точно видяхте, Джак?

— Никакви лица — увери ме той. Все по-нервно. Засмя се и се опита да се пошегува. — Имаше по-интересни неща за гледане от лицата. Нали разбирате. Въобще не ме интересува какво правите в собствената си къща. Или приятелите ви, или който и да е. Не се притеснявайте. Никога нищо няма да кажа. Следващия път ще оставя пицата и ще напиша бележка, става ли?

Приятели в множествоно число. Интересно. Момчето беше много нервно. Вероятно бе видяло доста. Инстинктът ми казваше освен това, че той крие нещо, за което не иска да говори.

— Какво друго? — попитах го аз. Нарочно говорех спокойно и неутрално. — Видели сте още нещо. Какво?

— Не ми е работата — отговори той веднага. — Не е моя работа. Вижте, трябва да затварям. По тази линия получаваме поръчки. Днес е петък и сме много заети.

— Какво — произнесох ясно, разделяйки нарочно думите, — още?

— О, по дяволите — въздъхна той с треперещ глас. — Въобще не бях с този човек. Не знам нищо за него. Не съм му казвал, че сте си правили оргия там или нещо подобно. Честна дума, господине. Не искам да си навлека неприятности.

Виктор Селс явно знаеше как да организира парти и как да изплаши един младеж.

— Последен въпрос — казах аз. — Кого видяхте? Кажете ми?

— Не знам, не го познавам. Някакъв човек с фотоапарат. Това беше всичко. Заобиколих къщата, за да намеря задната врата, качих се на верандата и надникнах вътре. Съвсем за малко. Но той си беше там, целият в черно и щракаше с апарата си. — Замълча за малко — някой чукаше на вратата, която той беше затворил. — За бога, трябва да приключвам, господине. Не ви познавам и не знам нищо. — След това се чуха стъпки и той затвори телефона.

Аз също оставих слушалката и се запътих към колата на Джордж. По целия път обратно към апартамента си прехвърлях подробностите, които бях научил.

Някой се беше обаждал в „Пица Експрес“ преди мен. Някой друг вече бе разпитвал момчето от пицарията. Но кой?

Естествено, Виктор Селс. Проследявайки хората, които имат информация за него и за възможното му присъствие в къщата. Може да е бил пиан или пък някой от гостите му да е поръчал пицата — а сега Виктор се опитваше да заличи следите си.

Следователно той знае, че някой го търси. Доколкото се досещам, той е бил в къщата, когато аз отидох там миналата нощ. Изчезнал човек, който не иска да го открият, може да стане опасен, когато някой започне да души около него.

А фотографът? Който обикаля около прозорците и прави снимки. Порових се в джоба на шлифера и открих празната кутийка от филмова лента. Това обясняваше поне откъде е дошла. Но защо някой ще се навърта наоколо и ще прави снимки на Виктор и приятелите му? Може би Моника е наела и частен детектив, без да ми каже. Или някой съсед, който иска да направи мръсни снимки? Няма начин да се разбере. Нова загадка.

Паркирах студейкърата пред къщи и угасих мотора. Претеглих постигнатото тази вечер — загадки — много, резултати — никакви.

Разследването за Моника Селс беше довело до съпруг, който организира оргии в къщата край брега на езерото, след като е изхвърлен от работа, и се страхува да не бъде разкрит. Вероятно напреднал случай на мъжка менопауза. Моника не ми приличаше на жена, която би погледнала благосклонно на това — нито пък щеше да ме обвини в лъжа, ако ѝ кажа истината. Но случаят поне заслужаваше още малко внимание — мога да му посветя още няколко часа и да

изкарам още малко пари, преди да ѝ представя сметката. Все още обаче не знаех цялата истина.

Опитът при Бианка бе довел до задънена улица заради Линда Рандал. Имах още въпроси към нея, но тя се бе затворила като банка в неделя. Не можех да представя нищо сигурно на Мърфи, за да може да продължи случая. По дяволите, налагаше се да направя проучването въпреки всичко. Може от него да излезе нещо полезно, някаква улика, която да помогне на мен и на полицията да открием убиеца.

А може и дракони да излетят от задника ми. Но трябваше да опитам.

Излязох от колата и се отправих към апартамента, за да поработя.

Мъжът ме беше дебнал зад кофите с боклук, които стояха до стълбите при входната врата. Бейзболната бухалка ме уцели зад ухото и ме повали почти напълно безчувствен в подножието на стълбите. Усетих стъпките му, но не можех да помръдна, когато той се спусна към мен.

Това пасваше на целия ден.

Той стъпи на врата ми. След това вдигна бухалката и тя просвистя, за да се стовари с пълна сила върху черепа ми.

Само дето пропусна целта си и удари асфалта на сантиметри от окото ми.

— Слушай, Дрезден — каза нападателят ми. Гласът му беше груб, тих и преднамерено заплашителен. — Имаш дълъг нос. И го навираш, където не трябва. Устата ти е голяма. Спри да говориш с хора, с които не бива. Или ние ще я затворим. — Направи мелодраматична пауза и добави: — Завинаги.

Стъпките му се отдалечиха от стълбите и заглъхнаха.

Останах да лежа известно време и единственото, което виждах, бяха стълбите пред мен. Мистър се появи отнякъде, вероятно привлечен от моето пъшкане, и започна да ближе носа ми.

Постепенно възвърнах подвижността си и успях да седна. Виеше ми се свят и ми се повръщаше. Мистър се отърка около мен и макар да усещаше, че нещо не е наред, започна да мърка. Успях да се надигна и да се задържа достатъчно дълго прав, за да отключа вратата на апартамента, да влезем вътре заедно с Мистър и да заключа отново след нас. Довлякох се до креслото в тъмнината и се отпуснах в него, издишвайки шумно.

Останах неподвижен, докато виенето на свят се забави достатъчно, за да мога да си отворя очите, и докато ударите в слепоочията ми се успокоиха. Ударът по главата. Някой беше ударил главата ми с бейзболна бухалка и ѝ беше придал нова и интересна форма, напълно неподходяща за извършването на каквито и да било умствени упражнения. Някой би могъл даже да запрати с удари Хари Дрезден в небитието.

Прекъснах този ред на мисли.

— Ти не си някакво бедно зайче, Дрезден! — припомних сам на себе си строго. — Ти си магьосник от старата школа, заклинател от най-висок ранг. Няма да се откажеш само защото някакъв идиот с бейзболна бухалка ти е наредил!

Съживен от звука на собствения си глас, или по-скоро от усещането, че говоря сам на себе си, станах и запалих огъня в камината, след което започнах да се разхождам неспокойно пред нея, опитвайки се да обмисля детайлите.

Звучаха ли събитията от тази вечер като предупреждение? Кой би имал основание да ме заплашва? Какво не искаха да открия? И преди всичко, как би трябвало да постъпя?

Вероятно някой е видял, че разговарям с Линда Рандал. Или, вероятно, някой е разбрал, че съм ходил при Бианка и съм я разпитвал. Синята „Костенурка“ не е изключителна кола, но трудно можеш да я сбъркаш с друга. И кой е решил, че трябва да ме следи?

Ами да не би Джони Марконе — Джентълмена да не направи точно това само за да размени няколко думи с мен? И да поиска да не се бъркам в убийството на Томи Том? Да, точно така беше. Може това да е било още едно напомняне от шефа на бандитите. Имаше нещо мафиотско в цялата история.

Отидох в кухненския бокс и си направих чай с аспирин срещу главоболието. Билковите отвари са добри, но не исках да рискувам.

Воден от същите съображения, извадих моя „Смит и Уесън“ 38-и калибър от чекмеджето му и проверих дали е зареден. След това го пъхнах в джоба на сакото.

Магьосничеството е хубаво нещо, но е добре да имаш под ръка револвер, за да обезкуражиш типове, които използват бейзболни бухалки. Кълна се в ада, няма да се огъна пред тигъра Джони Марконе

и няма да му позволя да ме юрка и тъпче, както си реши. Няма начин, нито в ада, нито на земята.

Главата ме болеше и ръцете ми трепереха, но аз се спуснах по стълбите в лабораторията и започнах да търся как можеш да пръснеш нечий гръден кош от сто километра.

Кой казва, че не се забавлявам в петък вечер?

ГЛАВА 11

Отне ми цялата нощ и част от следващата сутрин, но накрая успях да реша задачата как някой е убил Томи Том и Дженифър Стантън по този начин. След петия или шестия опит проверих всички данни и се заех с изчисленията.

Не се получи нищо смислено. Това просто беше невъзможно.

Или ние всички подценявахме опасността от този убиец.

Грабнах шлифера си и излязох, без да си направя труда да пооправя външния си вид. В къщата ми няма огледало. Прекалено много създания могат да използват огледалата като прозорци — или дори като врати, но бях напълно сигурен, че изглеждам ужасно. Огледалото за обратно виждане на студейкърта го потвърди. Лицето ми беше изпито, с набола брада и дълбоки кръгове под кървясалите очи, а косата ми изглеждаше като че ли съм карал бърз мотоциклет през облак от мазен дим. Ако имате навика да си пригладите косата с потни длани, ще получите същия ефект. Особено ако го правите в продължение на дванайсет или четиринайсет часа непрекъснато.

Това нямаше никакво значение. Мърфи очакваше тази информация и трябваше да я получи. Положението беше лошо. Много, много лошо.

Бързо стигнах до полицейското управление, защото знаех, че Мърфи ще иска да чуе това лично. Отделът, в който тя работеше, се намираше в едно от остарелите здания, които приютяваха щатската полиция. Бяха поочукани на места, но се държаха като стари войници, които стоят мирно и се опитват да си приберат коремите. По една от стените някой беше нарисувал графити и работниците щяха да ги заличат едва в понеделник.

Паркирах студейкърта на определеното за посетители място — това не беше трудно в събота сутрин — и се изкачих по стъпалата към зданието. Зад приемното гише не стоеше познатият ми мустака стар боен кон, а една посивяла матрона със стоманени очи, която само с

един поглед оцени какъв начин на живот водя и ме накара да чакам, за да се обади на Мърфи.

Докато се въртях в очакване, влязоха двама полицаи, които водеха някакъв човек с белезници. Той не се съпротивляваше — тъкмо обратното, беше навел глава и стенеше сякаш нареждаше някакъв напев. Беше слаб и имах чувството, че е съвсем млад. Както джинсите и якето, така и косата му изглеждаха неподдържани. Полицайте минаха с него покрай мен и единият каза:

— Тези от отдела за наркотици, на които се обадихме, ще трябва да се заемат с него, когато се посъвземе.

Дежурната на регистрацията им подаде една папка, която другият взе под мишница, и двамата повлякоха младежа нагоре по стълбите. Аз продължих да чакам, потърквайки уморените си очи. Накрая дежурната успя да се свърже с някого от горния етаж. Чух я да възкликва малко изненадано, след това отговори:

— Добре, лейтенант, ще го пратя при вас — и ми махна с ръка да мина.

Усетих погледа ѝ да се забива в гърба ми и неволно прокарах длан по косата и брадата си.

Специалният отдел разполага със собствена малка чакалня, веднага след вратата на горната площадка на стълбите. Тя е обзаведена с четири дървени стола и стара изтърбушена кушетка, която може да ти счупи гръбнака, ако се опиташ да спиш на нея. Кабинетът на Мърфи е последният в дъното на коридора.

Тя стоеше на бюрото си, притиснала телефонната слушалка до ухото си с измъчено изражение. Имаше вид на тийнейджърка, която току-що се беше скарала с гаджето си, макар че щеше да ми счупи главата, ако ме чуе да казвам подобно нещо. Магнах ѝ с ръка и тя ми кимна. Посочи с ръка към чакалнята и затвори вратата на кабинета си.

Седнах на един от столовете и отпуснах глава на стената. Едва затворих очи, когато зад мен от коридора се разнесе писък. Чу се шум от боричкане и няколко гневни възклицания, преди писъкът да се повтори, този път по-наблизо.

Реагирах, без да мисля — бях прекалено уморен за това. Станах и се упътих към коридора по посока на шума. От лявата ми страна се спускаха стълбите, а отдясно беше коридорът.

Появи се някаква фигура — силует на тичащ човек, който се приближаваше с големи крачки. Същият, който преди малко висеше напълно безпомощен между двамата полицаи и стенеше. Точно той надаваше писъците. Чу се тропот и зад него се зададоха полицаите, които бях видял преди миг на долния етаж. И двамата не бяха в първа младост и тичаха запъхтяно, придържайки кобурите на pistolетите, които се люлееха на бедрата им.

— Стой! — извика единият. — Спрете този човек!

Косата ми настръхна. Човекът тичаше право към мен и пицеше силно и ужасено с някаква неясна нотка. Ужас, паника, страст, ярост, свити на кълбо и изплюти във въздуха през гласовите му струни.

Когато излезе от сянката, за миг зърнах луди, ококорени очи, мръсно лице, джинси и яке. Ръцете му бяха зад гърба, вероятно оковани с белезници. Той не виждаше стълбата, към която тичаше. Не знам въобще какво гледаше, но ми се стори, че не го интересува. Беше се втурнал към мен и към стълбите, сяпко и опасно за самия него.

Всичко това не ме засягаше, но не можех да го оставя да се претърколи надолу по стълбището. Хвърлих се към него с всичка сила, опитвайки се да го ударя с рамо в корема като футболист и да го отблъсна обратно.

Заради това ме късаха всяка година в гимназията. Блъснах го, но той се завъртя и отскочи от стената. Струва ми се, че не ме видя и дори не забеляза присъствието ми. Продължи с писък сяпко напред към стълбите. Аз се строполих на земята и усетих остра болка в главата, там, където непознатият грубиян ме беше халосал с бухалката.

Едно от предимствата на високия ми ръст е, че имам дълги ръце. Претърколих се и посегнах с едната. Пръстите ми хванаха плата на джинсите му и дръпнах силно крака му настрани.

Това свърши работа. Изваден от равновесие, той се завъртя и грохна на покрития с плочки под. При падането си изкара въздуха и писъкът спря. Отърколи се до ръба на стълбата и остана там, като едва мърдаше. Полицаите изтропаха покрай мен от двете ми страни.

В този миг стана нещо странно.

Младият човек се загледа в мен, очите му се ококориха и се превърнаха в големи черни кръгчета по средата на кървясалите му очни ябълки. След това се завъртяха назад и той повече едва ли можеше да вижда нещо. И тогава се развика, като че надуваше тръба.

— Магьосник! — крещеше той. — Магьосник! Виждам те! Виждам те! Виждам какво те заобикаля, кой те предхожда, виждам и Този, Който Те Следва. Те идват, идват за теб!

— Боже господи — каза по-нисичкият полицаи, докато хващаха момчето за ръцете и го влачеха обратно по коридора. — Наркомани. Благодаря за съдействието, приятел.

Погледнах го и дръпнах по-високия полицаи за ръкава на ризата.

— Какво става, сър? — попитах аз.

Той се спря и остави задържания да виси между него и партньора му. Главата на момчето беше наведена, очите му все още показваха бялото, но той беше обърнат към мен и се хилеше с ужасна, озъбена усмивка. Челото му беше силно набръчкано, сякаш се опитваше да ме фокусира през костите на веждите и на челната част на черепа.

— Наркоман — каза високият полицаи. — От тези новите, с Третото око. Хванахме го край езерото и в колата му имаше почти четири грама от тази дрога. А в него вероятно и повече. — Поклати глава и ме попита: — Вие добре ли сте?

— Нищо ми няма — успокоих го аз. — Третото око ли? А, онази новата дрога?

По-ниският изсумтя:

— Оня боклук, който им давал възможност да надникнат в духовния свят.

Високият кимна.

— Закачат се по-яко от крека. Благодаря за помощта. Не забелязах, че сте цивилен. Не очаквах да видя други освен полицаи тук по това време.

— Няма проблеми — успокоих го аз. — Добре съм.

— Хей, чакайте — каза пълният. Погледна накриво и ме посочи с пръст: — Вие не сте ли онзи човек? Психо-консултантът, за когото ми каза Кармайкъл?

— Ще се възползвам от Петата поправка^[1] — му отговорих аз с усмивка, която съвсем не отговаряше на настроението ми. Полицайте се закискаха, обърнаха ми гръб и се заеха със задачата си да отведат арестувания.

По целия път по коридора той продължи да шепне с налудничавия си глас:

— Виждам те, виждам те, магьоснико. Виждам и Този, Който Те Следва.

Върнах се в чакалнята и седнах на стола, но главата ме болеше и стомахът ме присвиваше. Този, Който Ме Следва. Никога не бях срещал наркомана. И не съм бил близък с него. Не усетих във въздуха край него неувимото присъствие на сила, която издава практикуващия магия.

Как, за бога, той бе видял сянката на Този, Който Ме Следва?

По причини, които нямам време да обяснявам, аз съм необратимо белязан от присъствието на духа преследвач, известен като Този, Който Те Следва. Бях положил невероятни усилия да надживея врага си, който беше призовал Този, Който Те Следва и го беше изпратил след мен — но въпреки че духът преследвач не успя да ме хване, белегът от неговото присъствие все още може да се види върху мен от тези, които могат да използват третото око. Той се влачи след мен като дълга, отвратителна сянка. Нещо като духовен белег, останал да напомня за срещата.

Единствено магьосниците имат тази способност да почувстват аурата и проявите на магически явления. А наркоманът не беше магьосник.

Възможно ли беше да не съм прав в първоначалната си оценка за тази нова дрога? Може би тя наистина отваряше третото око на тези, които я употребяваха?

Потреперих при тази мисъл. Нещата, които виждате, когато се научите как да отворите третото си око, могат да са ослепително красиви и да ви просълзят — но те могат и да са ужасни и в сравнение с тях най-лошите кошмари биха изглеждали съвсем обикновени и спокойни. Поглед върху миналото, бъдещето и истинската същност на нещата. Психични сияния, странни сенки, духове от всякакъв вид, трептящите сили на Небивалото във всичките му блестящи и нежни сияния — всичко това влиза направо в мозъка ви — незабравимо и вечно. Магьосниците бързо се научават как да контролират третото око и да го държат затворено, освен в моменти на голяма необходимост — в противен случай те биха полудели само за няколко седмици.

Отново потреперих. Ако дрогата наистина може да въздейства върху смъртните и да причинява нещо друго, освен халюцинации, то тя е много по-опасна, отколкото изглежда, а въздействието ѝ, което бях

видял при наркомана, ме плашеше. Дори ако привикналият към тази дрога не полудее, той ще успее да проникне през илюзиите и многобройните маски на създанията, които невидими бродят редовно сред хората, и това ще принуди тези създания да се защитават, от страх да не бъдат разкрити. Двойна опасност.

— Дрезден — стресна ме Мърфи, — събуди се.

Примигнах.

— Не спя — промърморих аз. — Отморявам си очите.

— Да бе — изсумтя тя и ми пъкна една чаша в ръката. Беше приготвила кафето с много захар, както го обичах, и макар че беше поизстинало, миришеше чудесно.

— Ти си ангел — прошепнах аз. Отпих една глътка и посочих с глава към редицата кабинети. — По-добре там да ти кажа каквото имам.

Докато отпивах, почувствах как ме оглежда.

— Добре — отговори тя. — Да вървим. А кафето е петдесет цента, Хари.

Последвах я в кабинета ѝ, който беше небрежно скована кутия от шперплат, с врата, която не се затваряше добре. На нея беше залепена хартия, на която грижливо беше написано с флумастер: „Л-т Карин Мърфи“ На дървото все още личеше избелелият белег от табелката на предишния обитател. Това, че управлението никога не си правеше труда да постави нова табелка, напомняше на шефа на Специалния отдел колко несигурно е положението му.

Мебелировката в нейния кабинет и цялото обзавеждане бяха в пълен контраст с коридора и чакалнята. Бюрото и шкафовете бяха строги, черни и нови. Компютърът, разположен отляво на собственото ѝ бюро, винаги беше включен. Специална дъска на една от малките стени показваше прегледно информацията за всички текущи операции. Дипломата ѝ от колежа, трофеите от състезанията по айкидо и стрелба покриваха друга стена и попадаха право пред очите ви, ако седнете на стола пред бюрото. Такава беше Мърфи — организирана, пряма, решителна и съвсем малко войнствена.

— Задръж — спря ме Мърфи, както правеше винаги, мина пред мен и изключи компютъра и малкото радио на бюрото си. Тя знаеше каква бъркотия настъпва, когато аз се приближа до някоя машина. Едва тогава ме покани да вляза.

Седнах и пийнах още една глътка кафе. Тя се разположи на креслото зад нейното бюро и ме погледна с присвитите си сини очи. Беше облечена също така строго, както и в работните дни — тъмни панталони и тъмна блуза, с прибрана руса коса, светла сребърна огърлица и обици. Много стилно. Аз от своя страна с измачканата си фланелка, черен шлифер и рошава коса изглеждах доста опърпан.

— И така, Хари — каза тя, — какво имаш за мен?

Изпих последната глътка кафе, потиснах една прозявка и оставих чашата на бюрото. Преди да започна да говоря, тя постави подложка под чашата.

— Цяла нощ работих над проблема — започнах аз, опитвайки се да говоря спокойно. — Отне ми ужасно много време да проумея какво е било заклинанието. И доколкото можах да установя, почти невъзможно е да се извърши върху един обект, камо ли върху два.

Тя ме стрелна с поглед.

— Не казвай, че е невъзможно. Имаме два трупа, които доказват обратното.

— Спокойно — изръмжах аз. — Тъкмо започвах. Трябваше да проумея цялата схема, ако искам ти да разбереш каквото и да е.

Погледът ѝ се вкамени. Тя положи ръцете си на ръба на бюрото и каза със студен тон:

— Чудесно. Защо не се опиташ да ми обясниш?

Потърках си отново очите.

— Виж, който и да го е направил, е използвал тавматургично заклинание. Това е сигурно. Той или тя са се сдобили с нещо от Томи Том и Дженифър Стантън — коса или нокът, за да могат да прекарат връзка към тях. След това са изтръгнали сърцето на ритуална кукла или жертвено животно и са използвали огромно количество енергия, за да се случи същото нещо с жертвите.

— Това не ми казва нищо ново, Хари.

— Чакай малко, сега идва най-важното — продължих аз. — Количеството енергия, което е трябвало да се използва, е изумително. По-лесно е да се предизвика земетресение, отколкото да се причини подобно нещо на живи същества. В най-добрия случай аз бих могъл да го направя, без да се самоубия. На някого, който много, ама наистина много ме е ядосал.

— Сам ли се сочиш като заподозрян? — Устните на Мърфи се свиха в ъгълчетата.

Въздъгнах.

— Казах, че съм достатъчно силен, да го направя на един човек, но ако опитам на двама, ще загина още при опита.

— Искаш да кажеш, че магьосникът, който го е сторил, е някакъв вид Арнолд Шварценегер.

Свих рамене.

— Допускам, че е възможно. По-скоро някой изключително добър го е направил. Грубата сила не определя какво можеш да постигнеш с магия. По-важно е фокусирането. Колкото по-добре фокусираш и колкото повече енергия насочваш към една точка в даден миг, толкова повече можеш да постигнеш. Нещо като китайските майстори на бойни изкуства, които пречупват греда с един удар на ръката. Те съсредоточават цялата сила, с която разполагат, и получават изключителен ефект.

Мърфи погледна към трофеите си от айкидо и кимна.

— Така е — отговори тя. — Мисля, че разбирам. Значи трябва да търсим магьосническия еквивалент на Господин Мияги^[2]?

— Или пък — казах аз, повдигайки пръст — няколко магьосници, работещи едновременно. Обединяват силата си и я използват наведнъж. — Главоболието, комбинирано с разбъркания стомах, и кофеинът ме правеха малко замаян. — Екипна работа, екипна работа, това е решението.

— Много убийци — въздъгна Мърфи. — Не съм открила и един, а ти ми казваш, че може да са петдесетина.

— Тринайсет — поправих я аз. — Не можеш никога да използваш повече от тринайсет. Но не мисля, че това е вероятно. Една група може да свърши работата. Всеки един от този кръг трябва да владее заклинанието и да няма никакви съмнения и задръжки. И трябва да си имат пълно доверие. Подобни неща не се срещат при обикновените банди убийци. За целта е необходим и малко фанатизъм. Някакъв култ или политическа организация.

— Култ? — попита Мърфи и разтърка очите си. — В „Аркейн“ ще празнуват, ако се окаже така. В крайна сметка Бианка също ще се окаже замесена. Тя има достатъчно много врагове, които биха искали

да ѝ направят това. Тя може да вдъхнови такива усилия, за да се опитат да се отърват от нея.

Поклатих глава. Болката ставаше по-силна, но парченцата започваха да се наместват.

— Не. Тръгваш в грешна посока. Убиецът не е посегнал на Томи Том и на проститутката, за да нарани Бианка.

— От къде знаеш?

— Срегнах се с нея — отговорих аз.

— По дяволите, Хари!

Не реагирах на яда ѝ.

— Знаеш, че тя нямаше да иска да говори с теб, Мърфи. Тя е старомодно чудовище. Никакво сътрудничество с властите.

— Но е разговаряла с теб? — попита Мърфи.

— Бих казал.

— Бих те пребила, докато заприличаш на лайно, ако вече не приличаше на такова — каза Мърфи. — Какво откри?

— Бианка не е замесена. И няма представа кой може да го е извършил. Но е нервна и уплашена. — Не споменах, че беше толкова уплашена, че се опита да ме разкъса на парчета.

— Значи, има следи, но не към Бианка?

— Към Джони Марконе — потвърдих аз.

— Улична война между бандите — каза Мърфи. — А сега намесват и магията. Мафиотски магически заклинания. Исусе Христе. — Тя потропа с токчета по края на бюрото.

— Война между бандите. Доставчиците на Трето око срещу пласьорите на обикновените дроги. Прав ли съм?

Тя ме погледна за миг.

— Да. Да, прав си. Но как го разбра? Ние самите научаваме подробностите от вестниците.

— Току-що налетях на един тип, който беше дрогиран до козирката с Трето око. Изрече неща, които ме накараха да помисля, че тази дрога не е боклук. Тя е истинска. Вероятно съществува някакъв наистина сериозен магьосник, който може да я произведе в такива количества.

Сините очи на Мърфи блеснаха.

— Следователно този, който разпространява по улиците Трето око, е...

— Същият, който е убил Томи Том и Дженифър Стантън. Сигурен съм. Звучи логично.

— Склонна съм да се съглася — каза Мърфи, кимайки. — Колко души според теб могат да произнесат убийственото заклинание?

— За бога, Мърфи — казах аз. — Не може да искаш от мен просто да ти дам списък на хората, които да привикате на разпит.

Тя се наведе напред към мен и очите ѝ станаха стоманени.

— Грещиш, Хари. Мога да поискам това от теб. Мога да ти наредя да го направиш. А ако откажеш, толкова бързо ще те задържа за възпрепятстване на правосъдието и за съучастничество, че свят ще ти се завие.

— На мен вече ми се вие свят — отговорих аз. Тя леко се изхили. Главата ми пулсираше, бум, бум, бум. — Няма да постъпиш така, Мърф. Познавам те. Знаеш прекрасно, че ако разполагам с данни, които могат да ти бъдат от полза, веднага ще ти ги предоставя. Просто ме остави да си върша работата, дай ми шанс да...

— Не, Хари — каза тя сухо. — Никакъв шанс. Вече ме хвърлиха на зверовете и без трудностите, които ми създаваш. А теб вече са те наранили и не ми пробутвай историята, че си паднал по стълбите. Не искам да те остъргвам от асфалта. Който е убил Томи Том, ще стане много гаден, ако някой започне да рови наоколо. А това не е твоя работа, а моя.

— Както кажеш — казах аз. — Ти си човекът с крайния срок.

Тя пребледня и очите ѝ светнаха.

— Ти си невероятно лайно, Хари.

Опитах се да отговоря, винаги го правя, но черепът ми се размекна и заклати на врата, всичко около мен започна да се върти, задните крака на стола като че ли се подгънаха и той се наведе опасно. Помислих си, че е по-добре да се плъзна на пода като гъвкава змия. Плочките, на които опрях буза, бяха гладки, прохладни и много удобни. Главата ми бумтеше безспирно и ми пречеше да се унеса в сладка дрямка.

[1] Петата поправка на Конституцията на САЩ позволява на разпитвания да не отговаря на въпроси от лично естество, без това да се смята за възпрепятстване на правосъдието. — Б.пр. ↑

[2] Господин Мияги — филмов герой от поредицата „Карате Кид“, сенсей по карате. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Свестих се на пода в кабинета на Мърфи. Часовникът на стената показваше, че са минали двайсет минути. Под главата ми имаше нещо меко, а краката ми бяха повдигнати с няколко телефонни указателя. Мърфи притискаше студени компреси на главата и гърлото ми.

Чувствах се ужасно. Изтощение, болка, повдигане и пулсиране в главата. Единственото, което исках, бе да се сгуша и да спя. Едва ли съм бил някога толкова зле, но въпреки това се опитах да се шегувам:

— Нямах ли някаква бяла престилка? Имах фантазия за теб като медицинска сестра, Мърфи.

— Напълно естествено за перверзен тип като теб. Кой те удари по главата? — попита тя.

— Никой — прошепнах аз. — Паднах по стълбите в моя апартамент.

— Глупости, Хари — каза тя с твърд глас. Въпреки това движенията на ръцете ѝ си бяха все така нежни. — Ти се ровиш в този случай. От там е тази цицина на главата, нали?

Опитах се да протестирам.

— Я стига — каза тя и въздъхна. — Ако не беше в комоцию, щях да ти вържа краката за колата си и да подкарам из града. — Повдигна два пръста. — Колко пръста виждаш?

— Петдесет — отговорих аз и ѝ показах моите два пръста. — Това не е никакво комоцию. Само лек удар по главата. Скоро ще се оправя.

Опитах да се изправя. Трябваше да се върна вкъщи и да се наспя.

Мърфи сложи ръка на гърдите ми и ме натисна обратно на възглавницата, която беше вероятно нейното сако, защото вече не беше облечена с него.

— Стой мирно — скара ми се тя. — С какво дойде до тук? Надявам се, не с оная таратайка.

— „Костенурката“ е като птицата феникс — казах аз. — Но днес използвах един сервизен пикап. Виж. Всичко е наред. Пусни ме от тук,

ще се прибера вкъщи и ще се наспя.

— Ти не си в състояние да караш — каза Мърфи. — Ти си опасен. Мен ще арестуват, ако те оставя да караш в това състояние.

— Мърф — казах аз досадено, — дори да ми платиш онова, което ми дължите, и то веднага, не мога да си позволя такси.

— Не се отдавай на мечти, Хари, и си спести думите. Аз ще те закарам до вас.

— Няма нужда от... — започнах аз, но тя се изправи и излезе от кабинета.

Глупости, помислих аз. Пълни глупости. Можех свободно да се движа. Седнах и се опитах да се изправя на крака.

Когато Мърфи се върна, ме завари легнал на една страна, а кабинетът ѝ вонеше от моето повръщано. Този път не каза нищо. Само коленичи до мен, почисти устата ми и постави нов студен компрес на главата ми.

Спомням си, че ме подкрепяше, докато стигнем до нейната кола. Спомням си и отделни отсечки от обратния път до апартамента ми. Дадох ѝ ключовете от пикапа и споменах нещо за Майк и шофьора на аварийната кола.

Но преди всичко си спомням ръката ѝ върху моята — хладна, с леко нервни пръсти, съвсем мъничка в сравнение с моята лапа, но силна. Мисля, че през целия път ми се караше и заплашваше. Но си спомням и как здраво хвана ръката ми, сякаш да се увери, че съм още там. Или да ми внуши, че тя е до мен и няма да ме изостави.

Това е причината да съм готов дори да се влача по корем, но да ѝ помогна. Тя е от добрите. От най-добрите.

Пристигнахме до апартамента малко преди пладне. Тя ми помогна да сляза по стълбите и отключи вратата вместо мен. Мистър веднага дотича и се отърка в краката ѝ за поздрав. Може би защото бяха по-къси и ѝ даваха по-добра стабилност, но тя не се олюля като мен, когато Мистър ме блъскаше. Или може би беше от айкидото.

— За бога, Хари — измърмори тя. — Тук е тъмно. — Опита да включи осветлението, но крушките бяха изгорели още миналата седмица и аз нямах пари да ги сменя. Накара ме да седна на леглото и запали няколко свещи от тлеещата жарава на камината. — Добре — каза тя. — Сега те слагам да си легнеш.

— Добре, щом настояваш.

В този момент телефонът звънна. Беше ми под ръка, затова вдигнах слушалката.

— Дрезден — обадох се аз.

— Господин Дрезден. Обажда се Линда Рандал. Помните ли ме?

Хе. Кой би могъл да забрави сцената от онзи филм, в който Мерилин стои над решетката на метрото? Спомних си очите на Линда Рандал и си помислих такива неща, които един джентълмен не би трябвало да мисли.

— Гола ли сте? — попитах аз. Трябваше ми цяла минута, за да осъзная какво съм казал.

Мърфи ми хвърли един кос поглед. Изправи се, отиде в спалнята ми и се зае с оправянето на завивките. Почувствах се ободрен. Може би изпуснатите думи подействаха по-добре от всяка лъжа, която бих изрекъл. Завечаният Хари не беше непременно лош.

Линда продължи да мърка в телефона:

— Сега съм в колата, скъпи. Може би по-късно. Сетих се за няколко неща, които могат да се окажат полезни. Може ли да се видим довечера?

Потърках си очите. Събота. Беше събота вечерта. Не предстоеше ли нещо точно тази вечер?

Да върви по дяволите, помислих си аз. Не може да е толкова важно, щом не си го спомням.

— Разбира се — отговорих аз. — Чудесно.

Тя измърка отново по телефона:

— Ти наистина си джентълмен. Обичам такива като теб. Свършвам работа в седем. Кога да се срещнем? Да кажем, в осем?

— Колата ми се развали — казах аз мъгляво. — Мога да те чакам до магазина на улицата близо до апартамента ми.

Тя отново изля в ушите ми своя плътен кремав смях.

— Знаеш ли какво. Дай ми един час да се прибера вкъщи, да взема един душ и да се направя хубава и съм твоя. Става ли?

— Да, чудесно.

Тя се засмя отново, но не каза довиждане, преди да затвори телефона.

Мърфи се появи отново веднага щом оставих слушалката.

— Каж ми, че не си уреди среща току-що, Дрезден?

— Да не ревнуваш?

Тя изсумтя:

— Трябва ми някой, който е повече мъж от теб, за да съм щастлива. — Подпъхна ръце под мен, за да ме премести в леглото. — Ще се пречупиш като суха клонка, Дрезден. Хайде в леглото, преди да се е случило още нещо.

Сложих ръка на рамото ѝ и я отблъснах. Нямах много сила, но тя се отдръпна намръщено.

— Какво има?

— Още нещо — казах аз и си разтърках очите.

Нещо ме притесняваше — бях забравил още нещо. Сигурен бях. Нещо, което бях обещал да направя в събота. Опитах се да отпъдя мислите за войните между наркодилърите и за хората, подлудени от отварянето на третото око от онази нова дрога, и се опитах да се концентрирам.

Скоро нещо щракна. Моника. Бях обещал да се свържа с нея. Прерових джобовете на шлифера и извадих бележника си. Размахах го към Мърфи и го отворих.

— Свещ. Трябва да прочета нещо.

— За бога, Дрезден. Кълна се, че ти си поне толкова лош, колкото беше първият ми мъж. Упорит до самоубийство. — Тя въздъхна и приближи към мен една свещ. Светлината причиняваше болка в очите ми, но прочетох номера на Моника и го набрах.

— Ало — чу се мек детски глас.

— Здравейте — казах аз. — Искам да говоря с Моника, моля.

— Кой се обажда?

Спомних си, че работя за нея тайно и отговорих:

— Аз съм четвъртият братовчед, Хари, от Върмонт.

— Добре — отговори момчето. — Задръжете за малко. — След това го чух да вика, без дори да свали слушалката от устните си. — МАМО, БРАТОВЧЕД ТИ ХАРИ ОТ ВЪРМОНТ Е НА ТЕЛЕФОНА!

Деца. Трябва да ги обичаме. Аз обожавам децата. Малко сол и лимонов сок и стават много вкусни.

Изчаках тупкането в главата ми да се превърне в обикновена агония, когато момчето остави телефона и чух как стъпките му се отдалечиха.

Минута след това слушалката изтрака и се чу спокойният, леко притеснен глас на Моника:

— Ало?

— Обажда се Хари Дрезден — казах аз. — Искан да ви съобща до какви открития съм...

— Съжалявам — прекъсна ме тя. — Знаете ли, хм, нямам нужда вече от подобна информация.

Примигнах изненадано и прочетох отново телефонния номер от бележника.

— Моника Селс?

— Да, да — каза тя нетърпеливо. — Не се нуждая повече от никаква помощ, благодаря ви.

— Моментът ли е неподходящ?

— Не, в никакъв случай. Просто исках да се откажа от поръчката. Да отменя уговорката. Не се тревожете за мен. — В тона ѝ звучеше нещо странно, като че ли се опитваше да говори като любезна домакиня.

— Отказвате се? Не трябва да търся повече вашия изчезнал съпруг? Но, госпожо, вие ми предплатихте...

Телефонът забръмча и замлъкна. Стори ми се преди това, че чух някакъв глас. За момент помислих, че връзката прекъсна технически. Проклетите несигурни телефони. Обикновено това е от моята страна на линията. Не можеш да им имаш никакво доверие.

— Ало? Ало? — продължих да викам ядосан и сърдит.

Отново се чу гласът на Моника.

— Не се притеснявайте за това. Много ви благодаря за положения труд. Довиждане, благодаря. — И тя отново затвори.

Свалих слушалката от ухото си и я погледнах.

— Странно.

— Хайде, Хари — каза Мърфи и взе слушалката от ръката ми. След което я постави твърдо на билката.

— Ау, мамо. Още не се е стъмнило — опитах се да се пошегувам аз, просто за да не мисля само колко ужасно ме боли главата, когато Мърфи ми помогна да се добера до леглото.

Довлече ме до спалнята и аз се проснах върху хладните завивки с усещането, че ще пусна корени там.

Мърфи измери температурата ми и опипа главата ми с пръсти, особено внимателно около огромната цицина на тила. След това светна в зениците ми с фенерче, което не ми допадна особено много. Накрая

ми даде чаша вода — което пък беше много по-приятно — и ме накара да глътна няколко аспирина.

Запомних само две неща от тази сутрин. Едното беше, че Мърфи ми свали ризата, обувките и чорапите и се наведе да ме целуне по челото. След това ме зави с одеялото и загаси свещите. Мистър се покатери на леглото, разположи се при краката ми и замърка успокоително като някакъв дизелов мотор.

Следващото, което си спомням, е, че телефонът отново звънна. Мърфи тъкмо се канеше да си тръгва и ключовете на колата подрънкваха в ръката ѝ. Чух я, че се върна и вдигна слушалката.

— Домът на Хари Дрезден.

Мълчание.

— Ало — повтори Мърфи.

Никакъв отговор. Силуетът на Мърфи се откри на вратата и тя каза:

— Вероятно грешка. Почини си, Хари.

— Благодаря, Карин — усмихнах се аз, или поне се опитах да го направя.

Тя ми се усмихна в отговор и съм съвсем сигурен, че нейната усмивка бе по-сполучлива от моята.

След това си тръгна. Апартаментът беше тъмен и спокоен. Мистър мъркаше кротко и успокоително.

Продължих да се тормозя сам, дори докато заспивах. Какво бях забравил? И още един въпрос — кой се беше обадил и не беше поискал да говори с Мърфи? Дали беше Моника Селс? Защо трябваше да ми звъни, след като каза изрично да задържа парите?

Чудех се за тези неща и за бейзболната бухалка, и за още други неща, докато мъркането на Мистър накрая ме приспа.

ГЛАВА 13

Събудих се от гръмотевицата, която разтърси старата къща над мен.

Цареше пълен мрак. Нямах никаква представа за времето. Объркан и леко замаян, останах да лежа в леглото още известно време. Усецах едно топло място в краката си, където Мистър бе лежал допреди миг, но големият сив котарак не се виждаше никъде. По отношение на гръмотевиците той имаше заешко сърце.

Дъждът се сипеше като из ведро. Чувах го да плющи по бетона отвън и по покрива на старата къща. Тя скърцаше и се поклащаше от вятъра на пролетната буря и гредите ѝ леко се огъваха, научили с годините, че е по-добре да поддават по малко, отколкото да се съпротивляват до счупване. Бих могъл да си взема известна поука от това.

Стомахът ми се бунтуваше. Станах от леглото и леко залитнах, докато се опитвах да намеря робата си. Не успях в тъмното, но вместо това напипах шлифера, оставен сгънат прилежно на един стол от Мърфи. Върху него лежах няколко банкноти и салфетка, на която пишеше:

„Ще ми ги върнеш после. Мърфи.“

Намръщих се на парите и се опитах да пренебрегна прилива на благодарност, който ме обзе. Взех шлифера и се наметнах с него. След това се отправих, шляпайки бос, към дневната.

Навън отново изтряска гръмотевица. Усецах бурята по начин, по който повечето хора не могат, или го отдават на нервите си. В нея имаше сурова енергия, която пулсираше през облаците. Усецах водата в дъжда и облаците, движението на бурята, въздуха, който запращаше блажните капки върху стените на къщата над мен. Можех също да почувствам смъртоносния огън на светкавиците, които прескачаха от

облак към облак и напипваха пътя на най-малкото съпротивление към търпеливата, вечна земя, която понасяше яростта на бурята. Четирите стихии си взаимодействаха, непрекъснато се движеха и енергията, във всичките ѝ форми, прескачаше от едно място на друго. В бурята имаше огромен потенциал, който един магьосник би могъл да използва, ако е достатъчно отчаян или глупав. Там, където силите на вечната природа се бореха и премятаха, имаше много енергия, която можеше да се оползотвори.

Намръщих се, мислейки за това. Не ми беше идвало на ум досега. Имаше ли буря в сряда през нощта? Да, имаше. Спомних си, че гръмотевиците ме събудиха малко преди зазоряване. Възможно ли е нашият убиец да е впрегнал енергията на бурята, за да подхрани своето заклинание? Напълно възможно. Но и доста рисковано. Подобни подсилени магии са много опасни и нестабилни и трябва да се насочват много внимателно.

Отвън последва ново проблясване, но минаха три или четири секунди, преди гърмът да стигне до мен. Ако убиецът беше използвал бурята, имаше изгледи, ако той или тя бе решил да удари отново, да го направи тази вечер. Изтръпнах.

Стомахът ми продължаваше да се гърчи и аз се заех с решаването на по-незначителните проблеми. Главата ми поне беше по-добре и не се чувствах вече замаян. Но стомахът ми беснееше — подобно на повечето високи, кльоцави хора, ям непрекъснато, без да се засищам. Не знам защо. Затътрих се към кухнята и се заех с грила.

— Мистър? — повиках го аз. — Гладен ли си, приятел? Ще изпека няколко бургера, ммм.

Светкавицата блесна отново, но този път по-близо и тътенът я последва по петите. Светлината беше достатъчно ярка, за да проникне през стърчащите наполовина от земята прозорци и да ме накара да премигна. Но за сметка на това блясъкът ми показа къде беше Мистър.

Котаракът се беше покатерил над библиотеката в далечния ъгъл на апартамента — възможно най-далече от входната врата. Той гледаше към нея и очите му светеха в полумрака, и въпреки типичния си котешки мързелив вид, ушите му бяха наострени, а погледът нащрек. Ако имаше опашка, и тя щеше да потреперва.

Тогава се чу почукване и драскане по вратата.

Може би бурята ме беше изнервила, но аз настроих всичките си сетива, за да отгатна дали има някаква опасност. Бурята обърква всичко и целият шум, както физически, така и духовен, ми пречеше да разбере нещо повече, освен, че зад вратата има някой.

Бръкнах в джоба на шлифера за пистолета — но си спомних, че миналата вечер го оставих в лабораторията и не го взех със себе си, когато отидох в полицейското управление. Полицаяте не се отнасят дружелюбно в такъв случай — те са убедени, че там само те имат законното право да носят оръжие. Не ме питайте защо. Във всеки случай в момента пистолетът не ми беше под ръка.

Тогава се сетих, че имах уговорка с Линда Рандал да наминем насам. Упрекнах се сам, че се поддадох толкова лесно на подозрения, а после, че спях толкова дълго, и накрая, че съм се докарал дотам да изглеждам и да воня като че ли не съм се къпал с дни, нито пък се бях обръснал или сресал, за да изглеждам поне по-малко отблъскващ. Е, имах впечатлението, че тези неща не са чак толкова важни за Линда. И даже ѝ действат като мъжки парфюм.

Отидох до вратата и я отворих, приглаждайки косата си с една ръка, докато се опитвах да си придам някакво подобие на усмивка.

Отвън под дъжда стоеше Сюзан Родригес, разпънала над главата си черен чадър. Беше облечена в бежов шлифер, скъпа черна рокля и носеше обувки с високи токчета. Тя примигна срещу мен, когато се появих на вратата.

— Хари?

Аз се опулих. Господи! Бях забравил за срещата си със Сюзан. Как беше възможно подобно нещо? Въпреки Белия съвет, полицията, вампирите, комоциото, наркоманите, мафиотите и побойниците, размахвайки бейзболни бухалки...

Е, не. Вероятно няма чак толкова изключителни жени, които да задържат вниманието ми покрай всички събития. Но все едно, беше малко грубичко от моя страна.

— Здравей, Сюзан — казах аз жално и погледнах зад нея.

В колко часа беше казала Сюзан, че ще дойде? Девет?

А Линда? В осем? Тя каза най-напред в осем, но после реши, че ще ѝ трябва още един час. Значи, девет. Няма да бъде особено приятно, ако се засекат.

Сюзан прочете изражението ми като отворена книга и хвърли един поглед назад, преди да ме погледне отново.

— Чакаш ли някого, Хари?

— Не точно — смотолевих аз. — Всъщност може би. Влизай, влизай. Ще се измокриш.

Това не беше съвсем точно. Аз бях прогизнал, застанал бос на отворената врата под дъжда и вятъра.

Устните на Сюзан се изкривиха в хитра, леко хищна усмивка, тя сгъна чадъра и мина покрай мен.

— Това ли е апартаментът ти?

— О, не — отговорих аз. — Това е лятната ми къща в Цюрих.

Тя ме изгледа, докато затварях вратата, поех връхната ѝ дреха и я оставих на старата закачалка за шапки до вратата.

Сюзан беше с гръб към мен, докато се занимавах с шлифера ѝ. Роклята подчертаваше дългата извивка на гръба ѝ чак до кръста, но беше по-скоро със семпла кройка и дълги ръкави. Харесваше ми. Даже много. Тя ме остави да огледам гръба ѝ, отдалечи се към камината, след което се обърна към мен, усмихна се престорено и опря гладкото си бедро на дивана. Косата ѝ беше привързана високо на главата и разкриваше дългата ѝ стройна шия, която сякаш предвещаваше още гладки и прекрасни гледки. Устните ѝ се извиха в ъгълчетата на устата и тя присви тъмните си очи към мен.

— От полицията май ти възлагат извънредни задачи, нали, Хари? — провлече тя. — Тези убийства са нещо сензационно! Извършени чрез магия. Можеш ли да ми кажеш нещо?

Трепнах. Тя продължаваше да търси сензации за своя вестник.

— Естествено — казах аз и очите ѝ се разшириха от изненада. — Имам нужда от душ. Ще се върна след миг. Мистър, нали ще наглеждаш дамата?

Сюзан ми хвърли един поглед и се обърна да разгледа Мистър. Той все още беше върху библиотеката, но помръдна с едно ухо и продължи да гледа към вратата.

Над главите ни се разнесе нов тътен.

Запалих няколко свещи за нея и взех една с мен в банята. Мисли, Хари. Събуди се и си прочисти главата. Как трябва да постъпиш?

Първо се изкъпи, си казах наум. Полей се със студена вода и измисли нещо. Линда Рандал ще пристигне след минута и трябва да

попречиш на Сюзан да си пъха носа в убийствата.

Окуражен от съветите, които сам си дадох, бързо се съблякох и се пъгнах под душа. Не използвах електронагревател и затова съм свикнал да се къпя със студена вода. Всъщност като се има предвид колко често лично аз и въобще магьосниците имаме срещи с нормални жени, така е по-добре.

Едва бях започнал да разтърквам шампоана, когато светкавиците станаха по-ярки, гръмотевиците по-шумни и дъждът се засили още повече. Центърът на бурята удари старата къща, при това здраво. Заради бурните електрически заряди ставаше светло като ден. Нищо не можеше да се чуе от гръмотевиците. Въпреки това с крайчеца на окото си забелязах някакво движение и една сянка премина покрай прозорчето на банята (скромно покрито с перденце). Някой се движеше към стълбите на апартамента ми.

Споменах ли вече за огромния си успех с жените? Подобни нощи са обяснението защо е така. Здравата се паникьосах. Изскочих изпод душа все още с шампоан на главата, увих хавлия около кръста си и се втурнах към предната стая.

Не можех да оставя Линда да се изправи пред вратата и Сюзан да ѝ отвори. Това щеше да бъде истинска котешка битка и най-одраскан и нахапан щях да бъда аз.

Преминах през спалнята и влязох в дневната точно в момента, в който Сюзан посегна към дръжката на вратата. Проблесна нова светкавица и трясъкът заглуши щракането на бравата. Чух обаче нещо друго — някакво яростно съскане — и видях, че Мистър е скочил на крака, с извит гръб и настръхнала козина, оголил зъби, и очите му, които вече не бяха сънливи, бяха вперени във вратата.

Гръмотевицата тресна точно в мига, в който Сюзан отвори вратата. Видях я много ясно в профил. Беше подпряла една ръка на кръста си, а на лицето ѝ се беше изписала любопитна и опасна усмивчица.

Щом вратата се отвори, усетих как нахлуват облаците енергия, които винаги придружават призрачните създания, когато се появят в света на смъртните, които досега бяха прикрити от трясъците на бурята. На вратата стоеше някаква доста набита, не по-висока от метър и петдесет фигура, облечена в най-обикновен кафяв шлифер и осветена от синкавите отблясъци на светкавиците. Имаше нещо

странно в тази фигура, нещо, което не принадлежеше на добрата стара майка Земя. „Главата“ ѝ се обърна към мен и внезапно блеснаха две огънчета, синкави като сиянието отгоре, които осветиха грубо лице с нечовешки контури, приличащо повече на жабешко.

Сюзан видя съвсем ясно лицето на демона на половин метър от себе си и изпищя.

— Сюзан — извиках аз и се втурнах към дивана. — Отдръпни се от него! — След това се хвърлих зад дивана и се строполих на коравия под, удряйки силно ребрата си.

Челюстта на демона се разтвори с тихо съскане и гърлото му се стесни в момента, в който аз изчезнах зад дивана. Чу се съскащ звук и една част от дивана за миг просто се разтопи в облак дим с гадна миризма. За около две секунди около мен се разлетяха капчици течност и прогориха дупки навсякъде, където попаднаха. Аз се изтърколих встрани от дивана и от киселината на демона.

— Сюзан — изкрещях аз, — бягай в кухнята. Не заставай между него и мен.

— Какво е това? — извика тя.

— От лошите е.

Погледнах през димящата дупка в дивана, готов да залегна при първа опасност. Демонът, по-масивен и набит от човек, стоеше на вратата и протягаше дългопръсти ръце, подобни на лапи, към вътрешността на стаята. После спря, сякаш задържан от невидима стена.

— Защо не влиза? — попита Сюзан от далечния ъгъл на стаята.

Беше притиснала гръб към стената с очи, разширени от ужас. Господи, не припадай точно сега, Сюзан.

— Законът за защита на дома — казах аз. — Той не е смъртно създание. Трябва да събере цялата си енергия, за да пробие бариерата около къщата.

— Ще успее ли? — каза тя.

Гласът ѝ беше тънък и писклив. Тя продължаваше да задава въпроси, да събира информация и данни, водена от професионалните си инстинкти — подозирах, че разумът ѝ просто бе дал накъсо. Това се случва на мнозина, когато за първи път видят отблизо демон.

Спуснах се към нея, грабнах я за ръката и я повлякох към лабораторията.

— Слизай долу! — изкрещях аз, отворих вратата и ѝ показах стълбата.

— Но там е тъмно — протестира Сюзан. — О, боже! — примигна тя към кръста ми. — Хари? Защо си гол?

Погледнах и се изчервих. Хавлията сигурно е паднала, докато съм се мятал насам-натам. Когато наведох глава, по лицето ми започнаха да се стичат струйки шампоан, които влязоха в очите ми и засмъдяха. Можеше ли да стане по-зле?

От входната врата се разнесе разкъсващ звук и демонът жаба се втурна напред с неуверени стъпки. Вече беше в къщата ми. Светлината от светкавиците все още сияеше зад гърба му и извън електрическият блясък на кръглите му опулени очи, насочени към мен, можех да разгранича само грозния му гърбав силует. Гърлото му се свиваше конвулсивно.

— По дяволите — казах аз. В критични ситуации съм много красноречив.

Избутах Сюзан към стълбите и се обърнах с лице към демона, с протегнати напред ръце, обърнати към него длани и разперени пръсти.

Устата на демона се отвори пак, издавайки мазен, хрочещ звук.

— *Vento riflittum*^[1], изкрещях аз, придавайки на страха и тревогата си осезаема форма, която хвърлих от дълбините на пулсиращото си сърце през раменете и ръцете и я насочих към врага в момента, в който пръските демонска киселина полетяха към мен.

Ужасът и адреналинът ми се излъчиха от върховете на пръстите ми под формата на вятър, със скорост, достатъчна да смъкне скалпа на човек. Те пресрещнаха демонската киселина, разбиха я на дребни пръски обратно към него и го отблъснаха няколко крачки назад, въпреки че той бе забил ноктите си в килима.

Киселината опръска кожата му като с електрически искри, но видимо не му причини нищо. За сметка на това тъканта на връхната му дреха се разпадна за секунди, а килимът и мебелите ми бяха съсипани.

Демонът разтърси глава, за да се окопоти. Обърнах се към далечния ъгъл до вратата, протегнах ръка и протръбих силно: *Vento servitas!*^[2] Светлият, гладък магически жезъл проблесна в мрака и полетя към мен, понесен от по-лек порив на същия вятър. Сграбчих го здраво и го насочих към демона, призовавайки всички силови линии

по дължината на равните непрекъснати жили на дървото на жезъла. Протегнах го хоризонтално и извиках:

— Вън! Вън! Вън! Ти не си добре дошъл тук! — Малко пресилено драматично, но когато имате демон в дневната си, нищо не е прекалено.

Демонът жаба присви рамене, заби широките си крака в пода и изръмжа, когато вълна от невидима сила заструи от върха на жезъла ми към него и се опита да го помете. Усещах съпротивата му, натискът срещу жезъла беше толкова силен, все едно бях опрял върха му на желязна греда и се опитвах да я прекърша.

Напрягахме се мълчаливо в продължение на няколко секунди, докато накрая проумях, че той е прекалено силен за мен. Нямах да успея да го разкарам като някое дребно дяволче или незначителен полтъргайст. Не след дълго щях да се изтоця и щом успееше да тръгне отново напред, той щеше да ме разяде с киселината си или да ме разкъса на парчета. Беше по-силен от всеки смъртен, значително по-бърз и нямаше да спре, докато не умра или не изгрееше слънцето — което и от двете да настъпеше по-рано.

— Сюзан — извиках аз запъхтяно. — Долу ли си?

— Да — отговори тя. — Той тръгна ли си?

— Не съвсем.

Дланите ми бяха потни и полираното дърво на жезъла започна да се плъзга. Паренето от шампоана в очите ми се засили и блясъкът на демонските очи стана още по-ярък.

— Защо не го изгориш? Застреляй го! Гръмни го! — В гласа й се чувстваше нещо въпросително, като че ли тя търсеше нещо долу в лабораторията.

— Не мога — отговорих аз. — Не съм в състояние да напопам достатъчно сила и да убия чудовището, без да хвърля всичко около нас във въздуха. Трябва да се махнеш от тук!

Умът ми трескаво работеше, пресмятах възможностите и изходите, резервите си от енергия, всичко съвсем трезво и рационално. Това същество бе дошло тук заради мен. Ако успея да го отклоня, от една страна, към спалнята и банята, Сюзан може би ще може да избяга. От друга страна, ако е получил заповед да убие мен и евентуалните свидетели, след като свърши с мен, той просто ще тръгне след нея. Трябваше да намеря друг изход. И тогава си спомних нещо.

— Сюзан! — извиках аз. — Долу на масата има една пластмасова бутилка. Изпий каквото има в нея и си помисли, че си далече от тук. Разбра ли? Мисли непрекъснато, че си далече.

— Намерих я — извика в отговор тя след миг. — Гадна е.

— По дяволите, това е отвара. Ще те измъкне от тук. Изпий я!

Чу се звук от преглъщане и тя отново се обади:

— А сега какво?

Примигах и погледнах към стълбите, водещи надолу. Трябваше да проработи... Жабата се приведе напред, протегна ноктестия си крак и само с тази крачка спечели поне един метър. Едва успях да я спра, но беше ясно, че след секунди щеше да ме докопа.

— Нищо не става — извика тя. — По дяволите, Хари, трябва да направим нещо.

След това се чу топуркане по стълбите и тя се появи с блеснали очи, размахвайки моя пистолет, 38-и калибър.

— Не — извиках аз. — Недей!

През това време жезълът отново се плъзна. Демонът беше на път да се справи с цялата ми защита.

Пребледняла и с треперещи ръце, Сюзан вдигна пистолета и започна да стреля. „Специалният“ 38-и калибър беше зареден с шест патрона, а аз използвам стандартни куршуми — предпочитам ги пред бронебойните или различните им разновидности. Така имаше по-малко шансове нещо да се обърка, наред цялото това магическо влияние.

Пистолетът е доста прост механизъм. А револверът — още по-прост. Колелца, лостове и един ударник, който възпламенява барута. С магия е трудно да се объркат физическите закони, поне в повечето случаи.

Револверът изгърмя шест пъти.

Първите два изстрела прелетяха настрани и се забиха някъде отзад. Вторите два удариха кожата на демона и оставиха леки белези, преди да рикошират лудо назад — стана както всъщност се опасявах, а именно, че ще се окажат по-опасни за нас, отколкото за него. За щастие, никой не бе засегнат от рикошетите. Петият изстрел мина между странните му дълги крака.

Шестият обаче го улучи право между светещите очи, извади го от равновесие, повали го на пода и той издаде недоволно съскане.

Изпъшках и сграбчих Сюзан за китката.

— В мазето — изхриптях аз и тя изтърва оръжието.

И двамата се втурнахме надолу по стълбите. Въобще не си направих труда да затворя вратата след нас. Това създание спокойно можеше да си проправи път през пода. По този начин ние щяхме поне да знаем откъде ще се появи, а не да гадаем къде ще пробие тавана над нас и ще се стовари на главите ни.

По моя заповед жезълът, който все още стисках в ръка, избухна като светкавица и освети стаята.

— Хари? — чу се гласът на Боб от рафтовете. Орбитите на черепа светнаха и той се обърна с лице към мен. — Какво става тук? Охо, това ли е мацката?

Сюзан се стресна:

— Какво е това?

— Не му обръщай внимание — казах аз и сам последвах собствения си съвет. Спуснах се към масата и започнах да изхвърлям кутии, торбички, бележници и стари книги на пода. — Помогни ми да разчистя тук. Бързо!

Тя се зае с това, а аз запроклинах лошите си навици, заради които бях оставил в лабораторията такава бъркотия. Опитвах се да освободя начертания на пода кръг — съвършен меден пръстен, кръг без процепи на бетона, който можеше да хване демона или да го задържи отвън.

— Хари! — обади се Боб, докато ние трескаво разчиствахме. — Някакъв ужасен жабест демон се смъква надолу по стълбите.

— Знам, Боб — и изхвърлих настрани купчина празни картонени кутии, докато Сюзан бясно подритваше разни хартии, докато накрая се показа целият меден кръг с диаметър около един метър.

Хванах я за ръка и я накарах да пристъпи вътре, колкото може по-близо до мен.

— Какво става? — извика тя с учудено и ужасено изражение.

— Само стой колкото може по-близо до мен — отговорих ѝ аз и тя се притисна плътно в мен.

Нямах време да проверя дали Боб е прав. Наведох се, докоснах кръга с върха на жезъла и хвърлих цялата си енергия да задържа чудовището отвън. Кръгът създаде около нас тихо и невидимо поле на напрежение във въздуха.

Нещо се удари и изсъска на няколко сантиметра от лицето ми. Видях, че по стените на невидимата ни защитна преграда се стичат тежки капки киселина. Секунда преди това тя щеше да разяде лицето ми. Колко весело!

Опитвах се да сдържа дъха си, да стоя изправен и да не позволя никаква част от тялото ми да не излезе извън кръга — това щеше да наруши мрежата и да я лиши от сила. Ръцете ми трепереха, а краката ми се подгъваха. Сюзан видимо трепереше.

Демонът обикаляше около нас. Виждах го много ясно на светлината на жезъла. Той беше ужасно грозен, деформиран, разкривен и мускулист. Сравних го с жаба само защото не можех да се сетя за нещо друго, което да отговаря по-добре на външния му вид. Той се вторачи в нас и удари с юмрук по щита. Ръката му отскочи сред синкави искри и съществото изсъска ужасно и силно.

Отвън бурята продължаваше да трещи и да гърми, леко приглушена от дебелите стени на мазето.

Сюзан се притискаше до мен и почти плачеше.

— Защо не ни убива? Защо не може да ни пипне?

— Не може — отговорих нежно. — Не може да премине, нито да пробие кръга по някакъв начин. Ние сме на сигурно място, докато някой от нас не прекоси линията.

— Боже мой — каза Сюзан. — И колко дълго ще трябва да стоим тук?

— До разсъмване — казах аз. — Когато слънцето изгрее, то ще си отиде.

— Но тук долу не прониква слънце — възрази тя.

— Действа по друг начин. Нещо като проводник на напрежение, който води до този, който го е повикал. Енергийна линия. Щом слънцето се покаже, този проводник се прекъсва и то изчезва, като балон, на който му е изпуснат въздухът.

— И кога ще стане това? — попита тя.

— Ами след около десет часа.

— О — простена тя, облегна глава на голите ми гърди и затвори очи.

Демонът жаба обикаляше бавно около нас и търсеше слабо място в нашия щит. Нямахме такава. Затворих очи и се опитах да мисля.

— Ей, Хари — подхвана Боб.

— Не сега, Боб.

— Но, Хари... — упорстваше той.

— Млъкни, Боб. Опитвам се да мисля. Ако искаш да си полезен, кажи ми защо тази спасителна отвара, която ти толкова хвалеше, не помогна на Сюзан.

— Хари — протестира Боб. — Тъкмо това се опитвам да ти кажа.

Сюзан промърмори, притисната до гърдите ми.

— Наистина ли става много топло тук, или само на мен така ми се струва?

Разтърси ме ужасно подозрение. Погледнах към Сюзан и ми прилоша. Не. Не може да бъде.

Тя впи в мен черните си замъглени очи.

— Хари, нали ще умрем? Искало ли ти се е да умреш, докато се любиш?

Тя целуна гърдите ми.

Беше чудесно. Наистина много хубаво. Опитвах се да не поглеждам към красивия ѝ гръб, който лежеше гол под ръката ми.

— Аз съм си мислила за това много пъти — промърмори тя с устни, допрени до кожата ми.

— Боб — започнах аз бесен.

— Опитах се да ти кажа — изскимтя Боб. — Наистина опитах. Тя грабна грешната отвара и я изгълта. — Черепът на Боб се извъртя още малко към мен и орбитите му проблеснаха. — Трябва все пак да признаеш, че любовната отвара е много ефикасна.

Сюзан обсипваше гърдите ми с целувки и се отъркваше в мен не много изящно, но пък доста приятно и разсейващо.

— Боб, кълна се, че ще те заключа в касата за следващите двеста години.

— Грешката не е моя! — изпротестира той.

Демонът наблюдаваше какво се случва в кръга с жабешките си очи, разчисти си малко място на пода, за да приклепне на него като котка, която чака мишката да се покаже от дупката. Сюзан ме гледаше страстно и се опитваше да ме смъкне на пода — извън защитния пръстен. Боб продължаваше да защитава невинността си, ридаейки.

Кой казва, че не зная как да забавлявам една дама?

[1] *Vento riflittum* — заклинание на Хари Дрезден, което създава невидим щит. — Б.пр. ↑

[2] *Vento servitas!* — заклинание на Хари Дрезден, с което се призовават силите на ветровете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Сюзан ме прегърна през врата и наведе надолу главата ми, за да ме целуне. Целувките — добре. Бяха изключително интересни. Страстни и напълно спонтанни, без следа от колебание. Освободих се след минута, но устните ми продължаваха да горят, а тя ме погледна с огнените си очи.

— Вземи ме, Хари. Искам те.

— Сюзан, точно сега не е най-добрата идея — казах аз. Отварата здраво я беше хванала. Не се учудвам, че беше преодоляла ужаса и се беше втурнала по стълбите с пистолета, за да стреля срещу демона. Задръжките ѝ бяха потиснати в достатъчна степен, за да намалят и страховете ѝ.

Тя ме опипа и очите ѝ светнаха.

— Устата ти казва не — измърка тя, — но това тук казва да.

Изправих се на пръсти и преглътнах, като се опитвах едновременно да запазя равновесие и да се освободя от ръката ѝ.

— То винаги говори глупости — казах аз. Тя беше обезумяла. Отварата беше вдигнала либидото ѝ до степен на самоубийство. — Боб, помогни ми!

— Затворен съм в този череп — отговори Боб. — Ако не ме освободиш, не мога нищо да направя, Хари.

Сюзан се изправи на пръсти и се впи в ухото ми, като притисна красивото си бедро до моето и се опита да ме повали на пода. Бях на ръба да изгубя равновесие. Кръг с диаметър един метър не е достатъчно широк за гимнастически изпълнения... или каквото и да е друго, без нещо, да се покаже извън него за челюстите на демона.

— Има ли още от другата отвара? — попитах аз.

— Има — каза Боб. — Виждам къде се е търкулнала на пода. Мога даже да ти я подхвърля.

— Окей — развълнувах се аз. Даже много. Може пък да успея да се измъкна жив от това мазе. — Ще те пусна за пет минути. Помогни ми да докопам тази отвара.

— Не, шефе — каза Боб с подлудяващо сърдечен глас.

— Не? Защо?

— Искам двайсет и четири часа и нито минута по-малко.

— По дяволите, Боб. Аз нося отговорност за всичко, което направиш, докато си навън. Знаеш това!

Сюзан прошепна на ухото ми:

— Нямам нищо отдолу — и се опита с някаква хватка от борбата да ме свали на пода. Разлюлях се и едва успях да се задържа да не падна заедно с нея. Демонът присви очи и се изправи на крака, готов да скочи върху нас.

— Боб! — извиках аз. — Слузест смотаняко!

— Я се опитай да живееш в този костелив череп стотина години, Хари. И на теб ще ти се прииска да имаш една свободна нощ, от време на време.

— Добре — извиках аз, докато сърцето ми се беше качило в гърлото от усилията да пазя равновесие. — Добре. Само ми подай отварата. Имаш двайсет и четири часа.

— Опитай се да я хванеш — отвърна Боб.

След което от орбитите на черепа изригнаха ярки оранжеви лъчи светлина, които се плъзнаха по пода към по-отдалечената част на лабораторията, където лежеше бутилката с отвара, подхванаха я и я хвърлиха към мен. Протегнах ръка и я хванах. За миг щях да я изпусна, но в последния момент стиснах здраво гърлото ѝ.

Оранжевите светлини на Боб се завъртяха в танцов ритъм за миг, след което се плъзнаха нагоре по стълбите и изчезнаха.

— Какво е това? — прошепна Сюзан с премрежен поглед.

— Друга напитка — казах аз. — Изпий я заедно с мен, мисля, че мога да се фокусирам достатъчно, за да измъкна и двама ни от тук.

— Хари — каза тя, а очите ѝ ме стрелнаха изпепеляващо. — Не съм жадна. Аз съм гладна.

Тогава ме осени нова идея.

— Щом изпием това и аз ще съм готов. Веднага се хвърляме в леглото.

Тя ми се усмихна доволно и порочно.

— О, Хари, пий на екс.

Ръцете ѝ потвърдиха с жест това съгласие и аз надигнах бутилката, като едва не я изпуснах отново. В очите ми, които

достатъчно ме смъдяха, влезе още малко шампоан и аз ги стиснах здраво.

Глътнах почти половината от отварата, опитвайки се да игнорирам отвратителния ѝ вкус на диетична кола, и подадох остатъка на Сюзан. Тя се усмихна лениво, изпи я и си облиза устните.

Всичко започна най-напред в корема ми — някакво пърхащо, люлеещо движение, което прекоси дробовете ми и се разпротря нагоре през раменете до ръцете и надолу през бедрата до пръстите на краката. Започнах неудържимо да се треса и да треперя.

След миг всичко в мен се разпадна на милиони и милиарди късчета от Хари, всяко от които имаше собствена перспектива и поглед. Стаята престана да бъде квадратно, претъпкано подземие, а се превърна в снопове от енергия, оформени в специфични форми. Дори и демонът заприлича на гъст и нисък облак от частици. Полетях край него и през отворите на тавана се издигнах извън апартамента, право в разбеснелите се безформени очертания на бурята.

Това продължи може би пет секунди и мощта на отварата отслабна. Усетих как всичките ми малки частици рязко се връщат обратно и се блъскат една в друга с невероятна скорост. Беше болезнено, започна да ми се повдига и ударът от падането на земята сякаш дойде от всички посоки. Изправих се, забих жезъла си в земята и усетих как дъждът се стича по кожата ми.

Миг по-късно до мен се появи и Сюзан и бързо седна на земята.

— Боже мой, чувствам се ужасно.

В апартамента демонът изкрещя и яростно засъска. Чувах го как бясно се лута вътре.

— Хайде — казах ѝ аз. — Трябва да се разкараме от тук, преди да се сети да ни търси навън.

— Зле ми е — каза тя. — Не знам дали ще мога да ходя.

— Смесването на отварите — успокоих я аз. — Може да е от това. Трябва да бягаме, хайде, Сюзан.

Наведох се, помогнах ѝ да се изправи и да се отдалечим от апартамента.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Къде са ключовете от колата ти?

Тя потупа дрехите си по местата, където трябваше да има джобове, и поклати унесено глава.

— Те са в джоба на палтото.

— Тогава да вървим.

— Къде?

— Към Рединг Роуд. Тя винаги се наводнява при силен дъжд. Ще бъде достатъчно дълбоката да спре онова създание, ако реши да ни преследва.

Улицата беше само на няколко пресечки от нас. Дъждът се сипеше като из ведро. Треперех чисто гол под него и в очите ми се стичаха нови струи шампоан. Както и да е. Поне бях чист.

— Аха? — измърмори тя. — Какво ще му направи дъждът на онова чудовище?

— Не дъждът. Течащата вода. Тя ще го убие, ако се опита да мине през нея след нас — обясних аз търпеливо и се надявах, че смесените отвари в стомаха ѝ няма да направят нещо непоправимо. Имаше такива случаи. Въпреки всички пречки, ние напредвахме достатъчно бързо и вече бяхме минали четирийсет метра. Не беше далече.

— Това е добре — каза тя.

В следващия миг обаче беше обхваната от конвулсии и падна на земята. Опитах се да я задържа, но бях страшно уморен и ръцете ми бяха слаби. За малко да падна с нея. Тя се претърколи на една страна и започна ужасно да повръща, сякаш вътрешностите ѝ се късаха.

Около нас гръмотевиците и светкавиците продължаваха да бушуват. Чух трясъка на светкавицата върху едно близко дърво. Тя избухна ярко сред клоните му, след което се появиха и първите пламъци. Обърнах се в посоката, в която се бяхме запътили. Наводнената улица, която щеше да ни спаси от демона, беше все още на около трийсетина метра.

— Не вярвах, че ще оцелеете толкова дълго — каза някой.

Подскочих от изненада. Грабнах жезъла си с две ръце и описах с върха му кръг около нас, търсейки източника на този глас.

— Кой е?

Малко встрани имаше едно ледено петно — не физически студено място, а нещо дълбоко и тъмно, което другите ми сетива долавяха. Струпване на сенки, нещо тъмно, което изчезваше по време на светкавиците и се появяваше отново, когато те утихнеха.

— Да не би да очакваш да ти кажа името си? — изръмжа сянката. — Достатъчно е да знаеш, че аз съм този, който те е убил.

— Ти си смотаняк! — изкрещях в отговор аз, продължавайки да търся наоколо. — Работата ти не е довършена.

В тъмнината под една счупена улична лампа, на около 6–7 метра от мен едва успях да различа очертанията на човешка фигура. Мъж или жена? Не можеше да се каже, нито да се прецени от гласа.

— Скоро — каза сянката. — Няма да изтраеш дълго. Моят демон ще приключи с теб до десет минути. — Гласът беше изключително уверен.

— Значи, ти го призова?

— Да — потвърди сянката.

— Да не си луд? — попитах поразен. — Не знаеш ли какво може да стане, ако това същество излезе от контрол?

— Няма — увери ме сянката. — Владее го напълно.

Наострих сетивата си и скоро се уверих, че подозренията ми са оправдани. Това не беше реален човек или някаква прикриваща илюзия. Беше само подобие на нещо такова, фантазия от форма и звук, някаква холограма, която може да вижда, чува и говори от името на своя създател, който и да е той.

— Какво правиш? — попита той, очевидно усетил, че го опипвам.

— Проверявам ти пълномощията — казах аз и изпратих остатъците от волята си към него, нещо като магьоснически вариант на шамар по лицето.

Образът изкрещя изненадано и се дръпна назад.

— Как правиш това?

— Ходил съм на училище.

Холограмата изръмжа и започна да вика нещо с висок глас. Опитах се да чуя какво казва, но гръмотевицата заглуши половината от дума, която несъмнено беше името на демона.

Звуците от демонския погром, които идваха от моя апартамент, внезапно спряха.

— Сега — каза образът подигравателно, — сега ще си платиш за всичко.

— Защо правиш това? — попитах аз.

— Пречиш ми.

— Пусни поне жената да си ходи.

— Съжалявам — каза образът. — Тя видя прекалено много. Вече и тя е пречка. Демонът ми ще ви убие и двамата.

— Копеле — озъбих се аз.

Той ми се изсмя.

Погледнах през рамо назад към апартамента. Въпреки плющенето на дъжда чух дрезгаво съскане, подплатено с нещо като мляскане и тракане на зъби. Над стълбата, водеща нагоре от апартамента, светнаха синкавите жабешки очи. Те веднага се фокусираха върху мен и се насочиха насам. Задният калник на колата на Сюзан, която беше паркирала близо до входа, попадна на пътя му и пръстите на тънката му лапа хванаха задницата на колата и я тласнаха настрана, където тя се приземи с трясък.

Опитах се да не мисля какво ще направят тези пръсти с гърлото ми.

— Виждаш ли? — каза образът. — Подчинен ми е напълно. Дойде време да умреш, господин Дрезден.

Следващата светкавица показва демона да пълзи на четири крака към мен, подобно на някакъв дебел гущер, който тича по горещ пясък, за да търси сянка, и движенията му биха изглеждали смешни, ако не се приближаваше все по-близо и по-близо с отчайваща бързина.

— Пусни още двайсет и пет цента, за да продължиш разговора, задник! — извиках аз, след което насочих жезъла към него и вложих цялата си воля в атаката. *Stregallum finitas!*^[1]

Внезапно го обгърна алена светлина, която погълна периферията и пропълзя към центъра на образа.

Изрева от болка:

— Дрезден! Демонът ще ти смели костите.

След това се разпадна с викове на страдание, защото моето контразаклинение разкъсваше образа. Бях по-добър от него, който и да беше той, и неговото заклинание не издържа. След това образът избледня постепенно и изчезна в далечината. Позволих си момент на ликуване и веднага се обърнах към падналата на земята жена.

— Сюзан — казах аз, навеждайки се над нея, без да изпускам от поглед тичащия демон. — Сюзан, ставай. Трябва да продължим.

— Не мога — изхлипа тя. — О, боже — и повърна още малко.

Опита се да стане, но падна отново на земята, като стенеше жално.

Погледнах към водата, опитвайки се да преценя скоростта на създаването. Приближаваше бързо, но все пак не колкото човек би могъл да тича. Все още можех да се спася, ако се затичам с всички сили. Щях да прекося водата и да се спася.

Но не можех да пренеса Сюзан. Никога нямаше да успея, ако трябваше да я нося на гръб. Но ако не тръгнах веднага, и двамата щяхме да загинем. Нямаше ли да е по-добре поне единият да оцелее?

Погледнах отново към демона. Бях изтощен и той ме беше хванал неподготвен. Силният дъжд щеше да угаси огъня, най-древното човешко средство за борба с мрака и силите, които се крият в него. А и в мен не гореше вече достатъчно силно, за да направя нещо съществено. Ако се изправех срещу него, щеше да бъде чисто самоубийство.

Сюзан хлипаше на земята, безпомощна под дъжда, съсипана от моите отвари, неспособна да се изправи.

Изправих глава и оставих дъжда да измие остатъците от шампоана от очите и косата ми. След това се обърнах и направих крачка към приближаващия демон. Не можех да я оставя на това създаване. Дори ако това означаваше, че трябва да загина. Въобще не бих могъл да живея с подобна мисъл.

Демонът изрева нещо със своя съскащ, крякащ глас, изправи се на задните си крака и протегна ръце към мен. Ослепяващо ярка светкавица проблесна над нас. Гръмотевицата я последва по петите, толкова силна, че разтнесе уличното платно под босите ми крака.

Гръмотевица.

Светкавица.

Буря.

Погледнах към бушуващите облаци над главата ми, осветени от танцуващите между тях светкавици, красиви и смъртоносни. Бурята кипеше от мощ, носеше мистична енергия, древна като времето и достатъчно силна, да разтроши камъни, да нажежи въздуха и водата до кипване, да изгори всичко и да го превърне в пепел.

В този момент бях толкова отчаян, че бях готов да рискувам.

Демонът се влачеше и клатушкаше напред, тромаво, но доста бързо. С една ръка вдигнах жезъла към небето, а с другата насочих

пръст към демона. Беше много опасно да привлече силата на бурята. Не съществуваше никакъв ритуал, който да ѝ даде форма, нито кръг да ме защити, даже нямаше и думи, които да опазят разума ми от магическите енергии, които ще се втурнат през него. Насочих сетивата си нагоре към бурята, впримчих в тях безформената ѝ мощ и ги оформих като потоци, които потекоха към мен и към върха на издигнатия жезъл.

— Хари? — извика Сюзан. — Какво правиш?

Тя се беше сгушила на земята във вечерната си рокля и трепереше. Гласът ѝ бе слаб и тънък.

— Като дете играла ли си на една игра, в която всички си търкат краката в килима, хващат се за ръце, образуват верига, а последният от нея докосва някого по ухото, за да го удари с ток?

— Да — отговори тя объркана.

— Точно това правя и аз, но в по-голям мащаб.

Демонът изрева отново, подскочи с мощните си жабешки крака и се понесе във въздуха към нас, движейки се с неестествена и страховита грация.

Фокусирах цялата си останала воля във върха на жезъла, към облаците и бушувалата буря.

— Ventas! — изкрещях аз. — Ventas fulmino!^[2]

От върха на жезъла излетя искра, насочи се към облаците и докосна вълнуващата се основа на бурята.

Адът се сгромоляса върху нас.

Нагорещена до бяло светкавица, вятър и дъжд се спуснаха върху мен, насочени право към върха на жезъла. Удариха върха на мокрото дърво със силата на парен чук, след това преминаха през ръката ми и мускулите ми се свиха конвулсивно, напрягайки цялото ми голо тяло. С всички сили се опитвах да задържа в ума си образа на това, което искам, и да насоча ръка към демона, който се спускаше към мен, да накарам енергията, която бушуваше през мен, да удари и разруши неговата плът.

Той беше едва на петнайсетина сантиметра, когато бясната стихия на бурята профуча през тялото ми, през ръката и през насочения към него пръст и го удари право в сърцето. Силата на удара беше толкова голяма, че той отхвъркна назад и нагоре и се задържа във въздуха, обхванат от корона ослепителна енергия.

Демонът се гърчеше, крещеше и размахваше жабешките си ръце и крака.

И тогава избухна в кълбо от син пламък. Нощта отново се освети ярко като ден. Едва успях да скрия очите си. Сюзан крещеше от страх, а мисля, че и аз бях крещял заедно с нея.

След това нощта отново стана спокойна. Върху нас заваляха пламтящите остатъци от нещо, за което не исках и да мисля, и падаха с пляскане и съскане като жарава наоколо по асфалта, по тротоара и в дворовете на съседните къщи. Внезапно вятърът утихна и дъждът премина в кротък ръмеж. Цялата енергия на бурята бе изчерпана.

Краката ми се подгънаха и аз приседнах, зашеметен и треперещ на улицата. Косата ми беше напълно суха и щръкнала. От почернелите връхчета на ноктите ми излизаше дим. Продължих да седя така, щастлив, че все още съм жив и мога да дишам. Имах чувството, че мога да пропъля обратно в леглото и да спя няколко дни, въпреки че бях излязъл от него само преди половин час.

Сюзан също седна и примигваше преbledняла. Погледна ме.

— Какво ще правиш другата събота? — попитах я аз.

Продължи да ме гледа още известно време, след което се отпусна и легна настрани.

Чух от тъмното да се приближават стъпки.

— Призоваване на демони — каза един горчив глас с отвращение. — Освен другите зверства, които вече си извършил. Знаех си, че тази вечер заедно с вятъра подушвам черна магия. Ти си истинска напаст, Дрезден.

Обърнах глава настрани, за да погледна моя пазител Морган. Той се извисяваше, висок и едър в черния си тренчкот. Дъждът бе пригладил посивялата му коса и подчертаваше още по-дълбоко бръчките по лицето, наподобяващи следи от длето в камък.

— Не съм призовавал това създание — казах аз. Гласът ми бе заглъхнал от умора. — Но го пратих там, където му е мястото. Не видях ли?

— Видях, че се браниш от него — каза Морган. — Но не видях някой друг да го е извикал. Вероятно ти си направил това и си загубил контрол върху него. Във всеки случай то не би могло да ми навреди. А ти нямаше да спечелиш нищо, Дрезден.

Аз се изсмях уморено.

— Ласкаеш се — отговорих му аз. — Не бих повикал демон само за да го насъскам срещу теб, Морган.

Тесните му очи се присвиха още повече.

— Свиках Съвета — каза той. — Те ще пристигнат тук след две утрини. И ще чуят моите показания, заедно с доказателствата, които ще им представя срещу теб. — Един последен, слаб блясък на светкавица придаде на очите му някакъв див, налудничав блясък. — И тогава ще те осъдят на смърт.

Погледнах го за миг с недоумение.

— Съветът? — попитах аз. — Ще дойдат тук? В Чикаго?

Морган ми се усмихна с онази усмивка, която акулите пазят за малките тюленчета.

— В понеделник сутринта ти ще се изправиш пред тях. Не харесвам много задължението си на палач, но в този случай, Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден, с удоволствие ще поема тази роля.

Изтръпнах, когато го чух да произнася пълното ми име. Каза го съвсем точно — може би случайно, а може и не. Членовете на Белия съвет бяха тези, които знаеха пълното ми име и как да го произнесат. Да избягаш от свикания съвет, да се скриеш от тях, би означавало, че признаваш вината си и това ще доведе до катастрофа. И понеже знаят името ми, те ще ме намерят. Където и да съм.

Сюзан изстена и се размърда.

— Хари? — прошепна тя. — Какво става?

Обърнах се към нея да проверя дали е добре. Когато погледнах отново зад рамото си, Морган беше изчезнал. Сюзан се притисна до мен и ме прегърна. Обвих я с ръце, за да ѝ дам малкото топлина, която ми бе останала.

Понеделник сутринта.

В понеделник сутринта Морган ще извади наяве своите подозрения и ще произнесе обвиненията си, които вероятно ще са достатъчни, за да ме признаят за виновен. Който и да е убиецът в сянка, аз трябва да го намеря, него или нея, или и двамата, преди понеделник сутринта. Ако ли не, чака ме смърт.

Тъкмо си мислех каква несполука се оказа срещата ми със Сюзан тази вечер, когато се появи една патрулна кола, насочи прожекторите си към нас и полицаят извика по високоговорителя:

— Оставете тоягата на земята и вдигнете ръце. Не правете никакви резки движения.

Беше напълно естествено за един полицай, признах си аз стоически, да арестува гол мъж и жена във вечерно облекло, седнали под дъжда на тротоара, като някаква двойка пияници, току-що приключили с гуляя.

Сюзан прикри очи и погледна към прожектора. Цялото повръщане, което понесе, за да се отърве от отровата в нея, уби напълно любвеобилните ѝ намерения.

— Това — каза тя спокойно и безстрастно — е най-ужасната нощ в моя живот.

Полицаяте излязоха от колата и се запътиха към нас.

— Така ти се пада, щом се опитваш да излизаш с магьосник — изръмжах аз в отговор.

Тя ме погледна отстрани и очите ѝ светнаха за миг с тъмен блясък. Почти се усмихна, а в тона ѝ усетих отмъстителна нотка:

— Но пък ще излезе фантастичен репортаж.

[1] *Stregallum finitas!* — заклинание на Хари Дрезден, с което се унищожават фантомният образ, създаден от друг магьосник. — Б.пр. ↑

[2] *Ventas fulmino* — светкавицата се насочва към определена цел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Оказа се, че Линда Рандал е имала съвсем основателна причина да не се яви на срещата ни в събота вечер.

Защото Линда Рандал беше мъртва.

Кихнах, докато се провирах под жълтата полицейска лента, облечен само в долнище от анцуг и тениска, които ми бяха разрешили да изровя от бъркотията в моя апартамент, преди полицейската кола да ме преведе през целия град до апартамента на Линда Рандал. А, и каубойски ботуши. Мистър бе завлякъл гуменките ми някъде и нямах време да ги търся. Затова обух каквото намерих. Котешки капризи.

Линда беше умряла малко по-рано същата вечер. След като пристигнала на местопроизшествието, Мърфи се опитала да ми звъне по телефона и тъй като не успяла да се свърже с мен, пратила една патрулна кола да ме призове към консултантските ми задължения. Съвестният полицай, изпратен да ме вземе, спрял да провери какъв е този гол психопат само на една пресечка от моя апартамент, и за негово учудване и силно подозрение се оказало, че това е същият специалист, когото трябва да вземе и да закара на местопроизшествието.

Горката Сюзан ми се притече на помощ и обясни какво се е случило.

— Нали знаете, от онези неща... — и го увери, че самата тя е наред и може да се прибере вкъщи с колата си.

Когато видя разрушенията в моя апартамент и огромната вдлъбнатина, направена от демона отстрани на колата ѝ, лицето ѝ пребледня, но веднага си придаде смело изражение и напусна сцената с онзи блясък в очите — „имам да пиша репортаж“. Спря за миг да ме целуне по бузата и да ми прошепне в ухото:

— Не беше зле, Хари. — След това ме плесна по голия задник и се качи в колата си.

Изчервих се. Не вярвам, че в мрака и дъжда полицаят видя това. Гледаше ме малко накриво, но на драго сърце ми разреши да вляза вътре и да си намеря някакви дрехи. Единствените чисти, които

открих, бяха още няколко анцуга и една тениска, на която пишеше: „ВЕЛИКДЕН СЕ ОТМЕНЯ — НАМЕРИЛИ СА ТЯЛОТО“.

Навялякох ги и се наметнах с шлифера, който по чудо бе оцелял след нападението на демона. Обух и крайно неподходящите ботуши. След което се качих в патрулната кола и прекосихме града. Преди да сляза, закачих ламинирания пропуск на ревера и последвах униформените полицаи. Един от тях ме заведе при Мърфи.

По пътя обърнах внимание на някои подробности. Имаше много хора, които се мотаеха тромаво наоколо. Все пак беше твърде рано. Дъждът ръмеше и смекчаваше контурите на сцената. На паркинга на блока бяха спрели няколко полицейски коли, а една от тях беше навлязла в тревната площ пред малкото дворче на въпросния апартамент. Някой беше оставил включени полицейските сини светлини и те хвърляха пулсиращи отблясъци наоколо. Навсякъде цареше изобилие от жълти ленти.

И точно по средата стоеше Мърфи.

Изглеждаше ужасно, сякаш откакто я бях видял за последно, беше яла само храна от автомат и не беше пила нищо друго, освен престояло кафе. Сините ѝ очи бяха уморени и кървясали, но погледът ѝ беше все така остър.

— Дрезден — каза тя и ме огледа. — Да не си решил Кинг Конг да се катери по косата ти?

Опитах се да се усмихна.

— Продължаваш да се правиш на девойката в юмука му. Интересно.

Мърфи изсумтя. Тя сумтеше доста добре за някой с толкова сладко носле.

— Ела. — Завъртя се на пети и се запъти към апартамента, като че ли не беше изтощена до предела на силите си.

Експертите криминалисти вече бяха вътре и затова се наложи да обуем найлонови калцуни върху обувките и да сложим ръкавици, които ни подаде един полицай, застанал до вратата.

— Опитах да се обадя по-рано — каза Мърфи. — Но телефонът не работеше. Пак ли, Хари?

— Лоша вечер — отговорих аз, докато нахлузвах калцуните. — Какъв е случаят?

— Нова жертва — каза тя. — Същият почерк като при Томи Том и онази Стантън.

— Боже мой — възкликнах аз. — Те си служат с бурята.

— Какво? — Мърфи се обърна към мен и ме фиксира.

— Бурята — повторих аз. — Можеш да впрегнеш бурята или други природни стихии, за да ти свършат работата. Гориво за заклинанието.

— За първи път казваш подобно нещо — упрекна ме тя.

— Защото го разбрах едва тази вечер.

Разтърках си лицето. Това беше логично. По дяволите, ето как Сянката бе успял да направи всичко за една нощ. Повикал е демона и го е изпратил срещу мен, а едновременно с това е създал и образа, който ми се яви. И е бил в състояние отново да убие.

— Идентифицирахте ли жертвата? — попитах аз.

— Линда Рандал. Шофьор. На двайсет и девет години.

Добре, че Мърфи се обърна в този момент, защото начинът, по който ми увисна ченето, щеше да ѝ покаже, че познавам покойната, и това щеше да я накара да ми зададе куп неприятни въпроси. Погледнах за миг след нея, старателно прикрих физиономията си и я последвах в апартамента.

Едностаиният апартамент на Линда Рандал изглеждаше като каравана на рок група, чиито членове не правят нищо друго, освен да изнасят концерти, да се събират на партита и да изпадат в ступор след това. От едната страна на голямото двойно легло бяха нахвърляни мръсни дрехи. Имаше невероятно голямо количество, като вероятно бяха купени от някакъв каталог — дантелени, копринени и сатенени материи в ярки цветове, предназначени да привличат погледа. Около леглото, по лавиците и на нощната масичка, бяха разположени множество свещи, повечето догорели докрай. Чекмеджето на масичката бе полуотворено и препълнено с „играчки“ за интимно ползване — изглежда, че Линда Рандал си падаше по тях.

Страничната кухненска ниша имаше вид на неизползвана, като се изключат кафемашината, микровълновата печка и кошчето за боклук, препълнено с опаковки от пица. Може би тъкмо те ми вдъхнаха внезапно разбиране и симпатия към Линда Рандал. Собствената ми кухня изглеждаше точно така, като изключим микровълновата печка. Тук беше живял човек, който е съзнавал, че у

дома си ще намери единствено самота. Понякога е удобно. Но най-често не е. Басирам се, че Линда би ме разбрала.

Обаче никога нямаше да разбере. Криминалистите се бяха натрупали около леглото и закриваха гледката. Приличаха на ято лешояди, заобиколили нещастния престъпник, заровен до шия в земята според обичаите на Дивия запад. Разговаряха помежду си тихо и спокойно, като участници в светска вечеря, и споделяха видяното с останалите или хвалеха някого за неговата наблюдателност.

— Хари? — каза спокойно Мърфи. Тонът ѝ подсказваше, че не казва това за пръв път. — Сигурен ли си, че си готов за това?

Устните ми се изкривиха. Естествено, че не бях готов за това. Никой не би могъл да бъде подготвен за подобни неща. Вместо да си призная обаче, аз ѝ казах:

— Само нещо главата ме боли. Съжалявам. Нека да приключваме.

Тя кимна и ме отведе до леглото. Мърфи беше доста по-ниска от повечето мъже и жени, заобиколили леглото, но аз бях почти с една глава над тях. Нямаше нужда да моля някого да се отмести, достатъчно беше да се приближа и да се надигна на пръсти.

Линда е говорила по телефона, когато е настъпила смъртта. Беше гола. Дори толкова рано през годината бе успяла да почернее и имаше разлика. Вероятно беше ходила на солариум. Косата ѝ беше все още влажна. Тя лежеше по гръб с полузатворени очи и изражението ѝ беше спокойно — по-спокойно, отколкото го бях видял при срещата ни.

Сърцето ѝ беше изтръгнато. То лежеше на леглото на около половин метър от нея смазано, хлъзгаво като пихтия. На гърдите ѝ зееше дупка, от която стърчаха кости, начупени от силата, която беше изхвърлила сърцето навън.

Огледах сцената за миг, отбелязвайки си подробностите с незаинтересуван вид. Отново. Някой отново бе използвал магия, за да отнеме живот.

Опитах се да мисля за нея, както звучеше по телефона. Шеговита, бърза. В нейния тон и в начина, по който образуваше изреченията, се усещаше някаква лукава чувственост. Лекият намек за несигурност и ранимост подчертаваше другите страни на личността ѝ. Косата ѝ беше влажна, защото се беше изкъпала, преди да дойде при мен. Каквото и да се каже за нея, тя беше страстна и жизнена. Беше.

Постепенно осъзнах колко притихнала бе станала стаята.

Петимата криминалисти — мъже и жени, гледаха към мен. И чакаха. Когато се озърнах наоколо, всички отклониха погледите си, но не беше необходимо да си магьосник, за да разчетеш какво казват лицата им. Истински, неподправен страх. Бяха се изправили пред нещо, което науката не можеше да обясни. Това ги разтърсваше из основи, това ярко, внезапно и кърваво доказателство, че тристагодишният напредък в науката не може да се справи със силите, които след толкова време продължават да витаят из мрака.

И аз бях този, който се предполагаше да има отговори.

Нямах. Почувствах се ужасно, когато отстъпих назад и се извърнах от тялото на Линда, след което прекосих стаята и влязох в малката баня. Ваната все още беше пълна. На лавицата пред огледалото имаше гривна и обици, малко гримове, шише с парфюм.

Мърфи застана до мен на вратата и огледа банята.

Изглеждаше още по-дребна, отколкото беше в действителност.

— Тя ни се обади — каза Мърфи. — От 911 са записали разговора. Така разбрахме къде да дойдем. Тя каза, че знае кой е убил Дженифър Стантън и Томи Том и сега идват и за нея. След това започнала да крещи.

— Това е моментът, в който заклинанието я е достигнало. Вероятно след това телефонът е млъкнал.

Мърфи се намръщи и кимна.

— Да. Изключи. Но когато пристигнахме, отново имаше сигнал.

— Магията понякога обърква техниката. Ти знаеш. — Потърках си очите. — Говори ли с някакви роднини или приятели?

Мърфи поклати глава.

— Няма никакви роднини в града. Търсим, но това ще отнеме известно време. Опитахме се да се свържем с шефа ѝ, но го нямаше. Някой си господин Бекитс. — Тя ме погледна, очаквайки да кажа нещо. — Чувал ли си за тях? — попита тя накрая.

Аз извърнах поглед и само вдигнах рамене.

Мърфи сви челюсти и в ъгълчетата на устните ѝ се появи напрежение. След което добави:

— Грег и Хелън Бекитс. Преди три години дъщеря им Аманда била убита при улична престрелка. Мутрите на Джони Марконе си разменяли изстрели с някаква банда от Ямайка, която се опитвала да

проникне на тяхна територия. Един от тях застрелял малкото момиче. Тя живяла три седмици в интензивното отделение и починала, когато изключили животоподдържащите апарати.

Не казах нищо. Но си спомних скованото лице и мъртвия поглед на госпожа Бекитс.

— Бекитс се опитал да заведе дело за убийство по непредпазливост срещу Джони Марконе, но неговите адвокати били прекалено добри. Те спрели съдебното производство, преди да стигне до съда. А човекът, който застрелял малкото момиче, никога не бил открит. Говори се, че Марконе им предложил кръвнина като компенсация. Но те отказали.

Не казах нищо. Зад нас поставиха тялото на Линда в пластмасов чувал и го запечатаха. Чух как мъжете отброиха до три, повдигнаха я на някаква носилка и я изнесоха от стаята. Един от криминалистите каза на Мърфи, че ще си починат за десет минути и се връщат отново. Тя кимна и ги отпрати. Стаята стана още по-тиха.

— Добре, Хари — каза тя тихо, като че ли не искаше да смуги тишината, която бе настъпила в апартамента. — А какво ще кажеш за това?

Почувствах някакъв натиск във въпроса. Можеше да ме попита направо какво крия от нея. Това имаше предвид. Бръкна в джоба на самото си и ми подаде найлонов плик.

Поех го. Вътре се намираще визитната картичка, която бях дал на Линда. Леко огъната от собствената ми длан. По нея имаше малки петна, които допуснах, че са кръвта на Линда. Погледнах към етикета на пликчето, на който се записват номерът на делото и идентификацията на вещественото доказателство. Беше празно. Все още не беше описано. Не съществуваше официално. Засега.

Мърфи очакваше отговора ми. Искаше да ѝ кажа нещо. Не бях съвсем сигурен дали чака да ѝ кажа, че много хора разполагат с визитната ми картичка и нямам представа как е попаднала тук, или по-скоро се надява да ѝ кажа, че съм познавал жертвата, и да ѝ обясня как съм установил контакт с нея. Тогава щеше да започне да задава въпроси. Които обикновено се задават на заподозрените.

— Ако ти кажа — започнах аз, — че имам ясновидско предчувствие, ще го вземеш ли на сериозно?

— Какво предчувствие? — попита тя, без да ме погледне.

— Имам усещането... — Спрях за миг, подбирайки думите си. Искях да бъда съвсем ясен. — Имам усещането, че тази жена би трябвало да има полицейско досие за притежание на наркотици или за проституция. Чувствам, че тя е работила за „Каdifения салон“ на мадам Бианка. Усещам, че е била близка приятелка, дори любовница на Дженифър Стантън. И че ако някой я беше попитал вчера дали знае нещо за тези убийства, тя е щяла да каже, че няма представа.

Мърфи се замисли над думите ми за момент.

— Трябва да знаеш, Дрезден — започна тя и тонът ѝ беше строг, леден и даже бесен, — че ако беше усетил тези неща вчера или дори тази сутрин, сигурно и ние щяхме да можем да поговорим с нея. И може би щяхме да измъкнем нещо. Дори щеше да е възможно — тя се обърна към мен и внезапно ме блъсна изненадващо силно към вратата с една ръка и с цялата тежест на тялото си, — дори щеше да е възможно — изръмжа тя — тя все още да е жива.

Погледна ме право в очите и вече нямаше вид на мажоретка. Приличаше повече на вълчица, застанала над тялото на едно от своите вълчета, готова да накара някого да плати за това.

Този път аз трябваше да си отместя погледа.

— Много хора имат визитката ми — казах аз. — Раздавам я навсякъде. Нямам представа как я е получила.

— По дяволите, Дрезден — каза тя, отдръпна се от мен и се отдалечи към изцапаните с кръв чаршафи. — Криеш нещо. Знаем, че криеш. Мога да взема заповед за задържане. И ще те докарам в участъка за разпит. — Тя се обърна отново към мен. — Някой вече уби трима души. Моята работа е да го спра. Това искам.

Нищо не казах. Усещах аромата на сапун и шампоан от банята на Линда Рандал.

— Не ме карай да правя този избор, Хари. — Гласът ѝ омекна, но не и очите и лицето ѝ. — Моля те.

Замислих се. Можех всичко да ѝ разкажа. Тя точно това искаше — не част от историята, нито част от информацията. Искеше всичко. Искеше да види всичките парченца пред себе си, за да може да нареди пъзела и да арестува лошите. Не искаше да го сглобява, докато знаеше, че държа някои части в джоба си.

На кого щеше да навреди това? Линда Рандал се беше обадила по-рано тази вечер. Тя е възнамерявала да дойде при мен и да

поговорим. Щеше да ми предостави някаква информация, а някой ѝ беше затворил устата, преди да го направи.

Ако кажех това на Мърфи, имаше два проблема. Първо, тя щеше да започне да разсъждава като полицаи. Нямах да ѝ е много трудно да открие, че Линда Рандал не беше образец за висок морал. Че е имала голям брой любовници от двата пола. Ами ако между нас двамата с нея е съществувала по-близка връзка, отколкото признавам? Ако в изблик на ревност съм използвал магия да убия любовниците ѝ и съм изчакал следващата буря, за да убия и нея? Звучеше логично — убийство от страстна любов. Мърфи знаеше много добре, че за прокурора ще бъде много трудно да докаже, че магията е била използвана като смъртоносно оръжие, но ако вместо това се посочеше пистолет, делото щеше да мине гладко.

Вторият проблем, който ме притесняваше най-много, беше, че вече има трима убити. И ако нямаш достатъчно късмет и не бях изобретателен, щеше да има още двама в моя апартамент. Все още не знаех кои са убийците. Ако кажех на Мърфи малкото неща, които знаех, за нея нямаше да бъде кой знае колко полезна информация. Само щеше да я накара да задава допълнителни въпроси, а тя се нуждаеше от отговори.

Ако гласът от сенките узнаеше, че Мърфи води разследване, което има за цел да го залови, и че е на върната следа, нямаше да има никакви задръжки да убие и нея. А тя не можеше да направи нищо в своя защита. Тя можеше да е страхотна срещу обикновените престъпници, но никакво айкидо не можеше да ѝ бъде от полза срещу демон.

Освен това съществуваше и Белият съвет. Хора като Морган и неговите началници, убедени в собствената си власт, арогантни и уверени, че стоят над всякакви закони и че трябва да се съобразяват само със своите собствени, не биха се поколебали да отстранят някакъв си полицейски лейтенант, който е на път да проникне в тайния свят на Белия съвет.

Погледнах към окървавените чаршафи и си представих трупа на Линда. Представих си и кабинета на Мърфи и как би изглеждала тя, простряна на пода с изтръгнато от гърдите сърце или разкъсано гърло от някое злоещо отвъдно създание.

— Съжалявам, Мърф — казах аз. Гласът ми звучеше като дрезгав шепот. — Много бих искал да ти помогна. Но не знам нищо полезно.

Опитвах се да не гледам към нея, а въобще не се опитвах да скрия, че лъжа.

По-скоро усетих, отколкото видях трепването около очите ѝ, тънките бръчици на яд и обида. Не съм сигурен дали падна една сълза, или тя просто вдигна ръка, за да оправи косата си. След това се обърна към вратата и извика:

— Кармайкъл, ела веднага тук!

Кармайкъл изглеждаше също толкова развлечен като преди няколко дни, като че ли времето не бе променило нищо — самото му беше същото, нови бяха само някои лекета от храна по вратовръзката му. В това имаше нещо успокояващо, помислих си аз, някаква стабилност. Без значение колко лошо се развиват нещата или колко ужасяваща е сцената на убийството, можете да разчитате, че Кармайкъл ще си е все същото лайно. Той погледна към мен.

Тя му подхвърли найлоновото пликче и той го улови.

— Отбележи това и го добави към протокола — каза тя. — Стой тук за малко, трябва ми свидетел.

Кармайкъл погледна торбичката и видя в нея моята визитка. Кръглите му очи се изцъклиха. Погледна ме отново и аз усетих смяната на скоростите в мозъка му, премествайки ме от категорията досаден сътрудник в заподозрян.

— Господин Дрезден — каза Мърфи. Тонът ѝ продължаваше да е студен и любезен. — Искам да ви задам някои въпроси. Бихте ли се явили в управлението, за да дадете показания?

Въпроси. Белият съвет ще се събере и ще ме екзекутира след по-малко от трийсет часа. Нямах време за въпроси.

— Съжалявам. Тази нощ, трябва да си реша косата.

— Тогава утре сутринта? — каза тя.

— Ще видим — отговорих аз.

— Ако не се явиш сам сутринта — каза Мърфи, — ще взема заповед за задържане. Ще дойдем и ще те намерим, Хари, и тогава ще ти задам някои въпроси.

— Както кажеш — отговорих аз и се запътих към вратата. Кармайкъл направи крачка към мен и ми препречи пътя. Спрях и го погледнах, а той упорито беше фокусирал очите си в моите гърди.

— Ако не съм арестуван — й казах аз, — предполагам, че мога свободно да си отида.

— Пусни го, Рон — каза Мърфи. В тона на гласа й личеше отвращение, но можех да доловя и дълбока обида. — Пак ще си поговорим с теб, господин Дрезден. — Тя се приближи и каза със съвсем спокоен и равен глас. — И ако се окаже, че ти стоиш зад всичко това, бъди сигурен, че каквото и да можеш да правиш и да измисляш, ще те намеря и ще те хвана. Разбираш ли?

Разбирах, естествено. Разбирах напрежението, под което се намираше, яда й и нейната решителност да не позволи убийствата да продължават. Ако бях герой на роман, щях да успея да кажа нещо кратко, красноречиво и трогателно. Но понеже съм си просто аз, казах:

— Разбирам, Карин.

Кармайкъл се отдръпна.

И аз се отдалечих от Мърфи, с която не биваше да говоря, и от Линда, която не успях да защитя. Главата ме болеше, бях уморен до смърт и се чувствах отвратително.

ГЛАВА 16

Докато се отдалечавах от апартамента на Линда Рандал, мислите и чувствата, които бушуваха в главата ми, бяха далеч по-бурни от гръмотевиците и светкавиците, които сега напускаха небето над града и се втурваха към ширналото се езеро. От телефонната кабина до една бензиностанция повиках такси и останах да го чакам, подпрян на стената на зданието, ругаейки под дъжда.

Бях загубил доверието на Мърфи. Нямаше никакво значение, че го бях направил, за да защитя и нея, и себе си. Благородните намерения нищо не означават. Важен е резултатът. А резултатът от моите действия беше, че засипах с лъжи единствения човек, когото бих могъл с най-голямо основание да нарека свой приятел. И съвсем не бях сигурен, че ако открия виновника или виновниците и дори ако измисля как да ги пипнем, ако свърша цялата работа на Мърфи, случилото се между нас ще може някога да се изглади.

Докато бях погълнат от подобни тъжни мисли, покрай мен мина някакъв мъж с нахлупена на челото шапка, обърна се и заби юмрук в корема ми.

Едва си казах стига вече и той ме удари втори път и след това още веднъж. Всеки удар раздираше вътрешностите ми, блъскаше ме в коравата стена и направо ми прилоша. Дъхът ми излезе от устата със сподавена, слаба въздишка и дори да имах заклинание наум, едва лицата да намеря сили, за да го произнеса.

Отпуснах се, когато спря да ме удря, и се свлякох на земята. Това ставаше пред ярко осветената бензиностанция, нямаше още полунощ в събота вечер и можеше да се види от всяка преминаваща кола. Сграбчи ме за косата, вдигна главата ми и с рязко движение на стържеща ножица отрязва от нея голям кичур. След което ме остави.

Кръвта ми замръзна.

Косата ми. Той беше отрязал кичур от нея. Тя можеше да бъде използвана в най-различни магии, във всякакви смъртоносни заклинания и не можех да сторя нищо, за да го спра.

Човекът се обърна и започна бързо да се отдалечава, без да тича. Обзет от паника и отчаяние, аз го хванах за коляното и силно го дръпнах. Човекът извика:

— Кучи син! — и чух ясно как главата му се удари в асфалта.

Големият му юмрук с възлести пръсти стискаше косата ми. Поех дълбоко въздух и се хвърлих върху него.

Шапката на моя нападател беше паднала и аз го познах — една от мутрите на Джони Марконе, които ме бяха проследили от хотела в четвъртък, онзи, дето куцукаше след мен, след като беше изминал на бегом няколко пресечки. Очевидно имаше проблем с коляното, а аз го бях накарал да се приземи на него.

Сграбчих китката му и я стиснах с две ръце. Не съм особено силен, но съм много жилав и упорит до крайност. Стиснах китката му и започнах да разтварям дебелиите пръсти. Мутрата се опита да изтръгне ръката си. Имаше яки мускули, но не достатъчно, за да преодолеят тежестта на цялото ми тяло. Натисна ме с другата си ръка, опитвайки се да ме избута, и започна да ме удря.

— Пусни ме, мамка ти — изкрещя той. — Махни се от мен.

Свих глава, повдигнах раменете си и стиснах здраво. Ако успееш да забия пръстите си в неговите сухожилия достатъчно дълбоко, ръката му щеше да се разтвори, независимо колко силен беше. Опитах се да си внуша, че китката ми е менгеме, а пръстите — стоманени шипове. Усетих как неговите се отпускат. Можех да видя тъмните си кичури в тяхната хватка.

— Боже мой — извика някой. — Ей, Майк, ела насам.

Чух как някой притича.

След това дойдоха двама млади мъже, облечени в анцузи, и ме издърпаха от Куция. Аз изкрещях отчаяно и изпуснах китката му. Част от космите ми се разпиляха на мокрия асфалт, но повечето останаха в неговата хватка.

— Спокойно, спокойно, човече — каза един от младежите, докато ме издърпаха настрани. — Спокойно.

Безсмислено беше да се преборя с двамата. Вместо това поех дъх и казах:

— Портфейла ми. Открадна ми портфейла.

Като се има предвид как бях облечен в сравнение с костюма и палтото на Куция, нямаше никакъв шанс да мине. Или поне нямаше,

ако Куция не беше се изправил и хукнал да се отдалечава. Двамата младежи ме пуснаха смутено. След това избраха предпазливия подход и също се отдалечиха по посока на колата си.

Изправих се на крака и хукнах след Куция, пъхтейки като пробит акордеон. Куция пресече улицата, където го чакаше кола, и когато успях да го настигна, беше вече в нея и потегляше. Спрях, заобиколен от облаци изгорели газове, и се загледах тъпо в стоповете на колата, докато тя се отдалечаваше в дъжда.

Сърцето ми биеше бясно в гърдите и не се успокои дори след като си възстанових дишането. Косата ми. Сега Джони Марконе притежаваше кичур от нея. Можеше да я даде на някого, който владее магия, и да я използва за каквото му скимне.

Те биха могли да си послужат с кичура, за да изтръгнат сърцето ми от гърдите по същия начин, по който го бяха направили с Дженифър Стантън, Томи Том и с бедната Линда Рандал. Марконе ме беше предупредил два пъти да не се бъркам и щеше веднъж завинаги да ме отстрани.

Внезапно в мен се надигна гняв, който надви изтощението, страховете и обзелата ме умора.

— Как ли пък не! — изръмжах аз. — Ще успеят — друг път!

Трябваше само да ги намеря — Марконе, Куция и магьосника на Марконе — който и да е, той или тя. Да ги открия на всяка цена, да си взема кичура, да ги изпонатръшкам като кегли и да пратя Мърфи да ги пипне.

За бога, не мога да приема тази саможертва. Тези гадове не си поплюват. Веднъж се опитаха да ме убият, а сега пак са ме подгонили. Марконе и неговите момчета...

Не, казах си аз. Не е Марконе. Няма никаква логика, освен ако бандата му още от самото начало не се е заела с Третото око. Ако Марконе има под ръка магьосник, защо ще се опитва най-напред да ме подкупва? Защо просто не беше заповядал да отскубнат кичур от косата ми, когато прати онази мутра с бейзболната бухалка, и после да ме убият най-спокойно, когато не съм нащрек?

Може ли да е Марконе? Или пък да играе двойна игра?

Реших, че в края на краищата няма значение. Едно обаче беше ясно. Някой притежаваше кичур от косата ми. Някакъв магьосник имаше намерение да ме убие.

Който и да беше, не беше много добър — убедих се в това, когато разруших заклинанието, с което ми беше изпратил онази Сянка. Нямах да ми устои, ако го принудех да влезем в пряк двубой — можеше да е дързък и да притежава много груба сила, да впрегне бурята, както го направи, и да има на подчинение демон. Но приличаше на недодялан младеж, който още не си владее силата. Аз притежавах нещо повече от сила и дързост. Имах опита, обучението и познанията на своя страна.

Освен това в момента бях толкова бесен, че можех да сдъвча пирон и да изплюя кламери.

Сянката все още не можеше да ми нанесе удар. Той не притежаваше такъв вид сила. Трябваше да чака пролетните бури и да ги използва, за да ме убие. Имах време. Разполагах с време, за да се подготвя. Можех да открия къде са те, къде Куция е занесъл кичура ми и да ги пипна.

Решението ми проблесна като светкавица и беше съвсем просто. Ако те могат да използват косата ми за връзка с мен, аз пък бих могъл да направя обратното — да създам обратна връзка между мен и косата. По дяволите, бих могъл да я запала и да я изгоря от апартамента си. Имах нужда от Боб. Той ще ми помогне да съставя заклинание и да намеря формулата за няколко минути, а не за часове или дни.

Намръщих се. Боб го нямаше и щеше да отсъства поне още двайсет и четири часа. Нямах начин сам да открия формулата за по-малко от десет или дванайсет часа, а не мисля, че в момента мозъкът ми беше достатъчно бистър, за да се справи със сложните изчисления.

Можех да се обадя на Мърфи. Тя вероятно знае къде се подвизава Марконе, а Куция вероятно е наблизо. Тя поне можеше да ми даде някаква идея как да открия Джони Джентълмена, Куция и Сянката. Но сега нямаше да го направи. А дори и да ми кажеше, щеше да поиска да чуе цялата история, а след това щеше да ме прибере под полицейска закрила или нещо още по-смехотворно.

Свих здраво юмруци и ноктите ми се забиха в дланите. Трябва да измисля нещо...

Погледнах ноктите си. След това бързо прекосих улицата, застанах под светлините на бензиностанцията и ги разгледах по-отблизо.

Под ноктите ми имаше кръв, попаднала там, когато ги забих в китката на Куция. Вдигнах глава и се изсмях. Имах всичко, което ми беше необходимо.

Върнах се обратно под дъжда и седнах на бетонния тротоар. С помощта на парче тебешир, което винаги носех в джоба на шлифера, начертах кръг на бетона около мен. Изстъргах малко от кръвта под ноктите ми и я поставих близо до краката ми. Капчиците заблестяха под ситния дъжд, който ръмеше върху тях.

Трябваше да помисля малко, за да се сетя за следващата част, но реших да използвам заклинанието за проследяване, вместо да го променям в нещо по-възвишено. Отскубнах няколко косъмчета от носа си и ги пуснах върху късчетата кожа и кръв на Куция. След това допрых пръст до тебеширения кръг и влях енергията си в него, за да го затворя.

Подсилих я с гнева си, страха, болките в главата и къркореция си стомах и я запратих със заклинанието: „*Segui vostro testatum*“^[1].

Потокът енергия премина през ноздрите ми и ме накара да кихна няколко пъти. И точно в този миг до мен достигна, при това доста силно, мирисът на одеколона на Куция. Изправих се, отворих кръга с крак и излязох от него. Бавно обиколих наоколо, докато направих пълен кръг. Ароматите на Куция достигаха до мен от югозапад, там, където се намираще едно от богатите предградия на Чикаго.

Разсмях се отново. Пипнах го кучия му син. Можех да го проследя чак до Марконе или за когото там работеше, но трябваше да го направя бързо, защото кръвта беше малко и нямаше да изтрае дълго.

— Хей, приятел — шофьорът на таксито се показва от прозореца и ме погледна над оранжевото огънче на цигарата, а моторът на колата мъркаше равномерно.

Погледнах го за миг.

— Какво?

Той изръмжа:

— Да не си глух? Нали някой повика такси от тук?

Ухилих му се, все още гневен и готов да избия зъбите на Куция и Сянката.

— Аз го повиках.

— Защо на мен се падат всички откачалки? — каза той. — Качвай се.

Влязох в таксито и затворих вратата. Той ме наблюдаваше с любопитство в огледалото и попита:

— Накъде?

— Две спирки — казах аз и му дадох адреса на моя апартамент.

Разположих се на задната седалка, но главата ми автоматично сочеше на югозапад, където се намираха мъжете, които искаха да ме убият.

— Това е едната — каза той. — А къде е другата?

Свих очи. Трябваша ми няколко неща от моя апартамент. Талисманите, стрелящата пръчка, жезълът, атрибут, който можеше да се окаже жизненоважен. В края на краищата ми предстоеше сериозен разговор с един от най-големите гангстери в Чикаго.

— Ще ти кажа, като стигнем.

[1] Segui vostro testatum — насочващо и проследяващо заклинание на Дрезден. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Накрая стигнахме до „Варсити“, клуба, който Марконе притежаваше в едно от предградията на Чикаго. Мястото беше оживено, понеже вечно се тълпяха студенти, които предимно населяваха тази част на града. Дори в един и половина през нощта беше твърде претъпкано за заведение, разположено в покрайнините — единственото отворено по това време, с единствените светещи прозорци в цялата околност.

— Откачалки — измърмори шофьорът на таксито и като се замислих за миг, беше напълно прав.

Бях го довел по криволичет, маршрут, защото заклинанието ме водеше буквално по аромата, оставен от Куция. Започна да отслабва почти в момента, в който го изрекох — нямаше достатъчно кръв за потрайно вълшебство — но все пак издържа достатъчно дълго да стигнем до „Варсити“ и да открия колата на Куция на паркинга. Огледах вътрешността през прозорците и видях, разположени на разговор в едно вътрешно сепаре, Джони Марконе, дебеловратия Хендрикс, Куция и Спайк. Дръгнах се бързо, преди някой от тях да ме забележи, и се върнах обратно на паркинга, за да проверя с какво разполагам.

Гривна на всяка китка. Пръстен. Стреляща вълшебна пръчка. И жезъл.

Обмислих всички подли и непочтени средства, с които бих могъл да обърна ситуацията в своя полза — хитри илюзии, подходящо спиране на тока или водата, внезапно нашествие на плъхове или хлебарки. Можех да направя всяко от тези неща. Малцина от владеещите магията са толкова универсални, а още по-малко притежават опита и знанията, за да изпълнят наведнъж толкова заклинания.

Поклатих раздражено глава. Нямах време за изтънчености.

Тогава щях да използвам силата на талисманите. Силата на пръстена. Посегнах и към силите на пръчката и жезъла, хладната сила

на дървото и кипящата ярост на огъня, след което застанах пред вратата на „Варсити“.

После я избих от пантите ѝ.

Но не навътре, а навън. Парчетата от нея полетяха към мен и отскочиха от въздушния щит, който ме пазеше, докато други се разпиляха по паркинга. Не исках да нараня невинни посетители от другата страна. Когато искате да направите първо впечатление, нямате втори шанс.

След като вратата изхвърча, насочих пръчката навътре и изрекох някаква заповед. Джубоксът се блъсна в стената като ударен от снаряд и за миг се стопи в локва от течна пластмаса. Тонколоните изпищяха и музиката спря. Изправих се в рамката на вратата и освободих затворената в пръстена енергия. Електрическите крушки започнаха да гърмят — най-напред разположените близо до вратата, а след това и в цялото помещение — и посипаха пода с парченца стъкло и нажежени жички. Посетителите в бара и по масите около него реагираха, както правят всички хора в такива случаи. Започнаха да пищят и да викат, скочиха на крака или се опитаха да се напъхат под масите. Няколко души успяха да се измъкнат през аварийния изход в дъното на помещението. След което изведнъж настъпи пълно мълчание. Всички стояха като вкаменени и гледаха към вратата — вторачени в мен.

От своята маса в дъното Джони Марконе наблюдаваше сцената с безстрастните си зеленикави очи. Не се усмихваше. Седнал до него, Хендрикс ме беше зяпнал и сключените му вежди бяха толкова свити, че едва ли виждаше нещо. Спайк беше преbledнял и стискаше устни. А Куция ме зяпаше ужасено. Никой от тях не направи и най-малкото движение и не издаде никакъв звук. Допускам, че гледката на магьосник в действие може да оказва подобен ефект.

— Милички прасенца, мънички прасенца, пуснете ме да вляза!^[1]
— казах аз сред гробовната тишина. Забих жезъла в пода и присвих очи към Марконе. — Всъщност, Джон, бих искал да поговоря с вас за минутка.

Марконе ме фиксира за миг, след това сви ъгълчетата на устните си.

— Прилагате странни методи за убеждение, господин Дрезден.
— Изправи се и се обърна към хората в бара, без да откъсва поглед от мен. Вероятно беше ядосан, но ледената му външност не го показваше.

— Дами и господа, струва ми се, че днес „Варсити“ ще затвори порано. Моля, напуснете спокойно през най-близката до вас врата. Не се притеснявайте за сметките си. Господин Дрезден, бихте ли освободили изхода, за да могат клиентите ми да напуснат?

Отстъпих от входната врата. Заведението бързо се опразни — посетителите, както и персоналът ни оставиха сами в залата с Марконе, Хендрикс, Спайк и Куция. Никой от тях не помръдна, докато чакахме всички да се разотидат. Куция започна да се поти. Изражението на Хендрикс не трепна нито за миг. Големият мъж бе търпелив като пума, готова всеки миг да се нахвърли върху нищо неподозираща сърна.

— Искам да ми върнете косата — казах аз, щом и последната двойка колежани изчезнаха през вратата.

— Моля? — попита Марконе. Наведе глава настрани и изглеждаше искрено изненадан.

— Чухте ме — повторих аз. — Този твой боклук — насочих пръчката към Куция — ме нападна пред една бензиностанция и отрязва кичур от косата ми. Искам да ми го върне. Нямам намерение да пукна като Томи Том.

Очите на Марконе изведнъж проблеснаха студено и гневно. Обърна се с подчертано движение към Куция.

Широкото лице на Куция преbledна. Той примигна няколко пъти, за да се стекат от очите му капките пот.

— Не знам какви ги дрънка тоя, шефе.

Погледът на Марконе не потрепна.

— Господин Дрезден — каза той, — предполагам, че разполагате с доказателства?

— Погледнете лявата му китка — отговорих аз. — По нея има белези от моите нокти.

Марконе кимна, насочи тигровия си поглед към него и каза почти нежно:

— Е?

— Лъже, шефе — протестира Куция и си облиза устните. — Имам белези от ноктите на моето момиче. Той е знаел това. Вие сам казахте, че той е истински магьосник и знае много неща.

Частите на пъзела започнаха да се наместват.

— Който и да е убил Томи Том, знае, че съм по петите му — казах аз. — Вашият съперник, който пласира Трето око. Куция се е споразумял с него да ви предаде. Снася му информация и изпълнява поръчки за него.

Куция ме погледна ужасен и разклати глава в знак на протест.

— Това лесно може да се разбере — каза Марконе със спокоен и равен глас. — Лорънс, покажи ми китката си.

— Ама, шефе, тоя лъже — повтори Куция Лорънс, но гласът му трепереше. — Опитва се да ви обърка.

— Лорънс — каза Марконе с нещо като родителски упрек към непослушно дете.

Куция Лорънс разбра, че всичко е свършено. Видях отчаяното му изражение, преди още да помръдне.

— Лъжец — изрева той.

Скочи и издърпа ръката си под масата. Преди да започне да стреля, имах достатъчно време да разбера, че пистолетът му е същият като моя, 38-и калибър.

Няколко неща се случиха едновременно. Вдигнах ръка и съсредоточих волята си върху гривната от умалени средновековни щитове на лявата ми китка, като засилих защитните енергии около себе си. Куршумите заудряха по нея и заотскачаха в искри из почти тъмния бар.

Спайк отскочи наведен настрани и в ръцете му се появи малък автомат „Узи“. Хендрикс беше още по-безмилостен и решителен, и действаше под командата на своите диви инстинкти. Едрият бодигард бутна с една ръка Марконе настрани, поставяйки мощното си тяло между шефа си и Куция Лорънс. В другата му ръка се появи малък автоматичен пистолет.

Куция Лорънс обърна глава и видя Хендрикс с пистолета. Паникьоса се и насочи собственото си оръжие към него.

Хендрикс изстреля с безмилостна точност три куршума, които проблеснаха, излитайки от дулото на пистолета. Първите два удариха Куция в гърдите и го отхвърлиха назад с няколко крачки. Третият уцели челото му точно над веждите, главата му се отметна назад и той се строполи на пода.

Очите на Куция Лорънс бяха тъмни като моите. Успях да забележа, че той обърна глава към мен, прострян на земята. Примигна

веднъж, след това светлината изчезна от очите му и той издъхна.

За момент останах зашеметен. Независимо че появата ми бе ефектна, аз не желяех нещата да се развият по този начин. Нямах намерение да убивам никого. По дяволите, не исках никой да загива, нито аз, нито те. Стана ми зле. Това беше само една игра, мачо демонстрация, която аз трябваше да спечеля. Внезапно се изроди в нещо съвсем друго и единственото ми желание беше да се измъкна жив.

Останахме неподвижни още миг. След това Марконе се обади зад Хендрикс:

— Исках го жив. Трябваше първо да отговори на някои въпроси.

Хендрикс се намръщи и се отдръпна от Марконе.

— Съжалявам, шефе.

— Всичко е наред, Хендрикс. По-добре да сгрешим, но да бъдем предпазливи. — Марконе стана, оправи вратовръзката си и коленичи над трупа. Опипа гърлото му, след това китката и поклати глава. — Лорънс, Лорънс, щях да ти платя два пъти повече от тях, ако ме беше помолил. Но ти никога не си бил много умен.

След това, без повече вълнение, както през цялата вечер, Марконе запретна левия ръкав на Куция Лорънс и разгледа китката му. Намръщи се и със замислено изражение остави ръката да падне.

— Струва ми се, господин Дрезден — каза той, — че имаме общ враг. — Погледна ме право в очите. — Кой е той?

Поклатих глава.

— Не знам. Ако знаех, нямаше да съм тук. Мислех, че вероятно сте вие.

Марконе повдигна веждите си.

— Надявах се, че ме познавате по-добре, господин Дрезден.

Беше мой ред да се намръщя.

— Прав сте. Трябваше да се досетя.

Убийствата бяха много по-извратени и диви, отколкото Марконе би пожелал. Конкуренцията трябваше да се отстранява, но не беше нужно това да се превръща в зрелище. Освен това нямаше никакъв смисъл да се убиват странични хора като Линда и Дженифър Стантън. Не беше добре за бизнеса.

— Ако у него има нещо ваше, можете да си го вземете, господин Дрезден — каза Марконе. Огледа помещението и въздъхна: — По-

добре побързайте. Страхувам се, че това бе последната силна вечер на „Варсити“. Жалко.

Не беше лесно, но се приближих до тялото на Куция Лорънс. Трябваше да оставя настрана жезъла и пръчката, за да мога да преромя джобовете му. Чувствах се като вампир, надвесил се над мъртво тяло, докато се опитва да намери нещо ценно за себе си.

Никъде не открих кичура от косата ми. Погледнах към Марконе, който отговори на погледа без никаква емоция.

— Нищо — казах аз.

— Интересно. Трябва да е предал въпросния материал на някого, преди да дойде тук — каза Марконе.

— Или след като е пристигнал?

Марконе поклати глава.

— Сигурен съм, че не е станало така. Щях да забележа.

— Вярвам ви — казах аз и наистина бях убеден в това. — Но на кого?

— Очевидно на нашия общ враг — отговори Марконе.

Затворих очи, внезапно обзет от умора.

— По дяволите.

Марконе не каза нищо. Стана и даде няколко заповеди на Хендрикс и Спайк. Хендрикс изтри пистолета си с една салфетка и след това го остави на пода. Спайк отиде зад бара и започна да прави нещо с един електрически кабел и бутилка уиски.

Взех жезъла и пръчката, изправих се и се обърнах към Марконе:

— Кажете ми какво още знаете. Нуждая се от още информация, за да пипна този тип.

Марконе се замисли и след това кимна:

— Да, имате нужда. За жалост използвахте твърде публична проява да подхванете тази дискусия. Изправихте се пред вниманието на всички, които смятат, че съм техен неприятел. Независимо че мотивите ви са разбираеми, фактът, че ме предизвикахте публично, остава. Независимо от чувствата ми, не мога да оставя това без отговор, защото ще последват и други предизвикателства. Трябва да си запазя контрола. Нищо лично, господин Дрезден. Това е само бизнес.

Стиснах зъби и хванах здраво стрелящата пръчка, след като се уверих, че щитовете ми са на мястото си.

— Какво смятате да правите?

— Нищо — каза той. — Не е нужно да правя нищо. Или нашият общ враг ще ви убие и тогава няма да има нужда моите хора да поемат риска да ви отстранят, или пък вие ще го хванете навреме и ще го повалите. Ако успеете да го победите, аз ще дам да се разбере, че сте действали по мое нареждане, и в такъв случай ще можем да забравим за днешната вечер. И в двата случая аз печеля, ако изчакам да видя какво ще стане.

— Ако той ме убие — възразих аз, — ако съм следващият, чието сърце ще бъде изтръгнато, вие пак няма да знаете къде е той. Няма да сте направили никаква крачка, за да го отстраните и да не ви пречи на бизнеса.

— Вярно — каза Марконе, след което се усмихна за миг. — Но мисля, че вие не сте лесна плячка. Дори и да ви убие, той ще се разкрие по някакъв начин. А след нашата среща оня ден имам по-ясна представа къде бих могъл да търся.

Намръщих се, обърнах се към вратата и се запътих бързо към изхода.

— Хари — повика ме той и аз спрях и се обърнах към него. — В личен план, не знам нищо, което да ви е от полза. Всички негови хора, които успяхме да пипнем, не разкриха нищо. Всички се страхуват от него. Никой не знае откъде идва дрогата, как е произведена и откъде този тип ръководи бизнеса си. От сянката, казват те. Винаги е в сянка. Това е единственото, което съм разбрал.

Погледнах за миг към Джони Марконе и кимнах веднъж.

— Благодаря.

Той повдигна рамене.

— На добър час. Мисля, че е най-добре ние да не се срещаме. Не мога да приема някой да се бърка в моите работи.

— И аз мисля, че идеята е добра — казах аз.

— Чудесно. Винаги е добре да срещнеш някого, който проявява разбиране. — След това се насочи към своите хора, оставяйки трупа на Куция на пода зад себе си.

Обърнах се и излязох навън в нощта, под студения ситен дъжд. Чувствах се зле, виждах все още очите на умиращия Лорънс, в ушите ми все още отекваше дрезгавият смях на Линда Рандал. Продължавах да съжалявам, че бях излъгал Мърфи, но нямах никакво намерение да

й кажа нещо повече от това, което бях разкрил. Все още не знаех кой иска да ме убие и нямах никаква защита пред Белия съвет.

— Не си прави илюзии, Хари — казах си аз. — С теб е свършено.

[1] Реплика на лошия вълк от популярен анимационен филм на „Уолт Дисни“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Чувствали ли сте се отчаяни? Напълно безпомощни?

Случвало ли ви се е да стоите, потънали в мрака, и да знаете, със сърцето и с ума си, че нещата никога, ама никога няма да се оправят? Че нещо си е отишло безвъзвратно и никога няма да се върне?

В мига, в който излязох от „Варсити“ и тръгнах под дъжда, се почувствах точно така. Когато съм объркан, уморен, уплашен и се чувствам извънредно самотен, излизам навън и се разхождам. Това е единственото, което мога да направя. Ходя, ходя и рано или късно нещо щраква и преставам да се чувствам, като че ли искам да скоча от някое здание.

И тъй, започнах да се разхождам. Като си помисля сега, вижда ми се доста неразумно да бродиш из Чикаго посред нощ в събота. Не го правя много често. Просто си ходех и оставях мислите да се въртят в главата ми, пъхнал ръце в джобовете на шлифера, който се развяваше около дългите ми крака, а лекият дъждец окончателно залепи косата ми по главата.

Мислех си за баща ми. Често си мисля за него, когато съм тъжен. Беше добър и щедър човек, но непоправим несретник. Гастролираше по сцените като фокусник в онези времена, когато технологиите създаваха повече чудеса от магията, но не можеше да даде много на семейството си. В желанието си да припечели нещо за майка ми, непрекъснато ходеше по турнета и правеше фокусите си пред полупразни салони. Отсъстваше, когато се родих.

Нямаше го и когато тя умря.

Появи се доста дни след моето раждане. Даде ми имената на трима магьосници и ме взе със себе си по пътя, където забавляваше деца и пенсионери, като изнасяше представления в училищни физкултурни салони и магазини. Винаги беше щедър и добър — по-добър и по-щедър, отколкото можеше да си позволи. И винаги беше малко тъжен. Показваше ми снимки на мама и ми говореше за нея всяка вечер. Накрая добих усещането, че почти съм я познавал.

Докато растях, и чувствата ми към него съзряваха. Виждах го такъв, какъвто тя го е виждала — скъп, мил, любезен човек. Малко наивен, но почтен и добър. Грижеше се за другите и не поставяше материалните блага над всичко. Беше ми ясно защо тя го е обичала.

Не можах да порасна достатъчно, за да му стана асистент, както ми беше обещал. Една нощ умря в съня си. Аневризма^[1], казаха докторите. Откриха го на сутринта — студен, усмихнат. Може би е сънувал мама, когато си е отишъл. Докато го гледах, за първи път в живота ми се почувствах напълно самотен. Това, което си беше отишло, никога нямаше да се върне и празнотата, която се отвори в мен, нямаше да се запълни.

Точно така се чувствах сега, през тази дъждовна нощ, докато бродех по улиците на Чикаго. Дъхът ми излизаше от ноздрите като пара, дясната ми обувка скърцаше, а мислите ми бяха населени само от мъртви хора.

Съвсем не бях изненадан, когато след часове ходене краката ми ме отведоха до апартамента на Линда Рандал. Полицайте си бяха отишли, а съседите се бяха прибрали на топло в леглата си. Блокът беше тих. Зората все още не беше докоснала небето, но някъде, на перваза на някой прозорец или на покрива, пееше птичка.

Бях на края на силите и възможностите си. Не бях измислил нищо, не беше се родила никаква блестяща идея. Убиецът щеше да произнесе своето заклинание при следващата буря, а както се развиваше времето, това можеше да стане всеки момент. Ако той не успееше да ме убие, Морган със сигурност щеше да настрои Белия съвет да ме екзекутира призори в понеделник. Това копеле вероятно в момента обикаляше някъде да събира гласове срещу мен. Ако поставеха въпроса пред Белия съвет, нямаше да имам никакви шансове.

Облегнах се на вратата на апартамента на Линда Рандал. На нея имаше залепена жълто-черна лента с надпис „ПОЛИЦИЯ — ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Без точно да проумея какво правя, произнесох едно заклинание, което отвори вратата, отлепих лентата от единия край и влязох в нейния апартамент.

— Това е глупаво, Хари — си казах аз. Но май не бях в настроение да слушам.

Обиколих апартамента на Линда, в който още се чувстваше миризмата на нейния парфюм и нейната кръв. Все още не бяха почистили. Предположих, че това е задължение на домоуправителя. В криминалните филми никога не показват такива подробности.

Накрая се озовах легнал на пода върху килима до широкото легло на Линда Рандал. Сгуших се на една страна с гръб към него, обърнат към плъзгащата се врата, която водеше към малкото ѝ балконче. Не ми се помръдваше, не ми се ходеше никъде, не ми се правеше нищо. Безсмислено беше. Напълно безсмислено. И бездруго щях да умра през следващите няколко дни.

Най-лошото беше, че не бях сигурен дали ми пука. Бях толкова уморен, напълно изтощен от всичките магии, които трябваше да използвам, от дългото ходене, от белезите и ударите, които бях понесъл, от безсънието. Беше тъмно. Непрогледен мрак.

Мисля, че съм заспал. Имах нужда след всичко, което се беше случило. Не помнех нищо, докато слънцето не заблестя прекалено ярко в очите ми.

Примижах и го закрих с ръка. Продължих да лежа със затворени очи. Утрините не са най-доброто ми време, а слънцето се беше издигнало над околните сгради, свежото пролетно слънце, което проникваше през пердетата на Линда Рандал и през затворените ми клепачи направо в мозъка. Изръмжах нещо и се обърнах на другата страна, към прохладния мрак под леглото на Линда, с гръб към топлото слънце.

Не можах да заспя отново. Вместо това започнах да чувствам недоволство от себе си.

— Какво, по дяволите, правиш, Хари? — попитах се на глас.

— Лежа и чакам да умра — отговорих си раздражено.

— По дяволите! Ставай от пода и се залавяй за работа — ми нареди по-умната част от мен.

— Не искам. Уморен съм. Остави ме на мира.

— Не си толкова уморен, щом можеш сам да си говориш. Нито пък толкова уморен, че да не можеш да си спасиш задника от зверовете. Отвори си очите! — си казах аз твърдо.

Свих рамене, за да покажа, че не се подчинявам, но въпреки това отворих очи. Слънчевите лъчи бяха превърнали апартамента на Линда Рандал в почти приветливо място, покрито със златиста патина —

празно, наистина, но все пак стоплено от някои приятни спомени. Под леглото се търкаляше гимназиален годишник, от който стърчаха няколко снимки. Имаше и фотография на по-младата Линда Рандал, поставена в рамка. Беше усмихната и не личеше нищо от измъчената умора, която бях забелязал у нея. Тя стоеше в абитуриентския си тоалет, заобиколена от приятна, петдесетгодишна двойка, вероятно родителите ѝ. Изглеждаше щастлива.

И точно там, на края на слънчевия лъч, който вече се отдръпваше с издигането на слънцето над околните сгради, лежеше малко, червено пластмасово цилиндърче със сива капачка.

Моето спасение.

Грабнах го изпод леглото и целият се разтреперих. Разклатих кутийката — вътре нещо тракаше. Вероятно филмова ролка. Отворих я и изсипах съдържанието ѝ в шепата си. Ролката с филма беше защитена от светлина — значи имаше снимки, които не бяха проявени. Прибрах я обратно в кутийката и бръкнах в джоба на шлифера. Извадих другата кутийка, която бях намерил в двора на къщата на Виктор Селс край езерото. Двете напълно съвпадаха.

Умът ми трескаво започна да разплита новата следа. Пред мен се отваряха съвършено нови възможности и някъде трябваше да се крие шансът да оцелея, да хвана убиеца и да спася всичко, което все още може да бъде спасено.

Но нищо не беше ясно. Не беше ясно какво точно е станало, въпреки че вече притежавах нова следа, една възможна връзка между разследването на убийствата и отмененото от Моника Селс търсене на изчезналия ѝ съпруг Виктор. Имах нова диря за проследяване, но няхах достатъчно време за това. Налагаше се да стана, да стъпя на краката си и да се размърдам, и то бързо. Не е лесно да бъде повален един добър магьосник.

Скочих, грабнах жезъла и се запътих към вратата. Последното, което ми трябваше, бе да ме хванат на местопрестъплението. Веднага щяха да ме тикнат в ареста и аз щях да съм мъртъв, преди да успея да стигна до освобождаване под гаранция. В мислите си вече препусках напред, опитвайки се да открия фотографа, който е бил при къщата на Виктор, да проявя новите снимки и да видя дали в тях се съдържа нещо, което има отношение към смъртта на Линда Рандал.

Но в този миг чух някакъв звук, който ме накара да се закова на място. Повтори се отново — леко щракване.

Някой беше превъртял ключ в бравата на вратата и тя се отвори.

[1] Аневризма — патологично разширение на кръвоносен съд поради отслабване на съдовата стена, което може да доведе до смърт. — Б.р. ↑

ГЛАВА 19

Нямах време нито да се хвърля под леглото, нито да се скрия в банята, пък и не обичам да нямам възможност за отстъпление. Затова се хвърлих напред и застанах зад отварящата се врата, като пазех пълна тишина.

Мъжът, който влезе, беше слаб, нисък и имаше вид на крадец. Кафеникавата му коса беше прибрана отзад на опашка. Носеше тъмни памучни панталони и тъмно сако, а на рамото си бе праметнал чанта. Затвори вратата почти напълно и се огледа трескаво, но като повечето хора, които са прекалено нервни, за да мислят ясно, виждаше много по-малко, отколкото трябваше. Въпреки че извърна главата си към мен, не попаднах в периферното му зрение и той не ме откри. Имаше вид на красавец, или поне така ми се стори, с ясно изразени черти на брадичката и скулите.

Прекося стаята и се закова на място, когато откри окървавените чаршафи. Видях, че сви юмруците си. Издаде някакъв странен, грачещ звук, хвърли се на земята до леглото и започна да опипва под него. След няколко секунди граченето се засили и той започна да ругае на глас.

Опипах гладката повърхност на кутийката от филма в джоба си. Мистериозният фотограф, който беше обикалял къщата на Виктор Селс, сега беше тук и търсеше филма. Усетих под лъжичката онова чувство, което изпитва човек, когато е наредил някакъв труден пъзел — особено удоволствие, примесено с малко гордост.

Поставих тихо жезъла в ъгъла до вратата и извадих официалната си карта на полицейски консултант, на която личеше снимката ми, и я отворих така, че да се вижда ясно на фона на шлифера. Прикрих, доколкото можах, старата ми окаяна тениска и се надявах, че той ще е твърде развълнуван и нервен, за да забележи, че съм обут с анцуг и каубойски ботуши.

С ръце в джобовете, побутнах леко с ботуша вратата, за да я затворя и в мига, в който тя щракна, казах:

— И така, връщате се на местопрестъплението. Знаех си, че ще ви хвана само ако почакам малко.

При други обстоятелства реакцията му щеше да ме накара да се превивам от смях. Той се сепна, удари си главата в ръба на леглото, извика, дръпна се назад и се обърна да ме види. За малко щеше да скочи върху леглото от изненада. Промених си мнението за външния му вид — устните му бяха прекалено стиснати, а очите твърде малки и разположени съвсем близо, което му придаваше напрегнат, хищнически вид на пор.

Присвих очи и се приближих към него с бавни крачки.

— Не можахте да се стърпите, нали?

— Не — каза той. — О, боже, нищо не разбирате. Аз съм фотограф. Виждате ли? — бръкна в чантата си и извади фотоапарат. — Правя снимки за вестниците. Затова съм тук, за да огледам по-добре.

— Стига — прекъснах го аз. — И двамата знаем, че не сте тук, за да правите снимки. А да потърсите ето това. — Извадих кутийката от джоба си, вдигнах я високо и му я показах.

Бръщолеването му спря и той се закова на място, вторачен в мен и в кутийката. Облиза устни и се опита да каже нещо.

— Кой сте вие? — прекъснах го аз.

Говорех строго и заповедно. Опитах се да си представя как би звучала Мърфи, все едно бях при нея в управлението и тя ми задаваше въпроси.

— Уайз. Дони Уайз — преглътна той и ме погледна. — Загазил ли съм?

Присвих очи и се засмях подигравателно.

— Ще видим. Имате ли документ за самоличност?

— Да, разбира се.

— Покажете го — хвърлих му аз един поглед и добавих: — Бавно.

Той се опули и започна да рови подчертано бавно в задния си джоб. Извади с една ръка портфейл и го отвори на шофьорската книжка. Пристъпих напред, взех я и я разгледах. Името и снимката съвпадаха с това, което ми бе казал.

— Добре, господин Уайз — започнах аз, — в момента тече разследване. Ако вие ни сътрудничите, мисля, че...

Видях, че се е втренчил в името върху картата ми, и млъкнах. Той грабна обратно портфейла си и каза с обвинителен тон:

— Вие не сте полицаи.

Вдигнах арогантно глава.

— Добре. Може и да не съм. Но работя за полицията. И разполагам с вашия филм.

Той изруга и започна да прибира фотоапарата в чантата, очевидно с намерение да си тръгне.

— Не. Нищо не притежавате. Няма нищо, което да ме свързва с това тук. Тръгвам си.

Наблюдавах го, докато се промъква край мен към вратата.

— Не бързайте толкова, господин Уайз. Ние с вас има за какво да си поговорим. Като например за изгубена филмова кутийка под терасата на една къща край езерото Провидънс, в сряда вечер.

Той ме стрелна с поглед.

— Нямам какво да ви кажа — измърмори той, — който и да сте. — Протегна ръка и се опита да отвори вратата.

Вдигнах ръка към жезъла в ъгъла и изсъсках с възможно най-драматичен глас: *Vento servitas*, след което рязко я насочих към вратата. Задвижен от прецизно контролирани въздушни течения, жезълът отскочи и тресна вратата под носа на Дони Уайз. Той се вкамени и се обърна към мен с разширени очи.

— Боже мой, вие сте един от тях. Моля ви, не ме убивайте — възкликна той. — Бога ми, снимките са у вас. Не знам нищо. Абсолютно нищо. С какво бих могъл да ви застраша? — Опитваше се да говори спокойно, но гласът му трепереше. Забелязах, че поглежда под око към плъзгащата се врата на балкона, като че ли се опитваше да прецени дали има шансове да се измъкне от там, преди да го спра.

— Спокойно, господин Уайз — казах му аз. — Нямам намерение да ви наранявам. Преследвам човека, който е убил Линда. Помогнете ми. Кажете ми каквото знаете, а аз ще се погрижа за останалото.

Той се изсмя горчиво и направи половин крачка към стъклената врата.

— И да ме убият за това? Като Линда и останалите? За нищо на света.

— Не, господин Уайз. Кажете ми каквото знаете и аз ще спра тези убийства. Ще изправя убиеца на Линда пред правосъдието. —

Опитвах се да говоря с успокоителен тон, дори да прикрия раздразнението, което ме обхващаше. Искях да го постресна, но не чак до такава степен, че да е готов да се хвърли през стъклената врата. — Желая не по-малко от вас тези хора да бъдат спрени.

— Защо? — попита той. В очите му се четеше известно презрение. — Каква ви беше тя? И вие ли спяхте с нея?

Поклатих глава.

— Не. Тя просто е поредната жертва, която можеше да е жива.

— Вие не сте полицаи. Защо поемате този риск? Защо се изправяте срещу тези хора? Не видяхте ли какво направиха?

Вдигнах рамене.

— А кой друг да се изправи срещу тях? — Той не отговори нищо и аз повдигнах кутийката с филма. — Какво представляват тези снимки, господин Уайз? Какво толкова има на тях, че е трябвало Линда да бъде убита?

Дони Уайз изтри дланите си в панталоните. Вързаната на опашка коса на тила му се разлюля, когато той завъртя глава и огледа стаята.

— Ще ви предложи сделка. Дайте ми филма и аз ще ви кажа, каквото знам.

Поклатих глава.

— Това, което е запечатано тук, може да ми потрябва.

— Съдържанието на снимките е напълно безполезно, ако не знаете какво да търсите — възрази той. — Изобщо не ви познавам. И не искам никакви неприятности. Единственото ми желание е да се измъкна от тук жив и здрав.

Погледнах го за миг. Ако се споразумея с него, губя филма и всичко, което е запечатано на него. Но ако не му го дам, а той казва истината, няма да имам никаква полза. Следата ме доведе до тук, до него. Ако не успея да разплета новата следа, съм мъртъв.

Щракнах с пръсти и оставих жезъла да падне на пода. След което му подхвърлих филма. Той го изпусна, наведе се да го вземе и ме изгледа внимателно.

— След като изляза от тук — каза той, — сме квит. Нито съм ви чувал, нито съм ви виждал.

Кимнах с глава.

— Добре. Хайде, казвайте сега.

Дони преглътна, прекара ръка през косата си и нервно подръпна края на опашката.

— Познавам Линда от известно време. Правих снимки за нейна рекламна брошура. Снимам и други момичета. Повечето се опитват да публикуват снимките си в списания.

— Списания за възрастни? — попитах аз.

— Не — прекъсна ме той нервно. — За деца. Разбира се, че за възрастни. Не са елитни списания, но все пак могат да изкарат добри пари, дори ако не са достойни за Хю Хефнър^[1]. Миналата сряда Линда дойде при мен. Каза, че ми предлага сделка. Аз ще ѝ направя няколко снимки, а тя — тя ще бъде много мила с мен. Искаше да отида на едно място, да направя няколко снимки през прозорците и да се чупя. Щеше да си ги получи на другия ден. И аз така и направих. Но тя сега е мъртва.

— Край езерото Провидънс ли? — попитах аз.

— Да.

— И какво видяхте там?

Дони Уайз поклати глава и погледът му се плъзна по леглото край мен.

— Линда. И още няколко души. Не ги познавам. Бяха си организирали някакво парти. Със свещи и всичко останало. Бурята беше много силна, с много гръмотевици и светкавици, така че не можах да чуя нищо. Притеснявах се някой да не ме види на фона на светкавиците, но допускам, че те бяха погълнати от нещо съвсем друго.

— Секс ли правеха? — казах аз.

— Не — сряза ме той. — Играеха на канаста. Разбира се, че имаше секс. Истински, а не нагласените пози от екрана. В действителност не изглежда толкова красиво. Линда, още няколко жени и трима мъже. Изщраках лентата и се разкарах.

Аз се усмихнах, но той, изглежда, не схвана задната ми мисъл. Вече рядко може да се види истински разврат.

— Можете ли да опишете някои от тези хора?

Той поклати глава.

— Не ги огледах. Пък и не можех особено да ги различа, ако разбирате какво имам предвид. Малко ми се повдигна.

— Имате ли представа защо Линда е поискала тези снимки?

Той ме погледна озадачено, след което се изкиска, като че ли бях пълен глупак.

— Боже мили! За какво си мислите, че някой се нуждае от подобни снимки? Искала е да изнудва някого. Нейната репутация нямаше да пострада кой знае колко, ако я видят на снимка във вихъра на някоя оргия. Но за някои от хората, участвали в нея, това едва ли би било без значение. Що за аматьорско ченге сте?

Пренебрегнах въпроса му.

— Какво ще правите с филма, Дони?

Той повдигна рамене.

— Вероятно ще го изхвърля.

Видях, че очите му шарят, и знаех много добре, че лъже. Ще запази филма, ще разбере кои са на снимките и ако реши, че е възможно, ще се опита да извлече някаква полза за себе си. Беше точно такъв тип, а аз се доверявах на инстинкта си.

— Може ли? — казах аз и щракнах с пръсти. Fuego!^[2]

Сивата капачка на кутийката изхвърча от пламъка, който избухна под нея, и Дони Уайз изпищя и я изпусна, дърпайки рязко ръката си. Червената кутийка на свой ред също избухна в пламъци, докато се приземяваше на пода, където се превърна в димяща купчинка.

Той ме зяпаше с отворена уста.

— Дано не разбера, че ме лъжете, Дони — казах аз.

Той побеля като платно, увери ме, че не лъже, след което се обърна и изхвърча от апартамента, късайки парчета полицейска лента по пътя си. Дори не затвори вратата след себе си.

Оставих го. Повярвах му. Не беше достатъчно умен, за да импровизира подобна история, а освен това здравата го бях разтърсил. Изпитах яростен прилив на триумф, на гняв и на желание да пипна тази личност, която и да бе тя, и да я поваля в боклука, защото впрягаше суровите сили на живота и създанието и ги превръщаше в средства за разрушение. Който и да беше, убиването чрез магия и постепенното деградиране на хората посредством Трето око, бяха достатъчни причини да искам да го хвана. Сега, когато имах върху какво да мисля, мозъкът ми се включи на пълни обороти и се опитах да открия други развръзки за утре сутринта, извън тази да бъда убит по най-различни отвратителни начини.

Линда Рандал беше планирала да изнудва някого. Допуснах за миг, че това може да е бил Виктор Селс или някой друг участник в партито в неговата къща. Но защо? Не притежавах вече снимки, а само информацията, която бях изтръгнал от Дони Уайз. Не можех повече да се мотая. Налагаше се да проследя следата, която той ми беше посочил, ако исках да стигна до края ѝ и да открия кой е убил Линда.

Как бях успял само за няколко дни да се забъркам в подобна каша? И как се беше случило така, че водейки едно съвсем друго разследване, бях налетял случайно на сложен и опасен заговор, обикаляйки около къщата край езерото Провидънс?

Отговорът беше прост — това не беше случайност. Всичко е било обмислено и аз съм бил насочен натам. Някой умишлено ме беше накарал да отида при къщата край езерото, да се забъркам там и да открия какво става. Някой, който ужасно се притеснява от магьосници, дори не си казва името и преднамерено се опитва да ме убеди в своето невежество, който припряно избяга след края на срещата ни и беше готов да хвърли на вятъра петстотин долара, само да ми затвори после телефона. Някой, който ме изкара на сцената и така ме превърна в мишена на най-различни враждебни действия.

Това беше ключът.

Грабнах жезъла и пръчката и излязох през вратата.

Време беше да си поговоря с Моника Селс.

[1] Хю Хефнър — основател и собственик на „Плейбой“. — Б.пр. ↑

[2] Fuego — възпламенително заклинание на Хари Дрезден. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Таксито ме остави на една пряка от къщата на Моника Селс в предградията. Времето ми свършваше, заемът от Мърфи също, а аз нямах никакво търпение, пък и не исках да пропиляя и минутка, като отида пеша до жилището ѝ, защото исках да стигна там, преди да се стъмни.

Моника живееше в симпатична малка къща на два етажа, с няколко млади дръвчета в двора, които вече съперничеха по височина на постройката. В алеята към гаража стоеше миниван, а баскетболното табло видимо беше доста използвано. Тревата отпред беше леко избуяла, но това можеше да се обясни и с обилните валежи напоследък. Уличката беше много тиха и скоро открих, че повечето от къщите не бяха обитавани. На много от вратите висяха табели „ПРОДАВА СЕ“. Тук-там оскъдни пердета покриваха прозорците като паяжини. И все пак, при все че имаше много дървета, не чух никаква птича песен, а докато вървах по алеята, дори не излая куче. Над главата ми облаците се сгъстяваха, предвещавайки нова гръмотевична буря.

Имаше вид на пусто място, идеалното убежище за някой черен магьосник. Прекосих двора на семейство Селс и заставах пред вратата.

Звъннах и почаках.

Никакъв отговор.

Почуках и се облегнах на вратата.

Отново не последва отговор.

Стиснах зъби и се огледах. Наоколо нямаше никого и се приготвих да използвам заклинание, за да отворя вратата.

Вместо това тя се открихна на около петнайсетина сантиметра. В процепа се показа Моника Селс, вперила в мен зелените си очи. Беше с джинси и обикновена блуза с навити ръкави, косата ѝ беше прибрана с някаква лента. Не си беше сложила грим. Изглеждаше по-възрастна и едновременно с това по-привлекателна — може би защото видът ѝ беше естествен и разкриваше истинската ѝ личност, за разлика от

скъпите дрехи и бижута, с които се беше накиприла, когато ме посети в офиса. Лицето ѝ преbledня, а устните ѝ се обезкървиха.

— Нямам какво да ви казвам, господин Дрезден — каза тя. — Вървете си.

— Не мога — възразих аз.

Тя се опита да затвори вратата, но аз пъхнах жезъла в процепа и я блокирах.

— Ще повикам полиция — каза тя с напрегнат глас. Облегна се на вратата и се опита да ми попречи да вляза.

— Повикайте — изръмжах аз и разиграх един блъф. — Аз пък ще им кажа всичко за вас и вашия съпруг.

Действах напосоки, но какво от това. Тя нямаше представа какво точно знам.

Предчувствието ми се оказа вярно. Тя пое дъх и усетих, че натискът зад вратата отслабва. Подпрях я с рамо, бутнах здраво и за моя изненада тя отстъпи. Едва ли е очаквала, че ще си проправя път със сила. Аз също не очаквах подобно нещо. Едва когато видях паниката на лицето ѝ, разбрах колко съм бил ядосан. Нямам представа какво е било изражението ми, но едва ли е било приятелско.

Спрях. Затворих очи и поех дълбоко въздух, опитвайки се да обуздая гнева си. Няма да спечеля нищо, ако загубя контрол върху себе си.

В този миг тя се хвърли към електрошока си.

Усетих движението ѝ и отворих очи навреме, за да видя, че грабна от пианото някакъв черен пластмасов предмет с размерите на мобилен телефон и се хвърли към мен. Лицето ѝ беше бледо и уплашено. Между двете жици на уреда проблеснаха сини искри и тя го насочи към корема ми.

Завъртях жезъла си наляво и надясно и жужащото устройство се удари в рамката на вратата. Плъзнах се покрай нея и влязох в дневната. Докато тя се съвземе и отново се насочи към мен, бях застанал с лице към нея.

— Няма да ти позволя да ги нараниш — изсъска тя. — Нито ти, нито някой друг. Ще те убия, преди да ги докоснеш! — И тя отново се нахвърли срещу мен, гневът беше изместил ужаса в очите ѝ.

Нейната мрачна решителност за миг ми напомни за Мърфи. За пръв път ме гледаше право в очите. За пръв път забрави да извърне

поглед и в тази секунда аз надникнах в нея.

За миг всичко се забави и имах време да видя цвета на очите и контурите на лицето ѝ. Да си припомня къде съм я виждал преди и защо ми изглеждаше толкова позната. Имах време да открия в дълбочината на очите ѝ страха и любовта, които диктуваха всяко нейно действие и определяха всяка стъпка. Разбрах какво я беше накарало да се обърне към мен и какви са били страховете ѝ. Видях безпокойството и мъката ѝ.

Всичко си дойде на мястото. Когато открих вълнението, което я движеше, и силната любов, която прозираше дори при тези обстоятелства, всичко се оказа прекалено очевидно и аз се почувствах като последния глупак, че не съм го проумял още преди няколко дни.

— Спри — извиках или се опитах да извикам, преди тя да допре електрошока до гърдите ми.

Жезълът и пръчката изтрополиха на пода и аз хванах китката ѝ с две ръце. Тя насочи уреда към лицето ми и аз я оставих да го направи. Поех дълбоко въздух и духнах към него, съчетано с малко воля. Появи се искрица, след това леко облаче дим и спря да работи в ръката ѝ, подобно на всяка друга електронна джаджа, до която съм се докосвал. Даже бях изненадан, че мина толкова време, преди да се повреди. Но дори да не беше, едва ли щях да срещна някакви затруднения да го обезвредя.

Продължавах да стискам китките ѝ, но напрежението в ръцете ѝ отслабна съвсем. Тя не спираше да ме гледа, а очите ѝ бяха разширени от шока, че погледите ни са се срещнали. Започна да трепери и изтърва безполезния уред. Той изтрака на пода, аз я пуснах, а тя само продължи да ме гледа.

Аз също целият треперех. Надникването в чуждата душа не е нито приятно, нито просто. Понякога ненавиждам тази си способност. Не исках да разбирам, че е била насилвана като дете. И че се е омъжила за човек, който ѝ е причинявал същото, но вече в зряла възраст. Че единствената надежда и светлина в живота ѝ са двете деца. Нямаше достатъчно време, за да видя всичките ѝ съображения и да вникна в нейната логика. Все още не можех да разбера защо ме беше въвлякла в цялата история — но знаех, че в крайна сметка от любов към децата си.

Това беше всичко, от което имах нужда, това и другата връзка, поразяващата прилика с някой друг, която бях забелязал при посещението ѝ в моя офис.

На Моника ѝ трябваше известно време, за да се съвземе. Но тя го направи с невероятна бързина, като че ли беше жена, свикнала да сменя маските си една след друга.

— Съжалявам, господин Дрезден. — Повдигна глава и ме погледна с остатъците от наранената ѝ гордост. — Какво искате?

— Няколко неща — отговорих ѝ аз. Наведох се да си прибера жезъла и пръчката. — Искам кичура от косата си. Искам да знам какво ви накара да дойдете при мен в четвъртък и защо ме забъркахте в тази каша. Искам и да знам кой уби Томи Том и Дженифър Стантън и Линда Рандал.

Очите ѝ помръкнаха още повече и тя пребледня.

— Линда е мъртва?

— Станало е снощи — казах аз. — И някой планира при първа възможност да отстрани и мен по същия начин.

Някъде далеч навън изтрещя първата гръмотевица. Поредната буря набираще сили. Щом дойдеше над града, щях да съм мъртъв. Просто и сигурно.

Погледнах отново към Моника Селс и всичко това бе изписано на лицето ѝ — тя знаеше за бурята толкова, колкото и аз. Знаеше всичко и в очите ѝ се четеше някакво тъжно и уморено безсилие.

— Трябва да си тръгвате, господин Дрезден — каза тя. — Не можете да останете тук... Трябва да си вървите, преди да е станало твърде късно.

Пристъпих към нея.

— Вие сте последният ми шанс, Моника. Веднъж вече ви помолих да ми повярвате. Повярвайте ми отново. Не съм дошъл тук, за да ви причиня зло, на вас и вашите...

Зад гърба на Моника се отвори някаква врата. От нея надникна едно момиче с недодялан пубертетски вид и с коса със същия цвят като на майка ѝ.

— Мамо? — попита то развълнувано. — Мамо, всичко наред ли е? Да се обадя ли в полицията? — Зад нея се показа главата на момченце, година или две по-малко от сестра си. Държеше поизтъркана баскетболна топка, която въртеше нервно в ръцете си.

Погледнах към Моника. Очите ѝ бяха затворени и по бузите се стичаха сълзи. Трябваше ѝ един миг, за да се овладее и да отговори със спокоен равен глас, без да се обръща към децата.

— Всичко е наред — каза тя. — Джени, Били, върнете се обратно в стаята си и заключете вратата. Чувате ли?

— Но, мамо... — започна момчето.

— Веднага — каза Моника с напрегнат глас.

Джени сложи ръка на рамото на братчето си.

— Хайде, Били. — Тя ме погледна само за миг. Очите ѝ бяха прекалено знаещи за годините ѝ. — Хайде.

Двете деца се върнаха обратно, затвориха след себе си вратата и превъртяха ключа в нея.

Моника почака, докато те си отидат, и избухна отново в сълзи.

— Моля ви, господин Дрезден, умолявам ви. Трябва да си вървите. Ако сте тук, когато започне бурята, и ако той разбере... — Скри лице в шепите си, издаде някакъв тих, дрезгав звук.

Пристъпих по-близо до нея, защото се нуждаех от помощта ѝ. Независимо колко страдаше и през каква агония преминаваше, трябваше да получа нейното съдействие. И знаех какво да кажа, за да си го осигуря.

Понякога съм голям гадняр.

— Моника, моля ви. Изправен съм пред стената. Нямам повече никакви възможности. Всичко, което знам ме води до тук. До вас. И освен това нямам никакво време. Нуждая се от вашата помощ, преди да свърша като Дженифър, като Томи и като Линда. — Потърсих погледа ѝ и тя ме погледна, без да отвърща своя. — Моля ви. Помогнете ми.

Наблюдавах очите ѝ, страха, мъката и умората в тях. Наведен над нея, исках повече, отколкото тя можеше да ми даде.

— Добре — прошепна тя. Обърна се и се запъти към кухнята. — Добре, ще ви кажа каквото знам, магьоснико. Но с нищо не мога да ви помогна. — Тя спря на вратата и ме погледна. Думите ѝ прозвучаха като самата истина: — И никой друг не може да направи нещо повече.

ГЛАВА 21

Кухнята на Моника Селс изобилстваше от ярки цветове. Тя явно колекционираше картинки на крави от анимационни филми, които висяха по стените и шкафовете — симпатични, но все така по кравешки лениви. По вратата на хладилника бяха закрепени рисунки с пастел и различни бележки от училище със сведения за успеха и поведението, а на перваза на прозореца бяха наредени разноцветни бутилки. Отвън долитаха звуците на вятърен чан, разлюлян от все по-усилващия се студен вятър. Стенният часовник във формата на голяма усмихната крава полюшваше опашка в ритъм с тиктакането си.

Моника седна до кухненската маса. Изпъна крака под нея и напрежението ѝ малко поспадна. Усещах, че кухнята е нейното убежище, в което се оттегляше, когато е разстроена. Беше поддържана с любов и светеше от чистота.

Оставих я да се успокои известно време, което не продължи дълго. Чувствах как напрежението във въздуха расте и как в далечината бурята набираше сили. Не можех да си позволя да подходя предпазливо. Тъкмо щях да отворя уста и да започна, когато тя първа проговори:

— Задавайте ми въпроси, а аз ще ви отговарям. Сама не знам от къде да започна.

Не погледна към мен. Погледът ѝ не се спираше върху нищо.

— Добре — казах аз и се опрях на кухненския плот. — Познавахте Дженифър Стантън, нали? Роднини ли сте?

Изражението ѝ не се промени.

— И двете имаме очите на майка ни — потвърди тя. — Малката ми сестричка винаги беше бунтарка. Избяга, за да стане актриса, но вместо това стана проститутка. По някакъв начин това ѝ харесваше. Много пъти съм я молила да се откаже, но тя не искаше. Дори не знам дали знаеше как.

— Потърсиха ли ви вече от полицията?

— Не. Но са разговаряли с родителите ми в Сейнт Луис. Вероятно все още не са разбрали, че живея тук. Сигурна съм, че скоро ще го открият.

Аз се намръщих.

— Защо не се обърнахте към тях? Защо вместо това потърсихте мен?

Тя ме погледна.

— Полицията не можеше да ми помогне, господин Дрезден. Смятате ли, че щяха да ми повярват? Ако отида при тях и им наприказвам разни истории за заклинания и ритуали, те ще ме помислят за луда. — Лицето ѝ се изкриви в гримаса. — И може би ще са прави. Понякога се чудя дали не съм откачила.

— И затова ме потърсихте — казах аз. — Но защо просто не ми казахте истината?

— Как бих могла? — попита тя. — Как бих могла да вляза в офиса на човек, когото не познавам, и да му кажа...

Тя преглътна и през свитите ѝ клепачи се отрониха още сълзи.

— Какво да ми кажете, Моника? — попитах аз, стараяйки се гласът ми да звучи меко. — Кой уби сестра ви?

Вятърният чан дрънчеше навън. Усмивнатата крава продължи да тиктака. Моника Селс пое дълбоко дъх и затвори очи. Виждах я как събира разкъсаните нишки на куража си и се опитва да ги върже колкото може по-Здраво. Вече знаех отговорите, но исках да ги чуя от нея. Опитвах се да си кажа, че за нея ще е добре да се изправи лице в лице с фактите, просто да ги произнесе на глас. Не бях съвсем сигурен, че го мисля — както казах, не ме бива много да лъжа.

Моника стисна ръце в юмруци и каза:

— Господи, помогни ми! Господи, помогни ми! Беше съпругът ми, господин Дрезден. Виктор.

Очаквах да избухне в сълзи, но тя се стегна все едно очакваше някой да започне да я удря.

— Точно затова ме помолихте да го намеря — чух аз собствения си глас. — Затова ме пратихте при къщата край езерото. Вие сте знаели, че той е там. Знаели сте, че ако отида там, той ще ме види.

Говорех спокойно, не много ядосано, но думите ми удряха Моника Селс като тежки чукове. Тя трепваше след всяка една от тях.

— Налагаше се — изстена тя. — Бога ми, господин Дрезден. Не можете да си представите какво беше. И ставаше все по-лошо. В началото той не беше лош човек, но ставаше все по-ужасен и аз се уплаших.

— За децата? — попитах аз.

Тя кимна и подпря челото си на коленете. След което думите ѝ се отприщиха, отначало по-бавно, но постепенно все по-бързо, сякаш не можеше повече да удържа огромната им тежест в себе си. Аз слушах. Дължах ѝ го заради това, че бях потъпкал чувствата ѝ и я бях принудил да говори.

— Той не беше лош човек, господин Дрезден. Работеше много. Заради нас — искаше да ни осигури по-добър живот. Допускам, че беше така, защото родителите ми бяха много богати. Искане да ми даде толкова, колкото и те, но не успяваше. Това го дразнеше и той се ядосваше. Понякога го караше да излезе от кожата си. Но невинаги. Понякога беше много мил. Надявах се, че децата ще му помогнат да се овладее. Били беше около четиригодишен, когато Виктор откри магията. Нямам представа точно как. Но постепенно стана напълно завладян от нея. Започна да купува книга след книга. И разни странни предмети. Сложи ключалка на вратата на тавана и след вечеря започна да се усамотява там. Понякога нощем чувах разни неща. Гласове. Или други звуци... — Тя потрепери. — Ставаше все по-лош. Ядосваше се и започнаха да се случват странни неща. Дреболии. Един ъгъл на пердето се запалваше. Или разни неща падаха от стените и се разбиваха. — Тя погледна разстроено към смешната клатеща се крава, сякаш да се увери, че е все още там. — Крецеше ни без причина. Или внезапно избухваше в смях. Той... виждаше разни неща. Които аз не можех. Имах усещането, че полудява.

— Но никога не се изправихте срещу него — казах аз кротко.

Тя поклати глава.

— Моля се Бог да ми прости. Трябваше да му се опълча. Но бях свикнала да се владее, господин Дрезден. Да не вдигам шум. — После пое дълбоко въздух и продължи: — И тогава, една нощ той ме събуди и ме накара да изпия нещо. Каза, че щяло да ми помогне да го видя и да го разбера. Че ако го изпия, ще започна да виждам нещата като него. Настояваше да го разбера, защото съм негова съпруга.

Този път тя започна да плаче и сълзите се стичаха кротко по бузите до крайчеца на устните.

Изведнъж нещо в мен прищрака и усетих, че си дойде на мястото.

— Третото око? — казах аз.

Тя кимна.

— И тогава... започнах да виждам, господин Дрезден. Видях него.

Лицето ѝ се сгърчи и си помислих, че ще повърне. Можех да я разбера. Да ти предложат изведнъж Трето око, без да знаеш какво представлява и какво ще ти се случи, да видиш собствения си мъж, който е създал децата ти, и да прозреш какъв е той в действителност — обзет от жажда за власт и от алчност — трябва да е било истински ад. Това щеше да остане в нея завинаги. Никога споменът нямаше да избледнее и никога нямаше да намери утеха и спокойствие зад преградата на времето, издигната между нея и образа на съпруга ѝ като чудовище.

Тя продължи забързано и тихо:

— Исках още. Дори когато приключи ефектът, колкото и да беше ужасяващ, исках още. Опитвах се да не го покажа, но той разбра. Той погледна в очите ми и разбра, господин Дрезден. Както и вие сега. Избухна в смях, като че ли току-що е спечелил от лотарията. Толкова беше щастлив, че ме целуна. А на мен ми призляваше. Започна да произвежда все по-големи количества от наркотика. Но никога не му стигаше. Това го вбесяваше до безумие. И тогава проумя, че когато е гневен, може да прави повече. Това му послужи за извинение. Нарочно беснееше, но все не му стигаше. — Тя преглътна. — И тогава, тогава...

Спомних си за ужасения разносвач на пица и за коментарите на елфа за „спортуването“ на хората.

— Тогава разбра, че може да овладее емоциите и на други хора — казах аз. — И да ги използва да придават допълнителна сила на магиите му.

Тя кимна и още повече се сви.

— Най-напред бях само аз. Това ме плашеше, а след това бях напълно изтощена. Разбра, че похотта подсилва това, което прави. И започна да се оглежда наоколо. За подкрепа. Наричаше ги инвеститори. — Тя ме погледна с умоляващи очи. — Моля ви,

господин Дрезден. Трябва да разберете. Той не беше лош през цялото време. Имаше моменти, когато ставаше като преди. Мислех си даже, че ще се върне обратно при нас.

Опитах се да я погледна със съчувствие. Но не бях сигурен дали изпитвам друго, освен гняв, че някой, който и да е той, може да се отнася по подобен начин със семейството си — или дори с когото и да било. Чувствата ми вероятно са били изписани на лицето, защото Моника бързо отвърна поглед и се сви от страх. Говореше забързано, сякаш искаше да уталожи гнева ми — гласът на жена, която неведнъж се е опитвала да укроти нечий гняв с думи на отчаяние.

— Тогава откри семейство Бекитс. Те имаха пари. И той ги убеди, че ще им помогне да си отмъстят на Джони Марконе за убийството на дъщеря им. Те му повярваха и му дадоха толкова пари, колкото му трябваша.

Замислих се за двамата Бекитс с техните източени, хищни лица и мъртвия поглед на госпожа Бекитс.

— Започнаха ритуалите и церемониите. Той казваше, че има нужда от нашата похот. — Очите ѝ непрекъснато шареха и лицето ѝ започна да придобива все по-нездрав вид. — Не беше чак толкова лошо. Той затваряше кръга и тогава нищо друго нямаше значение. Само плътта. Отпусках се напълно. Беше почти като бягство. — Тя потърка с ръка коляното си, сякаш искаше да изтрие нещо гадно. — Но това не беше достатъчно. Тогава започна да споменава Дженифър. Той знаеше с какво се занимава тя. И че вероятно познава подходящи хора. Като нея и като Линда. Линда го запозна с човека на Марконе. Не знам как се казваше, но Виктор му обеща нещо, с което го привлече в нашия кръг. Не се налагаше да участвам винаги. Или аз, или Дженифър оставахме при децата. Виктор правеше дрогата. Започнахме да печелим пари. За известно време нещата вървяха добре. Поне докато не се замислях прекалено. — Моника пое дълбоко въздух. — Тогава Виктор започна да става все по-мрачен. Призоваваше демони. Виждах ги. Той казваше, че му трябва повече сила. Жадуваше за нея. Беше ужасно, все едно гледаш изгладнял хищник. Тогава забелязах, че започва... започва да гледа към децата. Това ме ужаси. Начинът, по който ги гледаше, ми беше познат... — Тя се сви на кълбо и се наведе към пода със стенания. Разрида се, без да може да се овладее. — Боже, моите дечица, миличките ми!

Искаше ми се да се смиля над нея. Да поддържа ръката ѝ, да я прегърна през рамото и да я уверя, че всичко ще бъде наред. Но вече я познавах достатъчно. Бях надникнал в душата ѝ. Това щеше да я накара да крещи. За бога, Хари, си казах аз, престани да измъчваш бедната жена.

Разрових се по шкафовете, докато открия чаша. Източих студена вода от чешмата, напълних чашата, наведох се и я оставих пред нея. Тя се изправи в стола си и пое чашата с треперещи ръце. Отпи една глътка и няколко капки се разляха по шията ѝ.

— Съжалявам — казах аз. Това беше единственото, което можех да направя.

По нищо не пролича дали ме е чула. Изпи чашата до дъно и продължи отново, стремейки се отчаяно да свърши и да се освободи от вкуса на думите в устата ѝ.

— Исках да го напусна. Знаех, че ще побеснее, но не можех да оставя децата в близост до него. Опитах се да говоря с Джени на тази тема. И тя пое всичко в свои ръце. Малката ми сестричка се опитваше да ме защити. Отишла при Виктор и му казала, че ако не ме пусне да си тръгна, ще отиде в полицията и при Джони Марконе. Щяла да му разкаже всичко. И той... той...

— Той я уби — казах аз.

По дяволите, Виктор не е имал нужда от косъм от Дженифър Стантън, за да постигне това. Всякакви телесни течности биха свършили същата работа. При сладострастните церемонии, които е организирал, не е имало никакви проблеми да си вземе каквото му трябва от бедната Дженифър Стантън. Може да я е накарал дори да му достави нещо и от Томи Том. Или просто Дженифър и Томи са били толкова близки, докато са правели любов, че заклинанието срещу единия е убило и двамата.

— Той я уби — повтори Моника. Сви рамене от внезапно обзелата я слабост. — Тогава се обърнах към вас. Бях сигурна, че вие ще можете да видите тези неща, преди да убие още някого. А ето че и Линда е мъртва. Сега е ваш ред, господин Дрезден. Не можете да го спрете. Никой не може.

— Моника — казах аз.

Тя поклати глава и се сви на жалко, нещастно кълбо.

— Тръгвайте си — каза тя. — За бога, вървете си, господин Дрезден. Не искам да гледам как убива и вас.

Сърцето ми стана студено като бучка лед. Ужасно исках да й кажа, че всичко ще е наред. Исках да спра сълзите й и да я убедя, че на този свят все още има радост, че има светлина и щастие. Но тя едва ли щеше да ме чуе. Там, където беше попаднала, имаше само безкраен и безнадежден мрак, изпълнен със страх, мъка и поражение.

Направих единственото, което можех. Оттеглих се тихо и я оставих на сълзите й. Може би щяха да й помогнат да се съвземе.

На мен обаче ми звучаха като парчета стъкло, падащи от счупен прозорец.

Докато се движех към входната врата, с крайчеца на окото си забелязах някакво движение вляво от мен. Като безмълвно привидение Джени Селс стоеше в коридора. Гледаше ме с огромните си очи, зеленикави като на майка й и като на покойната й леля, чието име носеше. Спрях и се обърнах към нея, без да знам защо.

— Вие сте магьосникът — каза тя съвсем спокойно. — Хари Дрезден. Виждала съм снимката ви във вестника. „Аркейн“.

Кимнах.

Тя проучи внимателно лицето ми.

— Ще помогнете ли на мама?

Въпросът беше много прост. Но как да обясниш на едно дете, че нещата не са прости и за някои от тях няма прост отговор, дори никакъв?

Погледнах за миг във всезнаещите й очи и бързо отклоних погледа си. Не исках тя да разбере що за човек съм аз и какви неща съм вършил. Нямаше нужда от това.

— Ще направя всичко възможно, за да помогна на майка ти.

Тя кимна.

— Обещавате ли?

Обещах й.

Тя се замисли за момент, докато ме проучваше. След това каза:

— Татко не беше от лошите хора, господин Дрезден. Но вече не знам какъв е. — Лицето й беше тъжно, с мило изражение. — Ще го убие ли?

Още един прост въпрос.

— Не ми се иска — отговорих аз. — Но той се опитва да ме убие. Може да нямам друг избор.

Тя преглътна и повдигна брадичката си.

— Много обичах леля Джени — каза тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Мама не казва нищо, а Били е много малък, за да се сети, но аз знам какво се е случило. — Тя се обърна и се отдалечи с повече грация и достойнство, отколкото можех да си представя. След това каза бързо: — Надявам се, че вие сте от добрите, господин Дрезден. Имаме нужда от добър човек. Надявам се, че ще се справите.

А после изчезна с босите си безшумни крачета обратно по коридора.

Напуснах къщата в предградието по най-бързия начин. Краката ми ме поведоха по странно притихналата алея към ъгъла, където ме чакаше таксито.

Седнах и помолих шофьора да ме откара до най-близкия уличен телефон. Затворих очи и се опитах да мисля. Беше много трудно след всичката мъка, на която бях станал свидетел. Може да е глупаво, но много мразя да виждам хора като Моника и малката Джени наскърбени толкова много. На този свят не бива да съществува такава мъка и побеснявам всеки път когато се сблъскам с нея. Побеснявам и се натъзвавам. Искаше ми се да размажа лицето на Виктор Селс и след това да се пъхна под завивките в леглото. Искаше ми се да прегърна Джени Селс и да ѝ кажа, че всичко ще бъде наред. А освен това продължавах да се страхувам и стомахът ми гореше, свит на топка. Виктор Селс, повелителят на сянката и демоните, щеше да ме убие веднага щом се разрази бурята.

— Мисли, Хари — казах си аз. — Мисли, по дяволите.

Шофьорът ми хвърли учуден поглед в задното огледало.

Смачках всички свои чувства, страхове и ядове в стегната малка топка. Нямах време, да ги оставя да замъглят съзнанието ми точно сега. Нуждаех се от яснота на мисълта, концентрация и цел. Имах нужда от план.

Мърфи. Може би Мърфи ще може да ми помогне. Можех да ѝ разкажа за къщата край езерото и тя щеше да прати своята кавалерия. Там могат да намерят запаси от Трето око. Даже могат да арестуват Виктор Селс като най-обикновен дилър.

Но в плана ми имаше прекалено много пробойни. Ами ако Виктор не държи запасите си там? Или ако успее да се изплъзне на полицията? В такъв случай Моника и децата ѝ ще бъдат в опасност. Не само това, ами ако Мърфи не ме послуша? Съдията едва ли ще издаде заповед за обиск на частна собственост само въз основа на думите на човек, за когото може би вече има издадена заповед за задържане. А бюрокрацията, която ще трябва да взаимодейства с властите на езерото Провидънс точно в неделя, ще забави много нейната. Няма да успеят, преди сърцето ми да избухне. Не, не можех да разчитам на полицията.

Ако нещата не стояха по този начин и не се намирах под подозренията на Белия съвет, бих могъл да им докладвам за Виктор Селс, а те щяха да поемат всичко в свои ръце. Не проявяват особена милост към хора, които използват черна магия, като Виктор Селс, да призовават демони, да убиват и да произвеждат дрога. Той вероятно е нарушил всички закони на магията. Белият съвет няма да губи време и ще изпрати някой като Морган да го унищожи.

Не можех да направя дори това. Самият аз бях заподозрян заради дребнавото тесногърдие на Морган. Белият съвет трябваше да се събере в понеделник по изгрев. Някои от членовете му биха ми обърнали внимание, но те вече бяха на път. Нямах как да се срещна с тези, които ми симпатизират, камо ли да поискам помощ. Нямах никакво време да мобилизирам обичайните си съюзници.

Значи оставах само аз. Сам.

Това беше отрезвяваща мисъл.

Налагаше се да се изправа срещу Виктор Селс, най-силният противник, с когото се бях срещал досега, и то на мястото, от което черпеше силите си — в къщата край езерото. На всичкото отгоре трябваше да го направя, без да нарушавам законите на магията. Нямах право да го убия чрез магьосничество, но трябваше по някакъв начин да го спра.

Вероятността аз самият да бъда убит, независимо дали ще се изправа срещу него, или не, беше твърде голяма. Да върви по дяволите тогава. Ако се налагаше да бъда победен, това нямаше да стане, като пъшкам и се вайкам колко съм безсилен. Ако Виктор Селс имаше намерение да победи Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден, трябваше да забие магията си дълбоко в гърлото ми.

Това малко ме окуражи. Поне знаех какво трябва да направя и къде да отида. Трябваше ми само някакво предимство, реших аз. Някакво преимущество, което най-малко очаква.

След като вече знаех кой е той, разбрах малко по-добре магиите, с които се бях сблъскал извън моя апартамент. Те бяха мощни и убийствени, но не особено сложни и не добре контролирани. Виктор беше по природа силен магьосник — но нямаше опит. И въобще не беше трениран. Ако притежавах само нещичко негово, само едно косъмче, бих могъл да го използвам срещу него. Може би трябваше да проверя в банята на Моника Селс, но се съмнявах той да прояви такава небрежност. Човек, който отделя толкова време, за да обмисля как да използва подобни неща срещу другите, ще бъде двойно по-предпазлив да не даде възможност те да бъдат използвани в негов ущърб.

И тогава ми светна — притежавах нещо от Виктор. Имах неговия талисман — скорпиона, който се намирал в бюрото ми в офиса. Това беше притежание, с което беше свикнал и което му беше близко. Можех да го използвам, за да създам връзка с него, по която да върна обратно собствената му сила и да го поваля, без да си мръдна пръста.

Все още имах шанс, не беше приключил още, съвсем не.

Шофьорът на таксито спря на една бензиностанция точно до уличния телефон. Казах му да почака малко и изскочих навън, търсейки монети в джоба си, за да се обадя по телефона. Ако не беше писано да доживея до сутринта, исках да съм сигурен, че хрътките на Ада ще се втурнат по петите на Виктор Селс.

Набрах номера на Мърфи в управлението.

Звъннах няколко пъти и накрая някой вдигна слушалката. Връзката беше лоша и шумна и едва успях да чуя нещо.

— Кабинетът на Мърфи. Кармайкъл на телефона.

— Кармайкъл — извиках аз. — Обажда се Хари Дрезден. Искам да говоря с Мърфи.

— Моля? — каза Кармайкъл сред пращането по линията. По дяволите, телефонът не работеше като хората точно когато ми трябваше най-много. — Не чувам. Мърфи? Искате да говорите с Мърфи? Кой се обажда? Андерсън, ти ли си?

— Аз съм Хари Дрезден — извиках отново. — Искам да говоря с Мърфи.

— Ало — изръмжа Кармайкъл. — Не те чувам, Анди. Мърфи излезе. Тя получи най-сетне заповед за обиск на офиса на Хари Дрезден.

— Да обискира какво?

— Офиса на Хари Дрезден — повтори Кармайкъл. — Каза, че няма да се бави. Връзката е ужасна. Опитай отново. — И той ми затвори телефона.

С треперещи ръце потърсих още дребни и набрах собствения си номер. Последното нещо, от което имах нужда, беше Мърфи да се рови в офиса ми и да събира веществени доказателства. Ако прибере скорпиона, направо съм загубен. Никога няма да успея да ѝ обясня всичко навреме. А ако се изправя пред нея, тя може да е толкова бясна, че да ме задържи в ареста за през нощта. Ако това се случи, до сутринта ще бъда мъртъв.

Телефонът ми звънна няколко пъти и накрая Мърфи отговори. Този път връзката беше кристалночиста.

— Офисът на Хари Дрезден.

— Мърф — казах аз. — Слава богу. Виж, трябва да говоря с теб.

Практически можех да усетя гнева ѝ.

— Вече е късно, Хари. Трябваше да говориш с мен тази сутрин. — Чух я да обикаля и да отваря чекмеджета.

— По дяволите, Мърф — изкрещях аз ядосано. — Знам кой е убиецът. Не се приближавай до бюрото. Опасно е. — Мислех си, че я лъжа, но веднага осъзнах, че предупреждението ми беше самата истина. Спомних си, че видях как талисманът помръдна, когато го разглеждах преди няколко дни. Можеше просто да си въобразявам.

— Опасно, значи — изръмжа Мърфи. Чух, че рови между моливите, които се намираха в най-горното чекмедже. Талисманът беше в по-долното. — Ще ти кажа какво е опасно. Опасно е да се будалкаш с мен, Дрезден. Аз не разигравам игрички и вече нямам никакво доверие в теб.

— Мърфи — казах аз, опитвайки се да говоря спокойно. — Трябва да ми повярваш поне още един път. Не се приближавай до бюрото ми. Моля те.

Чух отварянето на средното чекмедже.

После се разнесе някакво щракане, последвано от изненадано възклицание на Мърфи. Слушалката тупна на пода. Проехтяха ужасно

силни изстрели, чу се свистенето на рикошети и накрая писък.

— По дяволите — извиках аз в слушалката. — Мърфи!

Треснах слушалката на вилката и хукнах към таксито.

Шофьорът примигна, когато ме видя.

— Хей, приятел, къде е пожарът?

Блъснах вратата след себе си и му дадох адреса на моя офис.

— Закарай ме там максимално бързо.

Шофьорът погледна парите, вдигна рамене и каза:

— Откачалки. Всичките откачалки на мен се падат.

След това потегли рязко, оставяйки след себе си облак от пушилка.

ГЛАВА 22

В неделя сградата се заключваше. Затова пъхнах ключа в бравата, припряно го завъртях, докато отключа, а след това го измъкнах обратно. Нямах време да чакам асансьора и хукнах нагоре по стълбите с най-голямата бързина, на която бях способен.

Пет етажа. Отнеха ми по-малко от минута, но всяка секунда беше ценна. Когато стигнах горе и се затичах по коридора, дробовете ми горяха, а устата ми беше суха като пясък. Етажът беше празен, спокоен и тъмен. Единствените светлини идваха от знака „Изход“ и от облачното небе навън. Затворените врати бяха затулени в сянка.

Вратата на моя офис обаче зееше отворена. През задъханото си дишане чувах скърцането на вентилатора на тавана. Лампата на тавана не беше запалена, но настолната светеше на бюрото ми, защото контурът на вратата се жълтееше и по пода се простираше златиста пътека от светлина. Спрях се на прага. Ръцете ми трепереха толкова силно, че едва държах жезъла и пръчката.

— Мърфи? — извиках аз. — Мърфи, чуваш ли ме? — Гласът ми беше задъхан и дрезгав.

Затворих очи и се ослушах.

Най-напред чух затруднено вдишване и леко стенание при издишване. Мърфи.

После нещо сухо прошумоля.

Във въздуха се носеше силна миризма на барут. Стиснах зъби, обзет от гняв. Това жалко животно Виктор Селс беше наранил моята приятелка. Няма да го оставя да обикаля из офиса.

Блъснах вратата с жезъла и влязох вътре с насочена напред пръчка и с думи на силата на върха на езика ми.

Точно пред вратата на офиса има маса, на която са подредени цяла серия брошури със заглавия като „Истинските вещици не търпят подигравки“ или „Магията през двайсет и първия век“. Част от тях бяха писани от мен. Те бяха предназначени за любопитните хора, които искат да научат нещо за вещици и магии. Спрях за миг с пръчката,

насочена надолу, но под масата нямаше нищо. Огледах се наоколо, като продължавах да се прицелвам с оръжието си.

Край стената отдясно на вратата бяха подредени шкафове и няколко кресла. Шкафовете бяха затворени, но някой би могъл да се скрие зад креслата. Отстъпих наляво, погледнах зад вратата и се притиснах с гръб към стената, държейки под очи офиса.

Бюрото ми е разположено в задния ъгъл, вдясно и по диагонал на вратата. Стаята е ъглова и има прозорци от двете страни. Както винаги пердетата са спуснати. Вентилаторът на тавана се върти с леко поскърцване на всяка обиколка.

Очите ми шареха и аз бях нащрек. Задуших гнева си и се опитах да бъда внимателен. Каквото и да се беше случило с Мърфи, нямаше да има никаква полза за нея, ако позволя и на мен да ми се случи. Придвижвах се бавно и предпазливо с пръчката, готова за стрелба.

Успях да различа кецовете на Мърфи зад бюрото ми. От разположението на краката ѝ се разбираше, че лежи на една страна, но не можех да я видя. Промъкнах се напред до средата на стаята, насочил пръчката като пистолет, докато успея да огледам пода зад бюрото ми.

Мърфи лежеше там, златистата ѝ коса беше разпиляна като ореол около главата. Очите ѝ бяха отворени и гледаха невиждащо към мен. Беше облечена в джинси, закопчана до долу блуза и сатенено сако. На лявото ѝ рамо се виждаше кърваво петно. Пистолетът ѝ лежеше на земята на около половин метър от нея. Сърцето ми се качи в гърлото, когато я чух как вдишва и изстенва при всяко издишване.

— Мърфи — казах аз. След това по-високо: — Мърфи?

Видях, че помръдва — леко движение в отговор на моя въпрос.

— Спокойно — казах аз. — Отпусни се. Не мърдай. Ще ти помогна.

Много бавно, оглеждайки цялата стая, коленичих до нея. Оставих настрана пръчката и опипах гърлото ѝ. Пулсът ѝ беше тънък и леко ускорен. Кръвта беше твърде малко за сериозна рана, но въпреки това опипах рамото ѝ. Успях да усетя подутината дори през плата на сакото.

— Хари — прошепна тя. — Ти ли си?

— Аз съм, Мърф — казах аз, оставих пръчката и посегнах към телефона. Средното чекмедже на бюрото, в което се намираше

скорпионът, беше празно. — Стой спокойно. Ще повикам линейка.

— Не мога да го повярвам. Копеле — изсъска Мърфи и леко се завъртя към мен. — Да ме накиснеш така.

Дръпнах към себе си телефона и набрах 911.

— Тихо, Мърфи. Отровена си. Трябва ти помощ.

Телефонистката от 911 се обади веднага и записа името и адреса ми. Казах ѝ да пратят линейка с всичко необходимо за случай на отравяне, а тя ме помоли да остана на линията. Нямах време за това. Който беше причинил това на Мърфи, все още беше наоколо. Трябваше да я измъкна от тук и да намеря талисмана на Виктор, за да мога да го използвам срещу него, когато отида в къщата край езерото.

Мърфи се размърда отново и усетих нещо твърдо и студено да щраква около китката ми. Погледнах надолу и примигнах. Мърфи беше стиснала здраво зъби, докато закачваше другата половина на белезниците на собствената си китка.

— Арестуван си — изсъска тя. — Копеле такова. Чакай само да те пхна в стаята за разпити. Никъде няма да ходиш.

Погледнах я изумен.

— Мърф, за бога. Не знаеш какво правиш.

— Как не — каза тя. От устните ѝ излезе някакво жалко подобие на обичайното ѝ сумтене. Тя обърна глава с гримаса от болка и примигна към мен. — Трябваше да говориш с мен тази сутрин. Пипнах те, Дрезден. — Спря задъхано за миг и продължи: — Шибаняк.

— Упорита кучка — замълчах за миг и поклатих глава. — Трябва да те измъкна от тук, преди той да се върне — казах аз и се наведох над нея, опитвайки се да я взема в ръцете си.

Точно в този миг скорпионът се хвърли към мен от сенките под бюрото ми с рязко и изненадващо движение. Вече не беше буболечка, която мога да смачкам с пръст. Имаше размерите на едър териер, кафяв и лъскав, движеше се с такава бързина, че едва го видях, когато нападна.

Превъртях се настрани и забелязах проблясването на опашката му с острия шип, който едва не се заби в окото ми. По бузата ми потече нещо студено и влажно и кожата ми запламтя. Отрова.

При инстинктивното си движение ритнах с крак жезъла и пръчката. Отчаяно се претърколих, за да ги хвана, но белезниците на Мърфи ме спряха рязко и двамата изохкахме от болка, когато

стоманата на гривните се вряза в кожата ни. Протегнах се към пръчката, напипах с пръста гладката ѝ заоблена форма и в този миг скорпионът се нахвърли отново върху мен. Пръчката се изплъзна от пръстите ми и се изгърколи извън обсега ми.

Нямах време да произнеса заклинание, но успях да измъкна средното чекмедже на бюрото и го изпречих между мен и скорпиона. Чу се съскане и звук на строшени дъски. Шипът на скорпиона се заби в дъното на чекмеджето и заседна там. Щипката му разкъса анцуга и направи дупка в крака ми.

Изревах от болка и захвърлих чекмеджето. Скорпионът, с все още забита опашка, излетя заедно с него и се строполи на купчина на пода, на няколко крачки от мен.

— Няма да успееш, Дрезден — измърмори Мърфи несвързано. Вероятно беше толкова замаяна от отровата, че не можеше да схване какво става. — Пипнах те. Престани да се съпротивляваш. И започни да отговаряш на въпросите ми.

— Понякога, Мърфи — задъхвах се аз, — постъпваш по-твърдо, отколкото е необходимо. Друг казвал ли ти е това?

Наведох се над нея и пъхнах закопчаната си китка под ръката ѝ и зад гърба, издърпвайки нейната собствена ръка.

— Бившият ми съпруг — изстена тя. Аз се напънах и двамата се изправихме и се запрепъвахме към вратата. Усецах кръвта, която се стичаше по крака ми, където скорпионът ме бе разкъсал. — Какво става? Гласът на Мърфи звучеше уплашено и объркано. — Хари, нищо не виждам.

По дяволите. Отровата ѝ действаше. Отровата на обикновените кафяви скорпиони, които са доста разпространени у нас, не е много по-силна от пчелната. Но, разбира се, пчелите нямат размерите на домашно куче. А и Мърфи беше доста дребничка. Ако в кръвта ѝ бе проникнало по-голямо количество отрова, шансовете ѝ бяха минимални. Тя се нуждаеше от медицинска помощ, и то веднага.

Ако ръцете ми бяха свободни, щях да грабна жезъла и пръчката и да започна битка. Но тъй както бях закопчан за Мърфи, шансовете ми не бяха големи — дори ако успеех да отхвърля от мен това нещо, то можеше да уцели нея и това щеше да бъде краят ѝ. Нямах време да търся ключовете ѝ и да ги опитвам един по един в ключалките на белезниците. Всяка магия, която бих направил прибързано, за да

разкъса белезниците, щеше да ме убие с летящите във всички посоки метални парчета, а за толкова кратко време не можех да измисля някакво заклинание за по-лесно освобождаване от тях. *По дяволите, татко* — помислих си аз. — *Много бих искал да беше живял по-дълго, за да ме научиш как да се освобождавам от белезници.*

— Хари — повтори Мърфи със съвсем изтънял глас. — Какво става? Нищо не виждам.

Задържах дъха си и помъкнах Мърфи към вратата, без да ѝ отговарям. Зад мен се разнесе яростно драскане и чупене. Погледнах назад през рамо. Шипът на скорпиона беше все още здраво забит в чекмеджето, но той бързо трошеше дървото на трески с щипките и краката си.

Поех въздух, обърнах се и се затътрих с Мърфи извън офиса и по коридора. В последния миг успях да затворя входната врата с шут. Мърфи едва се крепеше на собствените си крака, а разликата в ръста правеше движението ни още по-трудно. Едва успях да я задържа права.

Довлякох се до края на коридора и се изправих пред асансьора отляво и вратата за стълбите отдясно.

Спрях запъхтян за миг и се опитах да не позволя на звуците от трошене на дърво да повлияят на преценката ми. Мърфи се подпираше безмълвна на мен и не можех да разбера дали въобще диша. Нямаше начин да я смъкна надолу по стълбите. Силите и на двама ни нямаше да стигнат за такова нещо. Линейката щеше да пристигне след минути и ако не успеех да занеса Мърфи до долу, когато тя се появи, беше все едно да я оставя да умре на пода.

Мразех асансьорите. Но въпреки това натиснах копчето и зачаках. Светлините над вратата започнаха да отброяват до пет.

На другия край на коридора трошенето спря и нещо се блъсна във вратата на офиса ми, разтърсвайки цялата ѝ рамка.

— Камбаните на Ада, Хари — произнесох аз гласно и погледнах към светлините. Две. Последва пауза от около десет века, преди да се появи следващата. Три. — По-бързо — изръмжах аз и натиснах нервно копчето още стотина пъти.

Тогава се сетих за гривната с щитовете на лявата ми китка. Опитах се да се съсредоточа върху тях, но беше почти невъзможно, тъй

като ръката ми беше извита назад, за да крепя Мърфи. Отпуснах я възможно най-внимателно на пода и се фокусирах върху гривната.

Долната част на вратата на офиса ми избухна навън и кафявото лъскаво туловище на скорпиона се стрелна в коридора и се блъсна в стената. Беше станал още по-голям. Проклетото нещо растеше. Отскочи от стената с невероятна пъргавина, насочи се към мен и се втурна по коридора с ужасна бързина, драскайки и стържейки с крака по пода. Нахвърли ми се с отворени челюсти и насочен шип. Съсредоточих цялата си воля върху защитния щит, който гривната ми помагаше да направя и поддържам, като се опитвах да съм готов с това, преди скорпионът да ме удари.

Успях на косъм. Невидимият въздушен щит пресрещна скорпиона на милиметри от тялото ми и го отхвърли назад. Той падна на гърба си и размята крайници, като овърша всичко около себе си.

Зад мен асансьорът звънна и вратите му грациозно се разтвориха.

Нямах никакво време за деликатности, грабнах Мърфи за китката и я хвърлих към дъното на кабината, скочих вътре след нея и натиснах копчето за партера. В коридора скорпионът се изправи, откри ме отново със свръхестествена интелигентност и се хвърли към мен. Нямах време да разпъна щита отново и изкрецях от ужас.

Вратите на асансьора се затвориха. Чу се силно тупване, когато скорпионът се блъсна в тях.

Кабината тръгна надолу и аз се опитах да си поема дъх. Какво, по дяволите, беше това същество?

Не беше никаква буболечка. Прекалено бързо и умно беше за това. Беше ми устроило засада, чакайки да оставя настрана оръжията си, за да ме нападне. Беше нещо съвсем различно, конструкция на нечия воля, проектирана да трупа енергия и да става все по-едро и силно, някакъв членестоног вариант на чудовището Франкенщайн. Не беше живо, нещо като Голем или робот, програмиран специално за мисията си. Виктор вероятно е съобразил къде може да се намира талисманът му и е изрекъл заклинание той да напада всеки, който му се изпречи. Мърфи беше налетяла точно на него.

Той продължаваше да расте и да става все по-бърз, силен и опасен. Не беше достатъчно да измъкна Мърфи. Трябваше да открия начин да се справя със скорпиона. Нямах такова желание, но освен мен

в зданието никой друг не можеше да го направи. Той криеше твърде много потенциални опасности. Ами ако продължи да расте. Трябваше да го убия, преди да излезе от контрол.

Светлините на таблото в кабината продължаваха да пълзят надолу — четири, три, после две. И в този момент асансьорът се разтърси и спря. Светлините примигнаха и угаснаха.

— По дяволите — извиках аз. — Точно сега ли трябваше. Не сега.

Асансьорите очевидно ме мразят. Започнах да натискам копчетата, но от това нищо не последва и след миг зад тях избухна облак дим и те също угаснаха. Аварийната лампичка светна за миг, но след това се чу как жичката ѝ изгоря и тя угасна. Мърфи и аз останахме в пълен мрак.

Отгоре, извън шахтата на асансьора, долитаха звуци на разкъсан метал. Погледнах към невидимия в мрака таван на кабината.

— Не може да бъде!

След това се чу силно тупане и нещо с размерите на малка горила се строполи върху покрива на кабината. След миг тишина започна оглушително раздиране на метала над нас.

— Кажи ми, че се шегуваш! — извиках аз.

Но скорпионът не се шегуваше. Той разрушаваше покрива, изтръгвайки болтове и скоби с яростно ръмжене. В тъмнината върху нас се посипаха прах и стърготини. Бяхме затворени в тази кутия като сардини в консерва и чакахме да бъдем разкъсани и изядени. Бях сигурен, че ако съществото ме ужили отново, този път отровата ще бъде достатъчна, за да ме умъртви, преди да намеря изход.

— Мисли, Хари — изкрещях си аз. — Мисли, мисли, мисли.

Бях заклещен в блокирания асансьор, закопчан с белезници към изпадналата в безсъзнание приятелка, която умираше от отровата, а през това време някакъв омагьосан скорпион с размерите на пежо или ситроен се опитваше да разтвори кабината и да ме разкъса. Жезълът и пръчката не бяха в мен, останалите джаджи, които бях взел със себе си за „Варсити“, бяха изтощени и безполезни, а предпазният щит на гривните можеше само да отложи неизбежното.

От покрива на кабината бе обелена дълга метална лента и през нея проникна малко светлина. Погледнах нагоре, видях в процепа корема на скорпиона и той впи челюсти в него да го разшири.

Трябваше да го смачкам още докато беше буболечка. Трябваше да си събуя обувката и да го сплескам още там, на бюрото ми. Сърцето ми подскочи в гърлото, когато той пъкна опипващо едната си щипка почти до средата на кабината и продължи да разширява дупката.

Стиснах зъби и се опитах да си представя всеки грам сила, която ми беше останала. Можех да насоча бурята срещу него, но тя ще разтопи метала над нас и той ще ни обсипе с дъжд от горещи капки и ще ни убие, а кабината ще стане толкова гореща, че няма да можем да оцелеем. Но нямаше да се оставя на това създание. Може би ако успееш да го хвана, когато скочи, щях да намаля до минимум разрушенията, които той ще причини около нас. Проблемът беше, че не съм много добър в призоваването на духове. Притежавах голяма бързина и сила, но твърде малко точност. Точно затова ми служеха жезълът и стрелящата пръчка — те бяха предназначени да фокусират силата ми и да я насочат прецизно в определена точка. Без тях бях като самоубиец, препасал дузина гранати на пояса си, готов да дръпне взривателя.

И тогава се сетих. Досега бях мислил в грешна посока. Отвърнах поглед от тавана на кабината, насочих го към пода и притиснах длани в него. Нещо запада по главата и раменете и скърцането и късането се засилиха. Събрах цялата си сила и я съсредоточих в дланите си. Под кабината на асансьора имаше въздушно пространство — асансьорната шахта — и точно този въздух исках да впрегна — въздух, а не огън.

Заклинанието беше съвсем просто и го бях изричал стотици пъти, си казах аз. Нещо подобно, когато повиквах жезъла си. Само че малко по-голямо.

— *Vento servitas!* — извиках аз, впрягайки в заклинанието всичката си сила, всичкия си яд и страх.

Вятърът се напегна под нас като солидна въздушна колона, подхвана кабината и я запрати нагоре в мрака на шахтата. Спирачките изскърцаха и разпръснаха искри, и се счупиха на парчета, които изпадаха на пода до мен през дупката, пробита от скорпиона. Ускорението ме притисна към дъното на кабината. С продължително и ускоряващо се свистене тя се устреми нагоре по шахтата.

Не бях предвидил, че ще се натрупа толкова голямо въздушно налягане, и се молах то да не убие и нас двамата с Мърфи.

Асансьорът се ускоряваше все повече и повече и усетих, че кожата на лицето ми увисва надолу. Зданието, в което се намираше

офисът ми, беше дванайсететажно. Ние полетяхме от втория и ако приемем, че всеки етаж е висок три метра, до покрива оставаха още цели трийсет.

За около дванайсет от ускорените удари на сърцето ми кабината профуча през последните ограничители и се заби в тавана на шахтата със силата на тежък чук, стоварен от някой як мъжага на панаир. Ударът разплеска скорпиона в серия от хрущене и чупене на отделните му хитинови плочи, докато го превърна накрая в безформено кафяво петно. Безцветна ектоплазма се разля във всички посоки из шахтата и кабината.

В същия миг инерцията на вертикалното движение ни подхвърли нагоре с Мърфи. Опитах се да я прикрия с тялото си, като застана между нея и тавана, но гърбът ми се тресна толкова силно в него, че видях звезди. След това паднахме тронаво обратно на пода и Мърфи изстена, когато аз се приземих върху нея.

Изумен, останах да лежа така за миг. Скорпионът беше мъртъв. Успях да го смачкам между кабината и покрива на шахтата, но двамата с Мърфи бяхме мокри до кости от неговите течности. Въпреки всичко успях да спася живота и на двамата от неговите смъртоносни щипки.

Кабината изскърца, разтреса се и се плъзна обратно надолу по шахтата, лишена от опората на мощната, но краткотрайна въздушна струя, която я беше издигнала догоре. Падахме обратно надолу и аз имах чувството, че едва ли ще ни бъде по-забавно, отколкото на скорпиона преди малко.

Сега беше време за гривната и не загубих нито миг да изправя Мърфи до мен и да изградя щита около нас. Разполагах само с няколко секунди да се съсредоточа — не биваше сферата, която ни заобикаляше, да е прекалено твърда или прекалено здрава, защото ние щяхме да се блъснем в нея по същия начин, както и кабината, когато се удари долу. Трябваше малко да подаде, да притежава известна еластичност, за да може да поеме огромната сила при удара.

Беше съвсем тъмно и нямаше време за губене. С Мърфи се изправихме в центъра на кабината и аз създадох щита около нас и направих тънките защитни пластове от хлабаво свързани молекули, които да поемат равномерно силата на удара. Върху нас се създаде известно налягане, сякаш изведнъж бяхме попаднали в средата на купчина стиропорови палети.

Падахме надолу с все по-голяма бързина и усещах, че дъното на шахтата приближава застрашително. Разнесе се оглушителен трясък и аз се опитах да се задържа в центъра на щита с всички сили.

Когато отворих очи, седях на пода на полуразрушената кабина и притисках отпуснатото тяло на Мърфи до себе си. Вратата на асансьора иззвъня жално и повлечено, а после се отвори.

С екипировката си за спешна помощ в ръце няколко парамедици зяпнаха към асансьора, към мен и към Мърфи и челюстите им увиснаха до коленете. Навсякъде се стелеше гъст прах.

Бях жив.

Примигах изненадано. Жив бях. Огледах тялото си, ръцете и краката, и те си бяха на мястото. Извих глава назад и избухнах във виещ смях, шумен израз на първична радост.

— Какво ще кажеш за това, Виктор Сянката — крещях аз. — Ха, ха! Пробвай пак, шибан убиец! Ще забия жезъла си в гърлото ти.

Все още се превивах от смях, когато парамедиците помогнаха на мен и Мърфи да стигнем до линейката.

Те бяха твърде шашнати, за да задават въпроси. Видях, че двама от тях си разменят погледи и си дават знак, че при първа възможност трябва да ми дадат нещо успокоително.

— Аз съм шампионът — виех аз, все още изпълнен с адреналин с размерите на река Колорадо. Вдигнах нагоре юмрук и едва сега забелязах, без много да ме е грижа, че сребърната ми гривна с щитовете е почерняла и изкривена до пълна безполезност от мощните енергии, които бях прекарал през нея. — Аз съм мъжът, Сянко. По-добре пъхни главата си между краката и се целуни...

Парамедиците ме подкрепяха от двете страни под дъжда. Мокрите струйки се стичаха по лицето и ме отрезвиха по-бързо, отколкото всичко друго на света. Внезапно осъзнах, че китката ми все още е закопчана с белезници и освен това не притежавах талисмана на Виктор, с който бих могъл да обърна силата му срещу него. Той беше все още на свобода, там, в своята къща край езерото, и притежаваше кичур от косата ми. Все още планираше как да изтръгне сърцето от гърдите ми, щом бурята му придаде необходимата сила.

Бях жив, Мърфи също, но ликуването ми беше преждевременно. Нямахше какво да празнувам. Все още. Вдигнах лице към небето.

Гръмотевиците ръмжаха все по-близо и по-близо. Някъде над нас танцуваха светкавици и хвърляха светлини и призрачни сенки през облаците.

Бурята беше дошла.

ГЛАВА 23

Около мен започнаха да трополят едри, тлъсти капки, каквито може да се видят само пролетно време. Въпреки дъжда въздухът остана тежък и топъл. Трябваше да мисля бързо, да използвам мозъка си, да действам хладнокръвно и светкавично. Белезниците на Мърфи все още свързваха китките ни. И двамата бяхме покрити с прах, полепнал по миризливата безцветна слуз на ектоплазмата, създадена кой знае от какво в резултат на заклинанието срещу мен. Тази слуз нямаше да изтрае дълго, тя просто щеше да се разсее и да изчезне във въздуха, връщайки се там, откъдето е дошла. За момента беше просто неприятна и досадна. Но все пак, дали не можех да я използвам?

Моите ръце бяха прекалено едри, но Мърфи, въпреки мазолите от тренировките по стрелба и бойни изкуства, имаше нежни, дамски длани. Ако беше в съзнание и разбереше какво си мисля, сигурно щеше да ми прасне един в носа и да ме нарече сексистка свиня.

Единият от парамедиците бърбореше нещо в микрофона си, а другият беше от другата страна на Мърфи, поддържайки я заедно с мен. Това беше единственият ми шанс. Наведох се над дребното тяло на Мърфи и се опитах да скрия това, което правя, с полите на черния си шлифер. Стиснах здраво ръката ѝ и свих отпуснатите ѝ тънки пръстчета, опитвайки се да прокарам гривната на белезниците през тях.

Одрах ѝ леко кожата, което изтръгна от нея едно стенание, но в мига, в който парамедикът и аз я поставихме да седне на земята зад линейката, успях да измъкна гривната от нейната ръка. Другият парамедик изтича до вратата и я отвори, след което се вмъкна в линейката и започна да търси нещо. Чух приближаващите се от всички посоки сирени на полицейските коли и на пожарните.

Около мен нещата винаги се усложняват.

— Тя е отровена — казах аз на парамедика. — Раната е на дясната ѝ ръка или на рамото. Голяма доза отрова от кафяв скорпион.

Сигурно имате под ръка някаква противоотрова. Трябва да ѝ се сложи турникет и...

— Приятел — каза парамедикът с досада, — знам си работата. Какво, по дяволите, стана тук?

— Не питай — отговорих аз и погледнах към зданието.

Дъждът постепенно се усилваше. Закъснях ли? Ще успея ли да стигна жив до къщата край езерото?

— Вие кървите — каза парамедикът, без да откъсва поглед от Мърфи. Погледнах надолу към крака си и болката ме захапа отново, щом видях раната и си спомних за нея. Челюстта на скорпиона здраво ме беше одрала — крачолът ми беше раздран на протежение поне петнайсетина сантиметра, а раната на крака ми беше също толкова дълга и болеше много. — Седнете — каза парамедикът, — ще ви превържа за миг. — Той се наведе и смръщи лице. — Каква е тази миризлива слуз по вас?

Изтърсих дъждовните капки от косата си и я пригладих назад. Другият парамедик се върна с кислородна бутилка и носилка и те двамата се заеха с Мърфи. Лицето ѝ беше бледо в някои участъци и зачервено в други. Беше отпусната като намокрена банкнота, но на моменти мускулите ѝ се свиваха болезнено, след което отново се отпуснаха.

Моя беше вината за това, което се случи с Мърфи. Аз реших да скрия от нея информацията, която знаех, и това я накара да предприеме действия и да претърси офиса ми. Ако бях малко по-откровен, може би нямаше да лежи сега тук, почти мъртва. Не исках отново да я оставя. Не исках пак да ѝ обърна гръб и да я изоставя самичка.

Но го направих. Преди да пристигнат подкрепленията, преди полицаите да започнат да задават въпроси и парамедиците да се оглеждат наоколо и да дадат описанието ми на ченгетата, аз се завъртях на пръсти и се отдалечих.

Мразех се за това. Мразех се, че напуснах мястото, преди да разбере дали Мърфи ще оживее от ухапването на скорпиона. Яд ме беше, че апартаментът и офиса ми бяха разрушени, натрошени на парчета от демони и гигантски членестоноги, но и от моите несръчни действия. Мразех гледката, която се изправяше пред мен, когато затворех очи и виждах разкъсаните тела на Дженифър Стантън, Томи Том и Линда Рандал. Мразех болезненото присвиване на стомаха,

когато си представях собственото си тяло, обезобразено от същите тези сили.

Но най-много мразех виновника за всичко това. Виктор Селс. Който се канеше да ме убие, щом бурята набере сила. След пет минути вече можеше да съм мъртъв.

Не. Не можех. Възбуден от сериозността на проблема, вдигнах поглед към облаците. Бурята беше дошла от запад и едва сега покриваше града. Не се движеше бързо — тя се търкаляше тромаво и можеше да блъска със светкавиците си района в продължение на часове. Къщата на Селс беше на изток до бреговете на езерото Мичиган, може би на петдесет, шейсет километра птичи полет от тук. Ако имах кола, ако бях достатъчно бърз, можех да стигна до къщата при езерото преди бурята и да се изправя лице в лице с Виктор Селс.

Жезъла и пръчката ги нямаше, изпуснати при атаката на скорпиона. Бих могъл да ги повикам от офиса си с помощта на вятъра, но както бях изчерпан, можех, без да искам, да съборя и стената. Не ми се искаше да бъда разплескан от стотици килограми падащи тухли, повикани от протегнатата ми ръка със силата на магията и на моя гняв. Гривната ми щит също беше изразходвана, изгоряла при опита да противостои на невероятната сила на падащия асансьор.

Пентаграмът от майка ми все още висеше, окачен на врата ми. Този талисман символизираше порядъка, контролираните параметри на силата, които бяха същността на бялата магия. Все още имах предимството на дългите години обучение, на опита, придобит в сериозни схватки. Все още притежавах и врата.

Но това беше всичко. Бях изтощен, претрепан, уморен, ранен и вече бях извадил от шапката си повече магии, отколкото някои други магьосници използват за цяла седмица. Бях докаран до ръба както в мистичен, така и в чисто физически смисъл. Но това вече нямаше никакво значение.

Болката в крака не ме правеше по-слаб, не ме обезкуражаваше, не ме разсейваше. Истински огън подхранваше мислите и концентрацията ми, гореше още по-чисто и ярко, закаляваше гнева и омразата ми в остра и здрава стомана. Усещах го как гори и хвърлих в него и болката, за да подхранва неугасимата ми ярост.

Виктор Сянката щеше да плати за всичко, което е причинил на тези хора, на мен, на приятелите ми. Проклет да бъде, но аз нямаше да

се откажа, преди да го пипна и да му покажа какво може един истински магьосник.

Не ми отне много време да се домъкна до Маканали. Нахлух през вратата като буря от дълги крака, дъжд, вятър, развят шлифер и гневни очи.

Беше препълнено, тринайсетте стола около бара бяха заети, хора бяха насядали около тринайсетте маси и мнозина се облягаха по тринайсетте колони. Във въздуха се стелеха облаци дим от лулите, лениво разбърквани от въртящите се перки на вентилаторите. Беше мрачно, осветено само от свещите, горящи по масите и в свещниците на стените, и от слабата светлина на бурята, която проникваше през прозорците. Всичките шахматни дъски на Маканали бяха по масите, но имах чувството, че тези, които играеха или наблюдаваха партиите, по-скоро се опитваха да отвлекат вниманието си от нещо, което ги смущаваше.

Когато отворих вратата и заслизах по стълбите, мокър от дъжда и с кръв, стичаща се по крака ми, всички се вторачиха в мен. Помещението утихна.

В него се бяха събрали неудачниците от магическата общност. Съмнителни типове без вроден талант, мотивация и сила, за да бъдат истински магьосници. Надарени хора с ясно съзнание какво притежават, но които се опитват да го използват колкото може по-малко. Дилетанти, билкари, холистични лечители, кухненски вещици, объркани младежи, току-що разбрали какви способности притежават, но не знаят какво да правят с тях. Стари мъже и жени, млади хора, равнодушни, развълнувани или уплашени лица, всички бяха тук. Познавах ги по физиономия, но не и по име.

Огледах присъстващите. Всеки един от тях сведе поглед, но аз нямах нужда от повече, за да разбере какво става. Слуховете си имат своите пътища за разпространение сред практикуващите магията. Беше се разчуло. Аз бях белязан и всички знаеха това. Когато назрее конфликт между двама магьосници — бял и черен — те всички идват тук, за да търсят закрилата, която им предлага убежището на Маканали със своите сводове и защитни комбинации от маси и колони. Щяха да се крият тук, докато бурята премине.

За мен обаче то не предлагаше сигурност. Маканали не можеше да ме спаси от точно насоченото заклинание. Маканали беше като

чадър, а не бункер. Тук не можех да се укрива от това, което Виктор искаше да ми причини, освен ако не избягам чак в Небивалото, но в известен смисъл за мен там беше дори по-опасно, отколкото при Мак.

Останах за миг, заобиколен от общото мълчание, но не казах нищо. Тези хора ми бяха сътрудници, дори приятели, но не можех да поискам от тях да застанат зад мен. Каквито и да бяха претенциите на Виктор, той имаше мощта на истински магьосник и можеше да размаже всеки един от тях под ботуша си като хлебарка. Те не бяха подготвени да се справят с такива неща.

— Мак — казах аз накрая. Гласът ми разчупи мълчанието като чук върху стъкло. — Имам нужда от колата ти за малко.

От момента, в който влязох, Мак не беше спрял да търка плота с кърпа. Едрата му фигура бе облечена в бяла риза и черни бричове. Не спря и когато настъпи общото мълчание. Даже не спря, когато бръкна в джоба си и ми подхвърли ключовете с една ръка. Аз ги хванах във въздуха и му казах:

— Благодаря, Мак.

— Тъхъ — каза той.

След това погледна към мен и премести погледа си зад мен. Разбрах предупреждението му и се обърнах.

Отвън проблесна светкавица. Силуетът на Морган се очерта на фона на вратата на върха на стълбите като черна фигура на фона на сивото небе. Той слезе по стълбите към мен и гръмотевиците последваха стъпките му. Дъждът не беше променил с нищо вида на гъстата му сиво-кафява коса. Под тъмната му наметка можех да видя очертанията на меча, който носеше. Мускулестата му възлеста ръка почиваше на ръкохватката.

— Хари Дрезден — каза той. — Разбрах всичко. Да се използва мощта на бурята за убиването на всички тези хора е ненормално опасно, но ти си от онези амбициозни луди, които биха го направили. — Той стисна здраво квадратната си челюст. — Седни — каза той и посочи една маса. Хората, насядали около нея, бързо се отдръпнаха. — И двамата ще стоим тук, за да съм сигурен, че няма да използваш и тази буря, за да убиеш още някого. Ще ти попреча да изпълниш някой от твоите подли трикове, преди Съветът да реши съдбата ти.

Сивите му очи блестяха решително и убедено.

Погледнах го. Преглътнах яда си, думите, които исках да изкрещя в лицето му, заклинанието, с което можех да го изхвърля от пътя си, и отговорих внимателно:

— Морган, знам кой е убиецът. И той се е насочил сега към мен. Ако не го пресрещна и не го спра, с мен е свършено.

Погледът му се втвърди и в него проблеснаха фанатични пламъчета. Произнесе думата, като две едносрични експлозии:

— Седни. — Ръката му издърпа част от меча от ножницата.

Отпуснах рамене. Обърнах се към масата. Облегнах се за малко на облегалката на стола, за да облекча болката в ранения си крак, и издърпах стола изпод масата.

След това го стиснах здраво, завъртях го в полукръг, за да набере инерция, и го запокитих в корема на пазителя. Морган се опита да се отдръпне, но аз изненадах и ударът срещна целта си, твърд и тежък, с цялото тегло на самоцелните груби столове на Мак. В истинския живот столовете не се чупят, когато ударите някого, както сме свикнали да го виждаме във филмите. Страда този, когото са ударили със стола.

Морган рухна напред и се подпря с ръка и коляно. Не чаках да се съвземе. Когато столът отскочи от ребрата му, използвах инерцията да го завъртя високо в обратната посока и го стоварих с всичка сила върху гърба му. Ударът го простря на пода и той остана там, неподвижен.

Седнах на стола до масата и огледах залата. Всички бяха пребледнели. Те знаеха кой е Морган и в какви отношения беше с мен. Знаеха за Съвета и за деликатното ми положение. Съзнавах чудесно, че току-що бях нападнал законен представител на Съвета, в момент, когато той изпълняваше задълженията си. Това беше последният камък върху моя гроб. Нямаше начин да убедя Съвета, че не съм измамник, който бяга от справедливостта.

— Да върви по дяволите — казах аз. — Нямам време да се занимавам с него.

Мак излезе иззад бара и се приближи не особено бързо, но не и с обичайния равнодушен ход. Коленичи до Морган, опипа пулса на врата му, след това повдигна един от клепачите му и се взря в окото. Погледна накриво към мен и каза равнодушно:

— Жив е.

Кимнах с облекчение. Какъвто и задник да беше Морган, намеренията му бяха чисти. Всъщност и двамата с него преследвахме

еднаква цел. Той просто не го съзнаваше и аз нямах никакво намерение да го убивам.

Трябваше да призная все пак, че изразът на шок и изненада, който се появи на арогантното му лице, когато го халосах със стола, си заслужаваше да бъде запомнен.

Мак се спря и взе ключовете от пода, където ги бях изпуснал, когато замахнах със стола. Въобще не бях забелязал това. Той ми ги подаде и каза:

— Съветът ще бъде бесен.

— Това е моя грижа.

Той кимна.

— Късмет, Хари.

Подаде ми ръката си и аз я стиснах. Залата беше съвсем притихнала. Погледите, отправени към мен, бяха уплашени и загрижени.

Взех ключовете и излязох от осветеното убежище на Мак навън в бурята. Всички мостове зад мен бяха разрушени.

ГЛАВА 24

Подкарах с такава скорост, сякаш животът ми зависеше от това.

Колата на Мак беше чисто бял транс ам от 1989 година, с голям осемцилиндров двигател. Максималното показание на скоростомера е 210 км/час, но на места надвишавах и тази стойност. Дъждът беше направил пътя опасен при скоростта, с която се движех, но имах достатъчно причини да карам така. Все още бях завладян от острата ярост, която ме беше обхванала заради разрушенията в офиса ми и срещата с Морган.

Поради приближаващите облаци и свечеряването, небето ставаше все по-тъмно. Светлината беше странно зеленикава, извън града листата на дърветата изглеждаха прекалено остро очертани, а жълтата лента на пътя — твърде неясна. Повечето коли караха с пуснати фарове и крайпътните лампи се стрелкаха покрай мен, докато фучах по магистралата.

За щастие, движението в неделната вечер не беше много оживено. Всяка друга делнична вечер бих се претрепал при тази скорост. Изглеждаше също, че съм уцелил смяната на пътните патрули, защото никой не се опита да ме спре.

Опитах се да хвана по радиото метеорологичната станция. Както бурята, така и моята възбуда причиняваха много прашене в колонките, но не можах да разбера нищо за бурята. Надявах се само, че ще стигна до езерото Провидънс преди нея.

Надбягах я. Когато подминах ограничителния знак за езерото, дъждовната завеса се разтвори за мен. За да мога да завия по крайбрежния път, който водеше към къщата на Селс, натиснах спирачките и колата поднесе, но с неочаквано за мен спокойствие и хладнокръвие успях да я овладее навреме и да я насоча в правилната посока.

Поех по алеята на Селс, водеща към мочурливия полуостров, вдаден в езерото Провидънс. Автомобилът спря, разхвърляйки чакъла, и изрева с мощния си мотор, преди да се изкашля и да утихне. Почти

за секунда и половина се почувствах като частния детектив Магнус от едноименния телевизионен сериал от 80-те. Като оставим настрана синята „Костенурка“, аз си падам по спортните коли. Тази поне удържа достатъчно дълго, за да ме докара до къщата на Селс.

— Благодаря ти, Мак — изръмжах аз и излязох от колата.

Чакълестата алея, която водеше към къщата, беше потънала във вода от последните бури. Болката в крака не ми позволяваше да се движа достатъчно бързо, но поех по алеята с големи крачки и бързо скъсих разстоянието до къщата. Бурята се задаваше над мен, търкаляйки се над езерото към брега му. Виждах дъждовните завеси, осветени от избледняващата светлина, да се спускат над водата.

Надпреварвах се с бурята към къщата и междуременно се опитвах да мобилизирам всички остатъци от сила, с които разполагах, настройвах се до най-висока степен и наострях сетивата си за максимална чувствителност. Спрях запъхтян на двайсетина метра от къщата и затворих очи. Възможно е да има магически капани, разхвърляни наоколо, духовни или скрити пазачи, невидими за окото. Може да са чакащи заклинания и илюзии, които да предпазват Виктор Селс от всеки нежелан посетител. Трябваше да успея да ги видя и се нуждаех от всеки къс информация, която можех да получа.

Затова отворих третото си око.

Как да обясня какво може да види един магьосник? То не подлежи на описание. Да опишеш нещо, означава да го определиш, да му очертаеш границите и да го заобиколиш с пътеки за разбирането му. Магьосниците притежават Погледа, откакто свят светува, и все още не могат да си обяснят по какъв начин той постига това, което вижда.

Единственото нещо, което можех да кажа, беше, че имах чувството, че плътен воал се повдигна и очите ми се отвориха отново — и не само очите, а всичките ми сетива. Внезапно започнах да усещам миризмите на тиня и риба, заобикалящи езерото, на дърветата около къщата, свежия полъх на приближаващия дъжд и вятъра, носещ миризма на дим. Погледнах към дърветата. Виждах ги не само в първата им зелена пролетна премяна, но и в пълния им летен разцвет, във великолепните им есенни багри и в тъжното оголено отчаяние на зимата — всичко едновременно. Виждах къщата и всяка нейна част в различната си собствена същност — гредите, като част от спектралните дървета, прозорците, като пристигнали от далечни

пясъчни брегове. Можех да доловя лятната жега и зимния мраз във ветровете, които нахлуваха от езерото. Аз видях къщата, обвита в призрачни огънове, и разбихах, че те принадлежат към някакво възможно бъдеще и че огънят е един от многобройните пътища, по които събитията могат да се развият в следващите часове.

Самата къща беше място на сила. Тъмни чувства — алчност, похот, омраза — съвсем видими, като плесен и слуз я покриваха изцяло, подобно на мъх, от който надничаха зложелателни погледи. Привидения и неспокойни духове се въртяха около нея, привлечени от усещането за страх, отчаяние и гняв, което висеше върху нея, безформени сенки, обитаващи подобни места като плъхове в житен хамбар.

Другото нещо, което видях над къщата, беше един ухилен, празен череп. Черепи имаше навсякъде, където и да погледнех, мълчаливи и неподвижни, ослепително бели, толкова реални, като че ли някакъв фетишист ги бе подредил в очакване на странен празник. Смърт. Смъртта лежеше в бъдещето на къщата, осезаема, солидна и неизбежна.

Може би моята.

Потреперих и отхвърлих това усещане. Независимо колко силна бе гледката и колко мощна изглежда картината, разкрита от Погледа, бъдещето винаги е променливо, винаги нещо в него може да се измени. Никой не трябваше да умре тази нощ. Никой не трябваше да свърши така — нито те, нито аз.

Докато наблюдавах тъмната къща, пропита с воняща лъст и страх, с цялата ужасна омраза, които третото око ми показва, подобно на одрана човешка кожа, наметната на раменете на красиво момиче с великолепна коса, сладострастни устни, хлътнали очи и гнили зъби, все повече ме обземаше някакво тревожно чувство. Тя ме отвращаваше и плашеше.

Едновременно с това нещо неуловимо, което не можех да назова, ме привличаше. Даваше ми знак. Тук имаше сила, подобна на тази, която преди време бях отхвърлил. Бях се отрекъл от единственото семейство, което познавах, само за да се освободя от точно такава сила. Това беше сила, с която можех да се протегна и да променя света по своя воля, да го подчиня и оформя по свое желание, да пренебрегна дребнавите изисквания на закона и на цивилизацията и да наложа

непознат досега ред, който гарантира сигурността, положението и бъдещето ми.

И каква беше наградата, че се отказах от подобна сила? Подозрения и недоволство от същите магьосници, които исках да подкрепя и да предпазя, осъждане от Белия съвет, на чиито закони се бях подчинил, когато светът беше паднал в краката ми.

Можех да убия Сянката още сега, преди да е разбрал, че съм тук. Можех да призова ярост и огън върху къщата, да убия всички и от нея нямаше да остане и камък върху камъка. Можех да се протегна и да хвана мрачната енергия, която той беше съсредоточил тук, да я подчиня и да я използвам за каквото си искам, а пък последиците можеха да вървят по дяволите.

Защо да не го убия още сега? Виолетовата светлина, която моят Поглед разкриваше, пулсираше и играеше зад прозорците — силата се натрупваше и придобиваше форма. Сянката беше вътре и събираше всичките си сили, готвейки се да изстреля заклинанието, което трябваше да ме убие. Защо трябваше да го оставя жив?

Стиснах яростно юмруци и усетих въздуха да пращи от напрежение, докато аз се готвех да разруша къщата край езерото и Виктор, заедно с жалките му съучастници. Силата ми беше толкова голяма, че можех да предизвикам самия Бял съвет и неговите белобради стари глупаци, лишени от всякакво въображение, предвидливост и визия. Съветът и неговият жалък копей Морган нямаха представа за истинския обхват на моята сила. Енергията, която беше на мое разположение, закалена от яростта ми, беше готова да удари и превърне в пепел всичко, от което се страхувах и мразех.

Сребърният пентаграм, който беше на майка ми, изгори с ледено докосване гърдите ми. Почувствах внезапна тежест, която преряза дъха ми. Наведох се напред и вдигнах ръка. Юмруците ми бяха толкова здраво стиснати, че изпитах болка при опита си да ги разтворя. Ръката ми потрепери и отново започна да пада надолу.

Тогава се случи нещо странно. Една друга ръка хвана моята. Беше тънка, с дълги и деликатни пръсти. Женска ръка. Хвана нежно моята и я повдигна, като ръката на малко дете, докато успях накрая да стисна здраво пентаграма на майка си.

Държах го в ръката си и усещах ледената му сила, подредената и рационална геометрия. Петолъчната звезда, вписана в окръжността,

беше древният символ на бялата магия, единственият спомен от майка ми. Неговата сила ми даде шанс, време да се замисля и да избистря мислите си.

Поех дълбоко въздух и се опитах да видя нещата отвъд яростта, омразата и жаждата за отмъщение и разплата, които горяха в мен. Това не бяха целите на магията. Магията не служи за такива неща. Тя произлиза от самия живот, от взаимодействието между природата и стихииите, от енергията на всички живи същества и особено от енергията на хората. Магията, която извършва даден човек, показва каква е неговата личност и какво таи дълбоко в себе си. Няма по-точен показател за човешкия характер от начина, по който той използва своята сила и мощ.

Аз не съм убиец. Не съм като Виктор Селс. Аз съм Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден. Аз съм магьосник. А магьосниците контролират своята мощ. Те не я използват, за да убиват хора. Тя им служи, за да откриват, да предпазват, да поправят, да помагат. Не за да разрушават.

Гневът ми внезапно се изпари. Изгарящата ме омраза си остана, но разумът ми беше достатъчно бистър, за да се замисля отново. Острата болка в крака ми се притъпи и аз потреперих от първите дъждовни капки, довели от вятъра. Не разполагах нито с жезъла, нито с пръчката. Всички джаджи, които носех със себе си, бяха или изгорели, или безполезни. Всичко, което притежавах, беше вътре в мен.

Погледнах нагоре и внезапно се почувствах малък и самотен. Край мен нямаше никого. Никоя ръка не докосваше моята. Никой не ме подкрепяше. За миг долових полъх от парфюм — познат и любим. След миг той изчезна. И единственият, на когото можех да разчитам, бях самият аз.

Въздъгнах.

— Е, добре, Хари — казах си аз. — Това трябва да е достатъчно.

И така, запътих се през призрачния пейзаж, отрупан с черепи, към зъбите на бурята и към късата, изпълнена със злокобна сила, която пулсираше в нея с дива и неукротима мистична мощ. Тръгнах напред, за да се изправя лице в лице с моя смъртен враг, който имаше всички предимства, беше подготвен и желаше да ме убие, заобиколен от

собствената си разрушителна мощ, докато аз бях въоръжен единствено с моите умения, съобразителност и опит.

Е, кажете, нямам ли най-страхотната работа на света?

ГЛАВА 25

Това, което третото ми око видя в къщата на Виктор, ще остане завинаги в паметта ми. Беше някакво извращение. На пръв поглед нищо особено, поне физически. Но в по-дълбок план беше гнусно и разкапано. Пропито с негативна енергия, гняв, гордост и похот. Особено с похот. Страст към богатство и сила по-скоро, отколкото към плътски наслади.

По стените, водосточните тръби, верандата и по первазите на прозорците се криеха призрачни духове, които не бяха много реални, а по-скоро потвърждаваха негативната енергия на мястото, следи, останали след заклинанията на Виктор. Допусках, че са много. Той не ми оставяше впечатлението на магьосник, който владее напълно заклинанията си.

Изкатерих с препъване стълбите пред входа. Погледът ми не ми изпращаше предупреждение за скрити аларми и заложили магьоснически капани. Може би надценявах Виктор Сянката. Той притежаваше цялата мощ на истински магьосник, но му липсваше образованието. Мускули без мозък. Това беше Виктор Сянката. Трябваше да го имам предвид.

Натиснах дръжката на входната врата, за всеки случай, да проверя.

Не беше заключена.

Примигнах. Не поставих под въпрос късмета си или самоувереността на Виктор да остави вратата незаключена. Поех дъх, мобилизирах останалата си воля и влязох в къщата.

Нямам спомен как беше мебелирана и декорирана отвътре. Помня само това, което Погледът ми показваше. Всичко беше както и отвън, но по-концентрирано и по-нездравословно. Навсякъде висяха неща, същества с бляскави очи и гладно изражение. Някои приличаха на влечуги, други повече на плъхове или насекоми. Но всички бяха неприятни, враждебни и се скриваха веднага щом се появях, сякаш аурата от енергия, която носех, ги беше докоснала. Издаваха някакви

звуци, които ушите ми не бяха чували, но погледът допълваше всички сетива.

От вратата започваше дълъг мрачен коридор, покрит целият със същите неща. Докато напредвах бавно и внимателно, те изпълзваха, отцеждаха се и се просмукваха встрани от пътя ми. Тъмната пурпурна светлина на магията, която бях видял отвън, беше пред мен и ставаше все по-ярка. Чуваше се някаква музика и аз разпознах същото парче, което свиреше на стереоуредбата в апартамента на Томи Том в „Медисън“, когато Мърфи ме повика там в четвъртък. Бавна, чувствена музика, с равномерен ритъм.

Затворих очи за миг и се заслушах. Чух и други звуци. Тих шепот, който се повтаряше непрекъснато като подготовка за заклинание, готово да бъде изречено всеки миг. Това сигурно беше Виктор. Различих също мека женска въздишка на удоволствие. Дали не бяха семейство Бекитс? Можех само да предполагам.

А в разтърсването, което усетих през подметките си, чух приближаването на гръмотевиците над езерото. В тихия пеещ глас се появи нотка на порочно, злорадо задоволство и той продължи заклинанието.

Събрах цялата си енергия, заобиколих ъгъла на коридора и влязох в просторна стая, която се издигаше без прекъсване по цялата височина на къщата — десетки метри свободно пространство. Помещението отдолу беше дневната. Вита стълба водеше нагоре към нещо, което вероятно беше кухня с трапезария и се свързваше на едно ниво с платформата на балкона. Вероятно от нея се излизаше на повдигнатата тераса от задната страна на къщата.

В голямата стая нямаше никого. Пеенето и въздишките идваха от горната платформа. Стереоуредбата беше очевидно разположена отдолу и музиката се лееше от тонколониите, които излъчваха огнени картини и подхранваха с нея десетки подпухнали, отвратителни създания. Можех ясно да видя как музиката се свързва с някаква бледа виолетова мъгла, спускаща се отгоре в ритъм със светлините, които пулсираха на платформата. Това беше някакво сложно ритуално заклинание, състоящо се от много елементи, всичките контролирани от главния магьосник — Виктор. Остроумно. Вероятно го беше постигнал след много опити и грешки.

Хвърлих поглед към платформата и прекосих стаята, като се държах колкото може по-далече от уредбата. Шмугнах се безшумно под платформата и десетки нематериални същества се разбягаха настрани от мен. Навън шумът от дъжда доби постоянен ритъм, удряйки по дървената платформа и по прозорците.

Край мен беше пълно със складирани кутии — пластмасови, дървени и картонени. Отворих най-близката и видях в нея стотици стъклени флакони, пълни с течния наркотик Трето око. Под моя Поглед сега течността изглеждаше различно — по-гъста и мътна. Съдържанието на всеки флакон вещаеше нещастие. В течността плуваха призрачни образи с изкривени от ужас и страдание лица.

Надникнах в останалите кутии. В една от тях имаше стари бутилки, пълни с почти луминесцентна зеленикава течност. Абсент? Наведох се по-ниско и почти усетих влудяващия вкус на тази напитка. Отдръпнах се назад с разбъркан стомах. Проверих набързо останалите кутии. Миризма на амоняк, като от болнични стаи и лудници. Кактуси пейот^[1] в пластмасови саксии — това ми беше познато. Бяла, прахообразна стипца. Антифриз, искрящ с хиляди метални отблясъци. И още много неща по-навътре в сенките, за които нямах време да се интересувам. Вече бях разбрал за какво служат всичките тези неща.

За отвари.

Това бяха съставките на отварите. Така Виктор приготвяше Третото око. Също като мен, когато забърквах моите малки отвари, но той го правеше в големи мащаби, използвайки енергии, откраднати от други места и от други хора. Абсентът му служеше за основа и продължаваше нататък. Виктор произвеждаше масово магическа отрова, която вероятно си остава неактивна, докато не бъде погълната от някого и не влезе във взаимодействие с неговите емоции и желания. Това обясняваше защо не бях разбрал нищо досега. Отровата не можеше да се открие с нормално зрение или по друг начин, освен ако не отворех напълно Погледа си, което всъщност правех рядко.

Разтреперан, затворих очи. Погледът ми разкриваше прекалено много неща. Обикновено това е проблемът. Можех да видя съставките и кутиите, пълни с готовата дрога, и в съзнанието ми проблясваха картини на страданията, които тя причиняваше. Прекалено много. Това започваше да ме обърква.

Прогърмя нова светкавица, този път по-силна и точно над мен. Гласът на Виктор се извиси и започна да се чува по-ясно. Той пееше на някакъв древен език. Египетски? Вавилонски? Това нямаше никакво значение. Разбих достатъчно ясно смисъла на думите. Те съдържаха злоба и омраза. Това бяха думи, предназначени да убиват.

Треперенето ми се засили. Само поради Погледа ли? Или наличието на толкова много негативна енергия започваше да ми въздейства?

Не. Просто бях уплашен. Ужасявах се да изляза от укритието си под платформата и да се изправа пред владетеля на тази хлъзгава орда, която покриваше всичко наоколо. Усещах силата му, неговата увереност и волята, с която ще изпълни въздуха със страшна сигурност. Чувствах същия страх, който изпитва едно дете, когато се изправи пред голямо, разярено куче или пред съседа побойник, страх, който парализира и те кара да си намериш извинение да се скриеш.

Нямаше време за криене. Нито за извинения. Трябваше да действам. Спрях Погледа и събрах целия си останал кураж.

Навън изрева нова гръмотевица, съпроводена почти моментално от проблясването на светкавица. Осветлението примигна, а музиката прескочи няколко такта. Над мен Виктор поде своя напев с нов екстаз. Женският глас, вероятно на госпожа Бекитс, се извиси до трескави височини.

— Щом си давате парите, поемате и рисковете — прошепнах си аз.

Събрах волята си, протегнах длан към стереоуредбата и извиках:
— Fuego!

От дланта ми се излъчи поток топлина и се превърна в огнен език, който погълна стереосистемата в другия край на стаята. Тя започна да издава някакви звуци, които приличаха по-скоро на крясъци от мъчение, отколкото на музика. Белезниците на Мърфи все още висяха на китката ми и едната гривна се люлееше свободно.

Обърнах се след това, разперих ръце и изревах:

— Veni che!^[2]

Вятърът се изви под мен, изду полите на шлифера ми като наметалото на Батман и ме издигна направо на платформата над мен, над ниския парапет, който ограждаше горната стая.

Макар че очаквах гледката пред мен, тя ме разтърси. Виктор беше целият в черно — риза, панталон, обувки — много стилно, особено в сравнение с моя анцуг и каубойските ботуши. Рунтавите му вежди и стройната фигура бяха подчертани феерично от тъмната светлина, излъчвана от окръжността около него, където беше събрал всичко необходимо за моето убийство. В ръцете си държеше нещо като лъжица с изострени като бръснач ръбове, чифт свещи — бяла и черна, и бял заек, чиито крачета бяха вързани с червен конец. От едната му лапичка се процеждаше капка кръв, оцветяваща козината в червено. А на главата му, привързан с друг конец, стърчеше кичурът от моята черна и права коса. Малко встрани имаше друг кръг с диаметър около 4 метра, очертан с тебешир на дървения под. Съпрузите Бекитс лежаха вътре и се гърчеха, обладани от страстни желания, генериращи енергия за заклинанието на Виктор.

Виктор ме погледна шокирано, когато се приземих на балкона, вятърът около мен се завихри в стаята като малко торнадо, което заподхвърля наоколо саксии и предмети.

— Ти! — извика той.

— Да — потвърдих аз. — Искам да ти кажа нещо, Вик.

Само за миг шокът му се превърна в озъбена ярост.

Той вдигна нагоре заострената лъжица с дясната си ръка и изкрещя думите на заклинанието. Държеше заека пред себе си — това беше церемониалното ми изображение — и посегна да изстърже сърцето му — всъщност моето.

Не му дадох шанс да довърши. Бръкнах в джоба си и хвърлих празната филмова кутийка към Виктор Сянката.

Като оръжие тя не беше кой знае какво. Но беше реална и бе хвърлена от реална личност, от смъртен. И можеше да разруши целостта на магическия кръг.

Кутиятката профуча във въздуха над окръжността на Виктор и я прекъсна точно в момента, когато той завършваше заклинанието и насочи подострената лъжица към бедното зайче. Енергията на бурята се втурна през цилиндъра, който Виктор бе направил, за да я привлече, но той вече не беше затворен.

Бурята нахлу с цялата си мощ в стаята, бясна, неуправляема и разфокусирана — ярки цветове и яростно свистене на ураган. Предметите се разлетяха във всички посоки, включително и ние

двамата с Виктор, вторичният пръстен с гърчещите се Бекитс бе разчупен и те бяха запратени безмилостно към стената.

Хванах се за парапета и се държах за него с всички сили, докато бурята беснееше около мен и разнасяше из въздуха необуздани, магически сили. Тя бушуваше все едно под натиска на огромни водни маси, търсеци изход.

— Копеле — крещеше Виктор заедно с вихъра. — Защо просто не умреш?! — Вдигна ръка към мен и изрече нещо, след което пространството между нас се изпълни с огън и нажежен въздух.

Улових част от огромната енергия, която изпълваше стаята, и издигнах пред себе си непробиваема, висока стена, стиснал очи за максимална концентрация. Десет пъти по-трудно беше да вдигна щита, без помощта на моята гривна, но успях да блокирам пламъка и го запратих право нагоре към твърдия въздушен купол, който не позволяваше на магията на Виктор да премине. Отворих очи навреме, за да видя как той облиза гредите на тавана и те веднага пламнаха.

Въздухът все още кънтеше от енергия, след като кълбото от пламъци отмина. Когато Виктор видя, че се изправлям, изръмжа, протегна ръка встрани и произнесе някакви призоваващи думи. Към него се устреми някаква извита пръчка, която приличаше на бедрена кост, той я хвана с една ръка и я обърна срещу мен, с вид на човек, който държи оръжие.

Проблемът с повечето магьосници е, че те могат да мислят и да реагират само в една посока — магията. Не вярвам Виктор да е очаквал да се изпрявя, да се хвърля към него, да го ударя с рамото си в гърдите и да го запратя в стената. Приведох се и забих коляно между краката му. Дъхът му излезе със свистене и той се преви на две. Аз закрепях яростно и несвързано и започнах да го ритам в главата.

В този момент чух някакво металическо щракане зад себе си и успях да обърна глава навреме, за да видя как голият Бекитс насочва към мен автоматичен пистолет. Хвърлих се на една страна едновременно с изстрела. Нещо горещо се впи в бедрото ми и аз се превъртах настрани към кухнята. Чух Бекитс да проклина. Последваха няколко щракания едно след друго. Пистолетът беше засякъл. При толкова много магии във въздуха, имаше късмет, че не експлодира още първия път.

През това време Виктор разтърси края на тръбестата кост, която държеше, и на килима изпопадаха половин дузина изсушени кафяви скорпиони. Белите му зъби проблеснаха на фона на почернялото му лице и той изръмжа:

— Scorpis, scorpis, scorpis!

Очите му блестяха от ярост и луд гняв.

Единият ми крак не реагираше на сигналите от мозъка и аз изпълзах обратно в кухнята, подпирайки се на двете си ръце и на все още действащия крак. В трапезарията на балкона скорпионите се размърдаха и започнаха да растат. Най-напред един, след това и останалите се ориентираха към кухнята и запълзяха към мен все по-бързо, като непрекъснато се уголемяваха с приближаването си.

Виктор изрева доволно. Двамата Бекитс се изправиха, голи и диви, насочили оръжия, а в очите им се четеше дива и кръвожадна омраза.

Опрях се с рамо на един шкаф. Нещо изтрака и една метла се стовари върху мен, дръжката ѝ ме удари по главата, преди да падне на пода до мен. Грабнах я, а сърцето ми биеше до пръсване.

Стая, пълна със смъртоносен наркотик. Зъл магьосник на собствен терен. Двама луди с пистолети. Цяла буря от дива магия, която търси да взриви нещо. И половин дузина скорпиони като онзи, от който едва се отървах преди малко, с размери на чудовища от филм на ужасите. Само минута до края и никакви шансове за таймаут за куотърбека^[3].

Като цяло, изгледите бяха лоши за моя отбор.

[1] *Lophophora williamsii* — кактус с психотропни свойства, пейот. — Б.пр. ↑

[2] *Veni che!* — „Ела тук!“, заклинание на Виктор. — Б.пр. ↑

[3] Куотърбек — играч на ключовата позиция в отбора в американския футбол. — Б.р. ↑

ГЛАВА 26

С мен беше свършено. Нямах възможност за изход от кухнята, нито време да използвам някакво експлозивно заклинание от толкова кратко разстояние. Смъртоносните скорпиони щяха да ме разкъсат на парчета, преди Виктор да ме пръсне със своята магия или озверелите за кръв Бекитс да успеят да си оправят pistolетите и да ми вкарат още няколко куршума. Кракът започна адски да ме боли, макар че това беше по-добре от загуба на съзнание или шок, но в момента не беше най-голямата ми грижа. Стиснах здраво метлата — единственото ми жалко оръжие, а на всичкото отгоре не бях и достатъчно подвижен, за да я използвам.

В този момент се сетих за нещо, нещо толкова детинско, че ме напуши смях. Откъснах клечка от метлата и запях една бавна и спокойна песен, въртейки във въздуха клечката между пръстите си. Протегнах се и събрах част от огромната енергия, която вилнееше необузdana наоколо, и изрекох високо заклинанието. *Pulitas!* — крещях аз все по-силно. — *Pulitas, pulitas!*^[1]

Метлата се размърда и се изправи в ръката ми. След това се понесе по пода на кухнята и се залюля застрашително пред настъпващите скорпиони. И през ум не ми беше минало, че това заклинание за почистване, което навремето бях принуден да науча, ще може да бъде използвано срещу надигащата се вълна от отровни скорпиони, и то по време на буря. Метлата зашета срещу тях с яростна енергия и започна да ги изхвърля от кухнята към отсрещната стена с равномерни и ефикасни движения. Всеки път когато някой скорпион се опитваше да я заобиколи, тя се извиваше и събаряше животинчето по гръб, след което продължаваше работата си.

Убеден съм, че цялата мръсотия по пода също беше старателно пометена. Когато правя заклинание, правя го както трябва.

Виктор се разкрещя ядосано, когато видя, че неговите любимци, все още твърде дребни, за да се противопоставят, бяха така старателно изметени от балкона. Бекитс вдигнаха оръжията си и започнаха да

стрелят по метлата, а аз се прикрих зад шкафовете. Вероятно този път използваха револвери, защото стрелбата вървеше без прекъсване и с добър ритъм. Куршумите удряха по стената и по шкафовете, но нито един от тях не проби моето прикритие.

Поех въздух и притиснах с ръка кървящата рана на бедрото си. Болеше ужасно. Допуснах, че куршумът е заседнал някъде в костта. Не можех да си помръдна крака. Имаше доста кръв, но не толкова, че да седя в локва от нея. Огънят беше обхванал голяма част от покрива над балкона и съвсем скоро всичко щеше да рухне.

— Спрете стрелбата, спрете стрелбата, дявол да ви вземе! — изкрещя Виктор и след миг стрелбата спря.

Рискувах и надникнах над ръба на шкафа. Метлата ми беше изхвърлила скорпионите от балкона в долната стая. Докато гледах, Виктор я хвана и счупи дръжката ѝ в парапета. В същия миг, сламката, която държах в пръстите си, рязко се прекърши и усетих, че силата на заклинанието се изпари.

Виктор Сянката изръмжа:

— Хитър трик, Дрезден — каза той, — но много жалък. Няма начин да оцелееш. Предай се. Ще те пусна да си отидеш.

Двамата Бекитс презаредиха револверите си. Скрих си главата, преди да им хрумне нещо, и само се молах да не са сложили по-тежки патрони, чиито куршуми биха могли да пробият шкафовете, каквото и да има в тях, и да ме убият.

— Да бе, Вик — отговорих аз, колкото може по-спокойно. — Ти си известен с милосърдие и честна игра, нали?

— Достатъчно е да те задържа, докато огънят се разпространи и те убие — каза Виктор.

— Тогава ще умрем заедно, Вик. Жалко само за твоята стока.

Виктор изръмжа и хвърли нова струя пламъци към кухнята. Този път успях по-лесно да се предпазя, полузакрит от шкафовете.

— Браво — казах аз с презрение. — Огънят е единственото, което можеш да правиш. Само че всички истински магьосници научават това още през първите седмици, а после напредват с науките.

Огледах се из кухнята. Трябваше да има нещо, което да използвам, или някакъв изход, но нищо не открих.

— Млък! — изръмжа Виктор. — Кой е истинският магьосник тук? Който държи всичките карти в ръцете си — аз или пространият в

кръв на пода? Ти си нищожество, Дрезден, нищожество. Ти си загубен. И знаеш ли защо?

— Трябва да си помисля — казах аз.

Той се изсмя подигравателно.

— Защото си идиот. Ти си идеалист. Отвори си очите. Живеем в джунгла. Оцелява по-силният, а ти показва, че не си. Силните правят каквото си искат, а слабаците ги стъпкват. Когато всичко свърши, аз ще те изтрия като праха от обувките си и ще си продължа, все едно въобще не си съществувал.

— Късно е вече — му казах аз. Бях в настроение да му пусна една лъжа. — Полицията знае всичко за теб, Вик. Аз им казах. Казах и на Белия съвет също. Ти не си чувал за тях, нали? Те са като инквизицията. Много ще ти харесат. Ще те третират като вчерашен боклук. Ама че невежо копеле си ти.

Настъпи кратко мълчание.

— Не! Ти лъжеш. Лъжеш ме, Дрезден.

— Да пукна, ако лъжа — казах аз. Доколкото разбирах, май така си беше. — И Джони Марконе. Погрижих се той да разбере кой си и къде се криеш.

— Кучи син — каза Виктор. — Тъпо копеле. Кой те пусна в тази работа? Марконе? Затова ли те прибра от улицата?

Изсмях се малко хилаво. Парче от горящия шкаф падна от горната лавица на плочките до мен. Започна да става доста горещо. Огънят се разрастваше.

— Не можеш да се сетиш, нали, Виктор?

— Кой? — ми изкреця той. — Кой по дяволите? Онази курва Линда? Или нейната приятелка Дженифър?

— Продължавай да гадаеш, няма да уцелиш — отговорих аз.

По дяволите. Ако успея да продължа разговора и го задържа достатъчно дълго в къщата, ще загине заедно с мен. А ако го подлудя достатъчно, може да направи грешка.

— Стига дрънка с него — каза Бекитс. — Той няма оръжие. Да го убием и да се махаме от тук, преди да сме загинали всички.

— Давайте — отвърнах аз окуражително. — Нямам какво да губя. Ще превърна тази къща в такова огнено кълбо, в сравнение, с което Хирошима би изглеждала като детска играчка. Ще ме зарадвате.

— Млъквай! — извика Виктор. — Кой беше? Кой те прати?

Ако издам Моника, той може да я настигне, ако успее да излезе жив от тук. Нямахме смисъл да рискувам. Затова го пратих по дяволите.

— Запалете колата — изръмжа Виктор. — Излезте през вратата на верандата. Скорпионите ще избият всичко живо на долния етаж.

Чух шум от движение, някой отвори вратата към верандата в задната част на къщата. Огънят продължи да се разпространява. Димът постепенно се сгъсти.

— Трябва да тръгвам, Дрезден — каза Виктор. Гласът му звучеше нежно, почти като мъркане. — Но първо искам да се срещнеш с някого.

Усетих леко присвиване в горната част на стомаха.

— Калшазак — прошепна Виктор.

Зажужа някаква енергия. Въздухът светна и заблестя в къдрави спирали.

— Калшазак — прошепна отново Виктор, този път по-силно и призивно.

Чух нещо, някакво далечно свистене, което започна да се приближава. Черният магьосник извика името за последен път, този път гласът му премина в крясък.

— Калшазак!

Къщата се разтресе от някакъв гръм и наоколо се усети задушлива сярна миризма. Повдигнах глава над ръба на шкафа, рискувайки един поглед.

Виктор беше застанал до плъзгащата се врата, която водеше към верандата. По тавана на къщата от тази страна шареха червено-оранжеви пламъци, долната стая бе изпълнена с дим и цялото пространство светеше с адски отблясъци.

На пода пред Виктор беше застанал демонът жаба, когото успях да прокудя миналата нощ. Знаех, че не съм го убил. Не можете да убиете самия демон, а само физическата обвивка, която той създава около себе си, за да се появи в света на смъртните. Ако бъде повикан отново, той без никакви трудности си създава нова обвивка.

Гледах като хипнотизиран. Само веднъж бях виждал някого да призовава демон — и бях убил стария си учител скоро след това. Създанието клечеше пред Виктор и очите му като синьо-бяла мълния, в които имаше яростен блясък, бяха вторачени в него. То изгаряше от

нетърпение да се втурне и да разкъса на парчета смъртния, който беше дръзнал да го призове.

Очите на Виктор се разшириха лудо и заблестяха с трескава сила. По лицето му се стичаше пот и той наклони глава на една страна, като че ли хоризонтът пред него се беше изкривил и той се опитваше да компенсира. Благодарих си на ум, че бях затворил третото си око. Не бих искал да видя истинското лице на създанието — нито да добия представа за същността на самия Виктор.

Демонът издаде разочаровано изсъскване и накрая се обърна към мен с крясък. Виктор отпусна глава и се разсмя, волята му беше надвила над създанието, което беше повикал от отвъдното.

— Ето, Дрезден. Виждаш ли? Силните оцеляват, а слабите ще бъдат разкъсани на парчета. — Той махна с ръка към мен и заповяда на демона: — Убий го!

С мъка се изправих на крака, опирайки се на шкафа, за да мога да посрещна демона, който се надигна и започна бавно да пълзи към мен.

— За бога, Виктор — казах аз. — Не вярвах, че си толкова загубен.

Усмивката му веднага се превърна в ръмжаща гримаса. В ъгълчетата на очите се появиха страх и несигурност, въпреки че все още се смяташе за победител. Изкривих устните си подигравателно и погледнах към демона.

— Не знаеше ли, че не трябва да издаваш името му пред друг? — попитах аз. След това поех дълбоко въздух и извиках със заповеден тон: — Калшазак!

Демонът се закова на място и издаде свистене от уплаха и ярост, когато произнесох името му и насочих волята си срещу него.

— Калшазак! — изкрещях отново. Усетих моментално присъствието му вътре, в собствената ми глава, където то забесня и се загърчи като хлъзгава и слузеста гигантска попова лъжичка. Това напрегна ужасно силно слепоочията ми, видях звезди и за малко да ме извади от равновесие и да падна на пода.

Опитах се да кажа още нещо, но думите заседнаха в гърлото ми. Демонът изсъска в очакване и натискът в главата ми се увеличи още повече, опитвайки се да ме повали и да ме накара да се откажа от

борбата, в който случай демонът щеше да получи свобода на действие. Блестящата синева на очите му стана още по-ярка, почти непоносима.

Странно, но си помислих за Джени Селс и за Мърфи, простряна бледа и безжизнена на носилката, и за Сюзан, сгърчена до мен, неспособна да се движи.

Бях надвил веднъж тази жаба. Можех да го направя отново.

Изкрещях за трети и последен път името на демона въпреки острата болка в гърлото ми. То прозвуча неясно и объркано и за миг си помислих за най-лошото, но Калшазак се изви отново и се хвърли яростно на пода, размахвайки крайници като отровена буболечка и яростно разкъса килима на едри парцали. Отпуснах се за миг, обзе ме слабост, която ме заплашваше със загуба на съзнание.

— Какво правиш? — извика Виктор и гласът му прозвуча почти като писък. — Какво правиш? — погледна той ужасен към демона. — Убий го. Аз съм твоят господар! Убий го, убий го!

Демонът измуча яростно, погледна към мен и после към Виктор, сякаш се опитваше да реши кого да погълне. След това очите му се спряха на Виктор, който побледня и се спусна към вратата.

— О, не. Няма да те пусна — прошепнах аз и изрекох последното заклинание, което можех.

Събрах остатъците от силата си, вятърът ме повдигна от земята и ме изстреля към Виктор като снаряд. Изблъсках го далече от вратата, профучахме край демона, който направи опит да ни хване, и се строполихме край парапета на балкона.

Образувахме объркана купчина от тела на ръба на балкона, който се надвесваше над долната стая, пълна с пушек и яркочервени отблясъци от огъня. Въздухът беше станал прекалено горещ, за да се диша. Болката в крака ми беше по-остра и заслепяваща, отколкото въобще можех да си представя, и аз поех дълбоко дъх. Отровният дим обгори гърлото ми и аз почти се задавих.

Огледах се наоколо. Огънят се разпространяваше навсякъде. Демонът се беше свил между нас и единствения изход. Над ръба на балкона цареше хаос от пламъци и дим — особен, тъмен дим, който би трябвало да се издига нагоре, но вместо това се утаяваше като лондонска мъгла. Болката беше прекалено силна. Просто не можех да помръдна. Не можех даже да си поема достатъчно въздух, за да изкрещя.

— Проклет да си — изпищя Виктор. Той се изправи на крака и ме придърпа към себе си с невероятна сила. — Проклет да си — повтори той. — Какво стана? Какво направи?

— Четвъртият закон на магията забранява обвързване на други същества против волята им — изскърцах аз през зъби. Гърлото ми беше пристегнато от толкова силна болка, че едва говорех. — Затова се намесих и го освободих от твоя контрол. Но не съм установявал мой контрол върху него.

Очите на Виктор се разшириха.

— Искаш да кажеш...

— Той е свободен — потвърдих аз и погледнах към демона. — Изглежда огладнял.

— Какво ще правим? — попита Виктор. Гласът му трепереше и той започна да раздрусва и мен. — Какво ще правим?

— Ще умрем — казах аз. — Така и така съм загубен, но поне ще завлека и тебе със себе си.

Той погледна към демона, после към мен, ужасен, но пресмятащ нещо наум.

— Съюзи се с мен — каза той. — Ти успя да го спреш преди. Можеш пак да го направиш. Двамата заедно ще го победим и ще избягаме!

Погледнах го за миг. Не можех да го убия с магия. И не исках. Това само щеше да ми стовари смъртна присъда на главата. Можех обаче да стоя и да не правя нищо. И точно това направих. Усмихнах му се, затворих очи и не помръднах.

— Върви по дяволите, Дрезден — изръмжа Виктор. — Той ще ни изяде един по един. Но аз няма да бъда първият изяден днес.

Повдигна ме и започна да ме бута към демона.

Съпротивлявах се доста неуверено. Борехме се. Димът се сгъстяваше. Демонът се приближаваше все повече и очите му светеха с адски пламъци. Виктор беше по-нисък от мен, по-як и се бореше по-добре, освен това не беше прострелян в бедрото. Той ме повдигна и почти ме хвърли, но аз се обърнах по-бързо от него и го треснах с дясната си ръка по главата, след което го шибнах със свободния край на белезниците на Мърфи и го извадих от равновесие. Той се опита да се изскубне, но аз го държах здраво, завъртях го в кръг, докато го ударих в парапета на балкона, и двамата се прекатурихме през него.

Отчаянието придава на човека изключителна сила. Замахнах към парапета на балкона и успях да се хвана в основата му, като по този начин се задържах над бушуващия пушек. Хвърлих поглед надолу и видях лъскавата обвивка на гърба на един от скорпионите, чиято опашка стърчеше като корабна мачта и прорязваше дима на повече от метър. Цялата стая кънтеше от яростни щракащи звуци. Дори за мига на един отчаян поглед видях как два скорпиона разкъсаха един диван за по-малко време, отколкото бе необходимо да си поема дъх. Те се надигнаха над него и опашките им се развяха като флагчета на игрище за голф. Камбаните на ада.

Виктор се беше хванал за парапета малко над мен и вляво и гледаше към приближаващия демон с лице, изкривено от ярост. Видях го, че пое дълбоко дъх и се опита да намери опора на единия си крак, за да освободи ръката си и да може да я насочи към демона. Опитваше се да извърши някаква магическа атака или защита.

Не можех да допусна това. Той все още беше цял. Ако успееше да зашемети демона, имаше някакъв шанс да се измъкне невредим. Трябваше да му кажа нещо, което да го вбеси достатъчно, да се нахвърли върху мен.

— Хей, Вик — изкрещях аз. — Беше жена ти. Твоята жена, Моника, тя те предаде.

Думите ми го удариха като тояга и главата му се завъртя към мен с лице, обезобразено от ярост. Опита се да каже нещо, някакво заклинание, което да ме пръсне на парчета, но демонът жаба го прекъсна с яростно съскане и заби челюстите си в гърлото на Виктор. Чу се трошене на кости и Виктор изпищя от болка, докато ръцете и краката му се гърчеха и подритваха. Той се опита да се измъкне надолу и усилието му извади създанието от равновесие.

Скръцнах със зъби и се опитах да се удържа. Един кафяв и лигав скорпион скочи към мен и аз едва успях да измъкна краката си от щипките му.

— Копеле — извика Виктор, борейки се безрезултатно в челюстите на демона.

По тялото му се стичаше обилно топла кръв. Демонът беше засегнал някаква артерия и само стискаше челюсти, задържайки се на ръба на балкона, докато Виктор се гърчеше и се опитваше да ритне ръката ми, която бе по-близо до него. Удари ме веднъж, после още

веднъж, при което наруши равновесието ми и за малко да се изпусна. Бърз поглед надолу ми показва, че друг скорпион, този път по-близо до мен, се готви за скок.

Мърфи — помислих си аз, — трябваше да те послушам. Ако скорпионите не ме убият, демонът ще ме довърши, а ако той не успее, огънят ще ме настигне и аз ще загина.

Тази мисъл ми донесе някакво успокоение, защото знаех, че всичко ще свърши. Щях да умра. Какво по-просто от това. Борих се, доколкото можах, направих всичко, което успях да измисля, и край. Почувствах, че в последните си секунди съжалявам, че не ми остана време да се извиня на Мърфи, да помоля Джени Селс да ми прости, че съм убил татко й, и на Линда Рандал, че не съм успял да предвидя навреме и достатъчно бързо как да я спася от гибел. Усещах хладината на белезниците на Мърфи, докато се люлеех на предмишницата ми и докато чудовища, демони, черни магьосници и задушлив дим ме обграждаха и се приближаваха към мен. Затворих очи.

Белезниците на Мърфи.

Светкавично отворих очи.

Белезниците на Мърфи!

Виктор отново протегна левия си крак към мен. Ритнах с двата си крака и се набрах на рамене, за да си дам секунда подскок, и хванах крачола на панталона на Виктор с лявата си ръка. С дясната замагнах с висящите на китката ми белезници и ги закопчах около колоната на парапета. Металният пръстен се уви около колоната и щракна на място.

Тогава се спуснах надолу, дърпайки силно крака на Виктор. Той изпищя пронизително и ужасно, когато двамата започнахме да падаме надолу. Калшазак, най-сетне изваден от равновесие от допълнителните тегло и сила, които бях добавил към съпротивата на Виктор, се прекатури през парапета и се строполи на пода под нас, повличайки Виктор със себе си.

Чуха се стържещи и щракащи звуци от скорпионите и пронизващо свистене от демона. Писъкът на Виктор се превърна в нещо остро и ужасно, докато накрая прозвуча като животински рев, като квиченето на прасе, което водят в кланицата.

Висях от балкона на няколко метра от бъркотията отдолу, закачен по много мъчителен начин с белезниците на Мърфи за колонката на

парапета. Погледнах надолу и погледът ми започна да се замъглява. Видях цяло море от кафяви, лъскави плочи от хитинови сегментирани брони. Видях отровните опашки на скорпионите да се размахват във всички посоки. Видях светещите очи на физическата форма на Калшазак и как едно жило на скорпион се заби в едното и го угаси моментално.

Видях как скорпионите удрят Виктор Селс отново и отново с остриетата на опашките си, които вече бяха с размерите на пикел за алпинисти, и раните, които му нанасяха, кипяха от отровата. Демонът не обръщаше внимание на щипките и жилата на скорпионите и продължаваше да го разкъсва на парчета. Лицето му беше сгърчено в агония, страх и ярост.

Силните оцеляват, а слабите биват изядени. Виктор обаче беше инвестирал в погрешната сила.

Не исках повече да гледам това, което ставаше долу. Пламъците, които обгръщаха покрива, бяха много по-красиви — бушуващи вълни от яркочервено и оранжево, като залеза. Бях твърде слаб, за да се опитам да се измъкна от тази каша, и всичко ми изглеждаше прекалено мъчително и досадно, дори да си помисля за такова нещо. Само наблюдавах пламъците и странно, изведнъж открих, че просто умирам от глад. Нищо чудно. Не съм хапнал нищо прилично от кога? От петък? Петък. Казват, че в последните си моменти хората си мислят странни неща.

Тогава започвате да имате видения. Например аз видях, че Морган влиза през плъзгащата се врата, която води към външната тераса, стиснал в ръка сребърния меч на Белия съвет. Видях, че един от скорпионите, достигнал размерите на немска овчарка, изпълзя по стълбите и се хвърли срещу Морган. Видях как сребърният меч на Морган изсвистя и превърна скорпиона в купчина гърчещи се крайници на пода.

След това видях, че Морган се запъти към мен с мрачно изражение и отслабеният от огъня под проскърца под теглото му. Когато ме забеляза, очите му се присвиха и той вдигна меча, навеждайки се навън над парапета на балкона. Острието проблесна сребристо и започна да се спуска към мен.

Типично, беше последната ми мисъл. Напълно типично е да оцелееш от всички атаки на лошите и да бъдеш повален от хората,

за чиято кауза си се борил.

[1] Pulitas, pulitas! — заклинание за почистване на Хари Дрезден.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Дойдох на себе си на някакво хладно и тъмно място, с ужасни болки и почти задушен. Дъждът валеше върху лицето ми и това беше най-приятното нещо, което някога съм изпитвал. Видях лицето на Морган надвесено над моето и разбрах, че той ми прави изкуствено дишане.

Пфу.

Давих се и кашлях, но успях да седна и да си поема с усилие въздух. Морган ме наблюдава известно време, след което се начумери и се отдръпна, оглеждайки се наоколо.

Успях да си поема достатъчно дъх и казах тихо:

— Ти ме спаси.

Той се намръщи.

— Да.

— Но защо?

Погледна ме отново, след това се протегна за меча си и го прибра в ножницата, висяща на колана му.

— Защото видях какво става тук. Ти рискува живота си, за да спреш Виктор Сянката. Без да нарушаваш закона. Ти не си убиецът.

Изкашлях се отново и казах:

— Това не означава, че трябваше да ме спасиш.

Той се обърна и примигна изненадано срещу мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Можеше да ме оставиш да умра.

Суровото му изражение не се промени, но той каза:

— Ти не си виновен. И принадлежиш към Белия съвет. — Устата му се изкриви, като че думите бяха резенчета лимони. — Формално погледнато, аз трябва да те пазя. Това е мой дълг.

— Аз не съм убиецът — казах аз.

— Не.

— Значи — изхърках аз, — съм бил прав. А това означава, че ти...

Морган се намръщи.

— Аз все така съм готов да изпълня Проклятието, ако прекрачиш границата, Дрезден. Не си мисли, че си се отървал, поне от мен.

— Така. Доколкото си спомням, като Пазител си длъжен да докладваш в понеделник на Съвета точно какво се е случило. Само истината и цялата истина.

— Да — изръмжа той. — Възможно е да отменят Проклятието. Започнах тихо да се смея.

— Все още не си победил, Дрезден. Има достатъчно членове на Съвета, които знаят, че ти си контактувал със силите на мрака. Ние поне няма да намалим бдителността си. Ще продължим да те наблюдаваме денем и нощем и ще докажем, че представляваш опасност, която трябва да бъде обезвредена.

Продължих да се смея, дори се претърколих на една страна.

Морган повдигна вежди и просто ме изгледа.

— Добре ли си?

— Дай ми едно кило листерин^[1] — задавих се аз — и ще бъда наред.

Морган само ме погледна и се изсмя. Повдигна очи и избоботи нещо за полицията, която щяла да пристигне всеки момент и да доведе медицинска помощ. След това се обърна и закрачи към гората, мърморейки нещо през цялото време.

Полицаяте пристигнаха навреме, за да заловят семейство Бекитс и да ги арестуват, ако не за друго, то поне защото бяха голи. По-късно добавиха обвинението, че са замесени в производството и разпространението на Трето око. За тяхно щастие, те попаднаха под юрисдикцията на правосъдната система на Мичиган. Ако бяха в Чикаго, никога нямаше да излязат живи от затвора. Това нямаше да е добре за бизнеса на Джони Марконе.

След моето посещение „Варсити“ изгоря при мистериозен пожар. Марконе нямаше никакви проблеми да си получи застраховката, въпреки странните слухове, които плъзнаха из града. По улиците се говореше, че е наел Хари Дрезден да обезглави бандата на Трето око. Това беше слух, чийто източник никога не може да се установи. Не се налагаше да го опровергавам. Доста ниска цена, за да не се тревожа, че някой може да ми взриви колата.

Бях прикован на легло в болницата, така че не можах да присъствам на Белия съвет, но се оказа, че са решили да отменят Проклятието на Дамокъл (винаги съм мислил, че това е доста претенциозно название), надвиснало над мен, заради „смели действия над и отвъд дълга“. Не вярвам Морган да ми е простил, че съм се оказал сред добрите. Наложило се е да преглътне доста неща пред Съвета, движен от чувството си за дълг и чест. Нашите отношения не пострадаха от това. Човекът беше честен, трябва да му призная поне това.

По дяволите, от сега нататък няма да ми се налага да се оглеждам непрекъснато, всеки път когато произнеса някакво заклинание, дали няма да изникне отнякъде. Поне се надявам да е така.

Мърфи беше в критично състояние в продължение на четири дни, но успя да прескочи трапа. Беше настанена в съседна стая, малко по-надолу по коридора. Изпратих ѝ цветя, придружени от оцелялата халка от нейните белезници. В бележката, с която придружих букета, помолих да не пита как е скъсана веригата, свързваща двете халки. Едва ли щеше да повярва, че някой я е срязал с магически меч. Цветята поне послужиха за нещо. Веднага щом можа да се надигне от леглото, тя закуцука по коридора до моята стая, хвърли ми ги в лицето и си отиде, без да каже нито дума.

После призна, че не помни какво се е случило в моя офис, и това вероятно е така. Във всеки случай поиска да бъде отменена заповедта за моето задържане и когато се върна на работа, след няколко седмици ми се обади за съвет по някакъв въпрос. И ми изпрати тлъст чек за разходите по разследването на убийствата. Смятам, че отново сме приятели, поне в професионален план. Но вече не си разменяме шеги. Някои рани трудно зарастват.

Полицията откри огромни количества Трето око в склада сред останките от къщата край езерото и стана ясно, че Виктор Селс е стоял в дъното на всичко. Моника Селс и децата ѝ изчезнаха под закрила като защитени свидетели. Надявам се, че така ще имат по-добър живот. Защото можеше да стане още по-лошо.

Боб се върна вкъщи, почти в рамките на двайсет и четирите часа. Не обърнах внимание на слухове за особено лудо парти в Чикагския университет, което се е разиграло от събота чак до неделя вечер, а и Боб не спомена нищо за подобно събитие.

Статията, озаглавена „Среща с демона“, обра всички точки в „Аркейн“, когато излезе следващия понеделник, и Сюзан дойде да ме посети в болницата с един брой и да си поговорим за него. Стори й се много забавно, че гипсовата превръзка ме държи обездвижен, докато докторите повярват, че всички фрактури са зараснали (не знам защо, но рентгенът непрекъснато се разваляше, когато се опитвах да ме изследват с него). Даже съжаляваше, че не съм достатъчно подвижен. Възползвах се от това, да си определя среща с нея, и тя доста охотно се съгласи.

Този път никакви демони не ни попречиха. Освен това нямах нужда нито от любовните отвари, нито от съветите на Боб.

Върнах на Мак неговия транс ам и получих своята синя „Костенурка“. Двете коли не са напълно равностойни, но все пак „Костенурката“ продължава да върви. Почти винаги.

Погрижих се да изпратя пица на Тут-тут и неговите приятелчета — отначало всяка вечер през първата седмица, след това по веднъж седмично. Сигурен съм, че момчетата от „Пица Експрес“ са ме помислили за откачен, защото им поръчах да оставят пицата край пътя. Тяхна си работа. Аз държа на обещанията си.

Мистър се оказа малко пренебрегнат от това, но да забелязва подобни пропуски е под достойнството му.

А аз? Какво получих от всичко това? Не ми е много ясно. Отървах се от нещо, което ме преследваше отдавна. Е, не съм съвсем сигурен от какво точно. Не знам кой точно беше убеден, че аз съм самият Антихрист, който чака нещо да стане — консерваторите от Белия съвет, хора като Морган или дори аз самият. За тях поне въпросът е оставен настрана. Но аз не съм съвсем сигурен. Силата е налице. Изкушението също. Може би така трябва да бъде.

Ще го преживея някак си.

Светът става все по-откачен. И по-мрачен с всеки изминал ден. Всичко се развива все по-бързо и по-бързо, и все по-неправилно. Ястребите и техните укротители. Центърът вече не издържа.

В своя си ъгъл обаче аз се опитвам да въведа ред. Не искам да живея в джунглата на Виктор, която накрая го погълна. Не искам да живея в свят, управляван от силните. Бих предпочел малко по-спокойно място. Където троловете си стоят под мостовете и където

елфите не връхлитат, за да отвличат деца от люлките им. Където вампирите уважават правилата, а феите пазят добро поведение.

Името ми е Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден. Можете да ме повикате на свой риск. Когато стане нещо странно, когато нещо угаси светлините посред нощ, когато няма кой да ви помогне, можете да ми позвъните.

Номерът ми е в указателя.

[1] „Листерин“ — марка вода за уста. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Бях едва седемгодишен, когато заради тежка ангина се наложи да отсъствам цяла седмица от училище. През това време сестрите ми донесоха първите фентъзи и научнофантастични книги — „Властелинът на пръстените“ и поредицата за приключенията на Хан Соло от Браян Дейли. Изгълтах ги само за седем дни.

От този момент бях орисан да се присъединя към почитателите на тези жанрове. А от там имаше само една малка крачка, за да реша сам да пиша любимите си книги, и ето ме тук.

За това обвинявам сестрите си.

Първата ми любов бяха фентъзи книгите, тип меч и магия. След Толкин дойде К. С. Луис, а след него — Лойд Алегзандър. А след това се заредиха Фриц Лейбър, Роджър Зелазни, Робърт Хауард, Джон Норман, Пол Андерсън, Дейвид Едингс, Вайс и Хикман, Тери Брукс, Елизабет Мун, Глен Кук и преди да се опомня, се оказах с двойно гражданство — на САЩ и на Ланкмар, Нарния, Гор, Кимерия, Крин, Амбър — разбирате, нали?

Когато се залових да ставам писател, прекарах години да пиша романи, тип меч и магия — и не показах особен талант. Но подобрих стила си на писане и експериментирах в други жанрове, включително научна фантастика, загадки и съвременно фентъзи. Така се появиха „Досиетата на Дрезден“ — по щастливо съвпадение, докато се опитвах да направя нещо друго. Също както пеницилинът.

Никога обаче не забравих първата си любов и за моя огромна радост и удоволствие, един ден ми се обади моят агент и се оказа, че ще трябва да споделя с феновете най-новия си роман в стил меч и магия.

„Кодексът Алера“ представлява фентъзи поредица, при която действието се развива в дивия свят на Карна, където духовете на стихииите, известни като фурии, са в основата на всяка дейност и където многобройни интелигентни раси са в борба за сигурност и оцеляване. Кралството на Алера представлява монолитната човешка

цивилизация, която единствена притежава уникалната способност да владее и управлява стихиите, като по този начин осигурява оцеляването си пред заплахите от враждебните природни сили на Карна и на дивите създания, които биха превърнали Кралството в пустиня от развалини.

Но дори и толкова могъщо Кралство като Алера не е застраховано срещу разрушителни сили отвътре. Смъртта на наследника на Короната предизвиква развихрянето на амбициозни политически интриги и битки между Върховните лордове, които контролират най-мощните стихии, познати на хората. Заговори и кроежи, предатели и шпиони — гражданската война изглежда неизбежна; и всичко това в момент, когато враговете на Кралството наблюдават в готовност да нападнат при първи признак на слабост.

Тави е млад мъж, който живее в пограничните райони на Алеранската цивилизация — защото, нека си го признаем, точно там започват всички истории във фентъзи романите, тип меч и магия. Роден с недъга да не разполага с никакви способности да контролира стихиите, той разчита единствено на своите ум, бързина и смелост, за да оцелее. Амбициозен заговор за дискредитиране на Короната оставя родното място на Тави, долината Калдерон, почти напълно беззащитно пред кръвожадните варварски орди на маратите, а момчето и неговото семейство попадат на пътя на Злото.

Няма титанични Върховни лордове, които да ги защитят, нито Легиони, нито Рицари, които да застанат пред тях. Тави и свободните жители на пограничната долина Калдерон трябва да намерят начин да разкрият заговора и да защитят своите домове от безмилостните орди на маратите и техните зверове.

В този безнадежден час, когато съдбата на Алера виси на косъм, шепа местни жители проявяват кураж и сила, за да се противопоставят на превъзхождащия ги противник. В същия този решаващ миг от смелостта и интелигентността на един младеж ще зависи дали Кралството ще бъде спасено — или ще погине.

Благодаря ви, скъпи читатели и фенове, за вашата подкрепа. Надявам се, че четенето на книгите от „Кодексът Алера“ ще ви достави също толкова удоволствие, колкото и на мен, докато ги създавах за вас.

Джим

Издание:

Джим Бъчър. Буреносен фронт

Американска. Първо издание

ИК „Колибри“, София, 2012

Водещ редактор на поредицата: Андрей Велков

Редактор: Радостин Желев

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-954-529-984-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.